COLECȚIA ROMANTIC

Betty Neels

195

MICUL DRAGON

editura alcris

THE BEST

„N-am să mă mărit niciodată cu un bărbat bogat, își promisese Constancia, averea te face nefericit". Astfel că, atunci când Jeroen o întâlnește, el se ascunde în spatele personajului unui medic sărac pentru a-i face o curte discretă.

Cu scopul mărturisit de a o ajuta să depășească o situație neplăcută, o cere în căsătorie.

Dar care este de fapt misterul acestui bărbat care face dintr-o dată cheltuieli nesăbuite și se căsătorește cu ea din milă? Pe cine va descoperi tânăra fată sub înfățișarea acestui soț pe care abia îl cunoaște și-l înțelege cu dificultate?

— Vrei să-mi spui că nu ești îndrăgostită de mine? Dar eu n-am vorbit despre dragoste. Cred că noi ne stimăm mult, apreciem aceleași lucruri, râdem de aceleași glume, și ne simțim bine împreună... Toate astea sunt de ajuns pentru a forma o căsnicie fericită.

ISBN 973-580-197-3

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

Coperta : ANDY

© 1977, Betty Neels

LITTLE DRAGON

BETTY NEELS

MICUL DRAGON

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu Andy

Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-197-3

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Începuse să ningă. Fulgii pufoşi cădeau fără zgomot pe acoperişuri, transformând înc.t-încet vechile case ce mărgineau canalul, într-un tablou de Vermeer.

În picioare lângă fereastră, Constancia Morley privea pietonii care se grăbeau să străbată podul îngust şi boltit din faţa casei pentru a ajunge cât mai repede pe la casele lor. Constancia era mică de statură dar foarte frumoasă, cu părul şaten, cu ochii cenuşii tiviţi cu gene dese, cu năsucul ei mic şi buzele-i cărnoase.

Tânăra fată părea fericită. Şi totuşi, la cei douăzeci şi şase de ani ai ei şi orfană de mai bine de douăzeci, nu avea deloc motive de mulţumire... Fusese crescută de o mătuşă nemăritată şi foarte severă, apoi urmase nişte cursuri de infirmieră. La un an după ce-şi terminase studiile, mătuşa ei murise lăsându-şi moştenire toate bunurile unor opere de caritate. Constancia se trezise fără nici un ban şi fără adăpost. Se instalase atunci să locuiască în spitalul la care lucra, la periferia Londrei, înconjurată de mulţi prieteni dar lipsită de familie. Şi totuşi, nu era genul care să-şi plângă de milă. Voia să-şi croiască drumul ei în viaţă. Poate că, cu puţin noroc, se va mărita într-o zi şi va avea în fine propriul ei cămin... Nu-i lipsiseră pretendenţii, dar nici unul nu reuşise s-o cucerească cu adevărat.

Tocmai își dăduse demisia de la spital și se angajase ca infirmieră particulară. În cursul ultimelor șase luni avusese tot soiul de pacienți. Acum se afla în Olanda, îngrijind o bolnavă cu un caracter foarte irascibil.

Constancia plecă de la fereastră : văzuse Renault-ul doctorului Sperling trecând podul. Va ajunge aici dintr-o clipă în alta și ea trebuia să-i iasă în întâmpinare în hol. Pacienta ei ținea neapărat ca ea să-l întâmpine pe doctor, după cum ținea să poarte și uniformă. Tânăra englezoaică găsea ridicole aceste pretenții, dar ele păreau să satisfacă vanitatea pacientei sale.

Constancia ajunse în hol exact în clipa în care Nel, menajera, îi deschidea ușa doctorului. Era un om între două vârste, înalt, chel, foarte manierat. O salută cu condescendență, făcu o remarcă asupra vremii din această ultimă zi de februarie, apoi o întrebă după ritualul obișnuit :

– Vrei să mă conduci la bolnava dumitale, domnișoară ?

Constancia îi răspunse ca în fiecare zi, de o săptămână de când se afla aici :

– Desigur, domnule doctor !

Și o luă înaintea lui pe scara ce ducea către dormitorul pacientei.

Doamna Dowling era întinsă pe o sofa, lângă o sobă de teracotă veche. Era o femeie subțirică, încă slăbită de regimul pe care trebuia să-l urmeze de când se știa diabetică. Avea părul cărunt, buclat, tuns scurt. Fața îi era trasă și expresia ei reflecta o profundă plictiseală. Vocea avea un timbru aspru și autoritar.

Răspunse salutului doctorului printr-un șir de văicăreli

– Ar trebui să-i explici infirmierei mele că sunt în stare să-mi organizez singură meniul, doctore.

Se purta de parcă Constancia n-ar fi fost de față. Doctorul Sperling răspunse într-o engleză aproape perfectă :

– Voi discuta despre meniul dumneavoastră cu domnișoara Morley. O să vedem ce modificări putem să-i aducem. Spuneți-mi, cum vă simțiți astăzi, doamnă ?

Bolnava se lansă într-o mulțime de explicații ; vocea ei răgușită suna neplăcut în urechile Constanciei. Tânăra fată își lăsă gândurile să rătăcească. Mâine va avea dreptul la jumătatea de zi liberă pe care doamna Dowling i-o acorda cu zgârcenie de două ori pe săptămână. Vizitase deja mai superficial orașul, dar avea de gând să-i cunoască biscricile, muzeele, casele vechi, canalele și aleile întortocheate. La urma urmei, probabil că nu va mai reveni niciodată la Delft ! Se hotărî să înceapă cu Nieuwe Kerk, biserica cea nouă, și cu Stadhuis, primăria.

Doamna Dowling tăcuse. Constancia reveni la realitate. Câteva minute mai târziu, îl conduse pe doctorul Sperling la ușă. Vorbiseră despre noul meniu și ceruseră și părerea bolnavei care fusese de acord. Apoi, când doctorul fu singur doar cu Constancia, fixară împreună dozele de insulină necesare și tânăra fată ascultase cu atenție instrucțiunile doctorului. Se despărți de acesta cu un zâmbet care-i descoperi dinții mici și regulați. Doctorul o compătimi că are de suportat pacienți atât de dificili cum era bătrâna doamnă.

La început, ideea de a avea o infirmieră o iritase pe doamna Dowling. Dar, după un început de comă diabetică, își schimbase părerea și acum prezența Constanciei i se părea mai degrabă liniștitoare. În afară de asta, faptul de a avea o infirmieră particulară îi creș-

ca prestigiul față de prietenele ei, niște bătrâne doamne care-și petreceau timpul jucând bridge.

Încercase s-o intimideze pe Constancia dar nu reușise. Tânăra fată învățase să rămână imperturbabilă, ceea ce o descumpănea pe bolnavă. Agenția pentru care lucra apreciase că tânăra fată va trebui să rămână în Olanda două-trei săptămâni cel mult ; dar dacă doamna Dowling continua să facă totul numai cum o tăia capul, atunci cu siguranță că va avea nevoie de infirmieră mult mai multă vreme...

Bătrâna nu era deloc rezonabilă ; foarte bogată, își imagina că banul îi dă toate drepturile. Constancia, căreia îi plăcea să fie folositoare, fierbea de nervi în fața capriciilor bolnavei. Dacă ar fi plecat, aceasta ar fi fost în stare să înfulece rapid vreo jumătate de duzină de ecleruri cu ciocolată și să uite de insulină, ceea ce ar fi avut drept efect să ajungă direct la spital.

În seara aceasta, Constancia se străduise din răsputeri s-o convingă pe bolnavă să renunțe la gogoșile vieneze în schimbul unei cine ușoare cu jambon de Parma. Se duse să-i spună bucătăresei ce să prepare. Când se întoarse la etaj, întârzie o clipă lângă fereastră.

Zăpada se depusese serios și deja se întunecase. De cealaltă parte a podului se vedeau strălucind luminile unicului magazin. Constancia avu dintr-o dată chef să se îmbrace călduros și să se ducă că caște gura pe la vitrine.

A doua zi, după prânz, ninsoarea încetă și soarele strălucea vesel. Dar era foarte frig. Constancia, pe care doamna Dowling o întârziase să plece tot cerându-i câte ceva, se grăbi să iasă și merse de-a lungul lui Wijn Haven. Trecu apoi un pod ce ducea spre Nieuwe Kerk. Se opri o clipă ca să admire clădirea primăriei, superbă sub mantia albă a zăpezii, în cel mai pur stil baroc al

secolului XVII. Se înfioră uşor. Vântul era glacial iar paltonul ei, care trecuse prin mai multe ierni, nu era prea călduros. Porni din nou la drum. Când ajunse la capătul străzii, remarcă maşina doctorului Sperling trasă în faţa bisericii. Alături mai era parcată o maşină, un mic Fiat hodorogit. Cel cu Fiatul îi vorbea doctorului, aplecat spre fereastra laterală a acestuia.

Când o observă pe Constancia, doctorul îi făcu ceremonios cu mâna. Tânăra fată, mai puţin convenţională, îi lansă un vesel „Salut, doctore Sperling !" Scoase o uşoară exclamaţie de surpriză când bărbatul aflat de cealaltă parte a maşinii se îndreptă ca s-o vadă. Foarte înalt, avea părul de un blond foarte deschis, iar spre tâmple devenea aproape argintiu. Ochii erau albaştri, nasul fin, gura bine conturată. O înfăţişare plăcută, gândi Constancia. Şi-i adresă un zâmbet larg.

La rândul lui, bărbatul îi zâmbi şi-i întinse o mână pe deasupra maşinii. Deşi braţul lui i se păru Constanciei imens, strângerea de mână fu foarte blândă.

– Jeroen van der Giessen, zise el cu o voce caldă şi profundă.

– Constancia Morley.

Se auzi vocea pedantă a doctorului Sperling :

– Domnişoara Morley este infirmiera doamnei Dowling.

Bătrânul doctor îşi scoase capul pe geamul maşinii.

– Aveţi o după-amiază liberă, domnişoară ?

– Da, şi fac pe turista, doctore Sperling.

Îi adresă un nou zâmbet, ceva mai timid, necunoscutului.

– Nu vreau să pierd nici o clipă ! La revedere, domnule doctor ; la revedere, domnule van der Giessen.

Traversă strada și intră în biserică. Urmărind-o cu privirea, doctorul Sperling spuse pe un ton sever :

– Este o infirmieră foarte bună, foarte conștiincioasă. Dar ar trebui să ia mai în serios viața.

– De ce ? îl întrebă interlocutorul lui.

– Are deja douăzeci și șase de ani !

Ochii albaștri ai bărbatului de alături sclipiră.

– Eu am treizeci și nouă, și-mi este foarte greu să iau viața în serios !

Doctorul își contemplă unghiile.

– Nu mă mir, Jeroen. Cu cei trei copii ai tăi, cu toți câinii aceia și casa aia mare... Fără să mai pun la socoteală munca ta, desigur.

Doctorul oftă.

– Bun. Acum trebuie s-o șterg, am de vizitat un alt bolnav. Ne mai vedem noi într-una din serile astea.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și doctorul îl văzu pe amicul său demarând în trombă.

– Până la urmă o să conducă o cutie de conserve ! mormăi el, plecând la rândul lui.

Tot admirând vitraliile superbe, cavoul regal al casei de Orania-Nassau și mausoleul lui Wilhelm cel Tăcut, își lăsă gândurile să se întoarcă la bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse. Îl găsea simpatic. Pe de altă parte, și el o privise de parcă deja o cunoștea...

Se opri să contemple orga cea mare. Probabil că era însurat, și avea și copii... dar după cum arăta mașina lui, nu părea să fie prea bogat. Se întrebă cum o fi arătând soția lui, apoi făcu un efort să se concentreze asupra a ceea ce privea. Dar Jeroen van der Giessen îi reveni iarăși în minte când se îndreptă spre ieșire. Ce păcat că pierduse atât de repede din vedere un om cu care s-ar fi simțit perfect în largul ei !

O clipă mai târziu, când trecu pragul bisericii, îl revăzu. Tocmai traversa piața, cu mâinile în buzunare, cu haina lui de cojoc roasă toată. Ajunseră în același timp la strada cu care se continua piața din fața bisericii. El o văzu și-i spuse :

– Încă o dată, bună ziua. Cam pe unde te afli cu vizita turistică ?

– Am vizitat biserica cea nouă, îi răspunse ca vesel, conștientă de plăcerea pe care o simțea revăzându-l. Acum mă întorc la pacienta mea.

– Am o oră la dispoziție. Ți-ar plăcea să vizitezi Steen, turnul primăriei ? Este mai vechi decât restul clădirii, datează de prin secolul XV și adăpostește un muzeu foarte interesant. Este închis pentru public din lipsă de personal, dar eu îl cunosc pe administrator. Am putea să mergem acolo, și să-ți rezervi o altă zi ca să vizitezi Oude Kerk. Câte după-amiezi ai libere pe săptămână ? o întrebă el cu dezinvoltură.

– Două. Mi-ar plăcea mult să vizitez Steen, dar dumneata ai... ai într-adevăr timp ?

– Am o oră liberă, ți-am mai spus. Trebuie să ajung acasă la ora patru, pentru copii. De obicei am de făcut mai multe vizite după-amiaza, dar azi le-am terminat mai repede.

– Ești medic ?

El încuviință din cap.

– Câți copii ai ?

– Trei, doi băieți și o fată. Dar nu sunt ai mei. Sunt ai surorii mele. Ea lipsește câteva luni și mi i-a lăsat mie în grijă.

Constancia simți o mare ușurare, ceea ce i se păru ridicol. Dar, când el preciză, „nu sunt însurat", ea îi adresă un zâmbet larg.

– Și cum te descurci ?

El ridică din umeri.

– Nu e vorba decât de vreo trei-patru luni, mă descurc eu.

Mergeau amândoi alături, fără grabă.

– Îți place ceea ce faci la doamna Dowling ?

– O cunoști ?

– Da. Dar numai în calitate de prieten.

– Ei bine... îmi place la nebunie că mă aflu la Delft, ceea ce compensează restul... Doamna Dowling este un bolnav destul de dificil.

– Este puțin spus ! exclamă el râzând. Tot așa își schimbă regimul când o taie capul ?

– Da.

Constancia se opri să-l privească. Avea o înfățișare într-adevăr agreabilă.

– Într-un anume fel, îmi este milă de ea. Degeaba este bogată, că fericită tot nu este.

El își aplecă spre ea capul, zâmbind ușor.

– Dumneata crezi că oamenii bogați nu pot fi fericiți ?

– N-am de unde să știu, n-am fost niciodată bogată. Dar nu cred că oamenii înstăriți au o viață prea plăcută

– Nu ți-ar plăcea să te măriți cu un om bogat ?

Ea dădu negativ din cap.

– Cei bogați nu se gândesc decât la banii lor. Când o să mă mărit, o să vreau un soț care să se gândească la mine !

– Nu-ți pasă că nu ai bani prea mulți ?

– Nu.

Ea remarcă deodată :

– Discutăm de parcă ne-am cunoaște de o viață !

Doctorul van der Giessen îi replică ferm :

– Eu cred cu convingere în prietenia instantanee.

Ajunseră în față la Stadhuis și el o conduse într-un vestibul larg, pardosit cu dale de marmură. Doctorul bătu la una din numeroasele uși de lemn, apoi băgă capul și vorbi cu cineva.

Constancia ascultă nemișcată discuția lor în olandeză, de neînțeles pentru ea. Se hotărî să se apuce să învețe limba, dacă va trebui să rămână mai multă vreme pe aici.

– Putem să mergem ! o anunță însoțitorul ei.

O luară împreună pe scara cea mare. El îi arătă Sala de Consiliu, unde a putut să admire portrete ale membrilor Casei de Orania, apoi Sala pentru Căsătorii.

– Încă se mai oficiază căsătorii aici ? întrebă Constancia curioasă.

– Da, bineînțeles, altfel nici nu este legal !

– Dar... la biserică ?

Doctorul van der Giessen zâmbi.

– Mulți oameni se căsătoresc și la biserică. În felul acesta, nodul este dublu, dacă se poate spune așa...!

Își puse o mână pe brațul Constanciei.

– Hai să vedem Steen-ul.

El părea să fie un vizitator privilegiat și avizat totodată. Îi explică o mulțime de lucruri când vizitară muzeul, apoi, când ieșiră din primărie, îi propuse :

– N-ai vrea să luăm un ceai împreună ? Este un mic salon de ceai exact de cealaltă parte a pieței.

Îi zâmbi cald când îi făcu această invitație. Din nou, ea îi aprecie frumusețea și fu uimită cât de în largul ei se simțea în prezența lui.

– Cu plăcere, dar mai ai timp ?

– Da, nu am nici o consultație până la cinci și jumătate.

– Dar... copiii ?

– Se joacă cu prietenii lor, după şcoală.

– În cazul acesta...

O luară prin piaţa mare către salonul de ceai.

– Ce după-amiază minunată ! oftă fericită Constancia

El se aplecă, radios, spre ea.

– Într-adevăr ? În ceea ce mă priveşte, mi se pare foarte plăcut să-mi arăt oraşul cuiva pe care-l interesează

Ajunseră în dreptul unui mic magazin, o încăpere mobilată doar cu câteva mese şi scaune, aproape goală. Comandară câte un ceai. Constancia devoră însă cu mare plăcere şi o prăjitură cu frişcă.

– Doamna Dowling nu are voie să mănânce prăjituri, şi eu sunt condamnată la acelaşi regim cu ea, îi explică Constancia.

Însoţitorul ei făcu o mutră uimită.

– Urmează un regim pentru diabetici, nu ?

Constancia dădu din cap.

– Da.

Doctorul mormăi ceva în olandeză. Constancia remarcă, râzând :

– Se pare că n-ai spus ceva amabil !

– Într-adevăr, răspunse el. Mai ia o prăjitură. Concentraţia în hidraţi de carbon a organismului tău trebuie să fie foarte scăzută.

Ea mai alese o prăjitură însiropată, apoi se gândi dintr-o dată, văzând că el nu luase nimic, că poate nu are bani prea mulţi la el. Întreţinerea a trei copii nu era o treabă uşoară, iar maşina lui era mai degrabă hodorogită. Totuşi, când îşi scoase cojocul de blană, ea putu să-i admire stofa fină şi croiala elegantă o costumului gri. Silueta lui înaltă îl obliga probabil să-şi facă

costumele la comandă, și cu siguranță că punea mare preț pe a fi bine îmbrăcat, din respect pentru pacienții lui. Dar, în mod sigur, nu făcea asemenea cheltuieli în fiecare an... Îngrijorată că poate fusese prea lacomă, ea spuse aproape șoptit :

– Îți mulțumesc că m-ai invitat. Te-ai purtat cu mine de parcă am fi fost vechi prieteni !

El îi zâmbi.

– Sper că vom fi în curând foarte vechi prieteni. De altfel, am ciudata impresie că te cunosc de multă vreme...

– Ce bizar, și eu am avut același sentiment când te-am întâlnit.

Ea turnă ceaiul în cestile din fața lor.

– Ai fost vreodată la Londra ?

– Mi s-a întâmplat să merg.

– Poate că ne-am mai văzut acolo ? Spitalul în care am lucrat, St. Anne, nu este prea mare dar este specializat în tratamentul diabetului și al bolilor metabolice.

– Vrei să te întorci acolo ?

Constancia dădu negativ din cap.

– Nu. Am de gând să rămân infirmieră particulară timp de vreun an ca să pot face niște economii, apoi să plec în Canada sau Noua Zeeleandă.

– Familia ta este de acord ?

– Nu mai am pe nimeni.

– Nici măcar un logodnic ?

– Nu.

El se lăsă pe speteaza scaunului și o privi cu un aer îngândurat.

– Mă mir. Ai ceva împotriva bărbaților ?

– Nicidecum ! exclamă ea râzând. Dar încă n-am întâlnit pe nimeni care să-mi trezească dorința să mă mărit. O să se întâmple și asta, poate, într-o zi.

- Ți-o doresc !

El își scoase pipa din buzunar.

- Te deranjează fumul ?

- Nu.

Constancia savură și ultimele firimituri ale prăjiturii, apoi dădu semnalul de plecare. Remarcă cu oarecare dezamăgire că însoțitorul ei nu încercă s-o mai rețină. Dar de ce ar fi făcut-o ? își zise ea, străduindu-se să fie rezonabilă.

După ce se despărțiră, după-amiaza i se păru foarte posomorâtă. Resimțea mai acut ca înainte singurătatea. Poate pentru că nu întâlnise niciodată până acum pe cineva alături de care să se simtă atât de bine ? Fără îndoială că-l va revedea din când în când, dar trebuia să-și stăpânească imaginația... El se purtase amabil cu ea pentru că era străină de oraș, nimic altceva, gândi Constancia când era pe cale să adoarmă.

Închisese ochii, mulțumită de ziua plină pe care o avusese, când soneria doamnei Dowling o făcu să tresară. Constancia își înăbuși un căscat, își puse capotul și papucii și se îndreptă spre dormitorul pacientei sale. Doamna Dowling făcea în așa fel încât, după jumătățile de zi libere ale Constanciei, să o solicite. Probabil pentru a o face să-și răscumpere timpul liber... Tânăra fată luă o expresie amabilă și deschise ușa.

- Ah, ești aici, constată bolnava. Nu pot să dorm. Adu-mi o ceașcă de ceai... Ce ai făcut în după-amiaza asta ?

- Am petrecut niște clipe minunate, îi răspunse pe un ton vesel Constancia.

CAPITOLUL II

Constancia îl revăzu pe doctorul van der Giessen trei zile mai târziu. Era într-o după-amiază posomorâtă de duminică. Doamna Dowling îşi invitase nişte prieteni la ceai şi la un bridge, astfel că-i dăduse liber infirmierei sale. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că, într-o duminică după-amiază, Constancia nu prea avea ce să facă în oraş.

Tânăra fată se înfofoli în palton şi se hotărî să se plimbe pe jos. Puţin mai târziu, se va duce să bea un ceai la Hotelul Central ; apoi se va întoarce acasă să scrie câteva scrisori. Poate că va începe chiar să înveţe olandeza, după manualul pe care şi-l cumpărase.

Se îndrepta spre vechiul canal, Oude Delft, când îl văzu pe doctor. Venea în întâmpinarea ei, înconjurat de trei copii şi de trei câini superbi. Doi lupi alsacieni tropăiau în urma lor, în timp ce un căţeluş negru cu alb, fără o rasă bine definită, trăgea de lesă.

– Iarăşi eşti liberă ? o întrebă el oprindu-se în dreptul ei.

– Da. Doamna Dowling a organizat o partidă de bridge în după-amiaza asta.

– Noi tocmai ne doream o surpriză plăcută, şi iată-te !

– E drăguț din partea dumitale să-mi spui asta!

– Iată-l pe Paul, nouă ani, zise doctorul prezentându-i-l pe cel mai mare dintre băieți. El este Pieter, șapte ani, și ea este Elisabeth și are cinci ani.

Copiii îi strânseră mâna și-i zâmbiră. Erau foarte frumoși și îmbrăcați îngrijit. Constancia se întrebă cum se descurca doctorul cu ei.

– Și ăștia sunt câinii, continuă el. Solly, Sheba și Prince.

Constancia mângâie cele trei capete mătăsoase. Doctorul spuse:

– Acum, cunoști pe toată lumea. Noi tocmai ne întorceam acasă de la plimbare.

Apoi adăugă încet:

– Nu vrem să te reținem, timpul dumitale este foarte prețios.

Constancia încuviință și bolborosi ceva. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să recunoască – nici măcar față de ea însăși – că ar fi fost binevenite câteva minute petrecute în compania doctorului. Le adresă un „la revedere" prefăcut vesel și se îndepărtă cu un pas hotărât, de parcă s-ar fi dus către o țintă precisă. Murea de dorința de a se întoarce și de a-i urmări cu privirea, dar nu îndrăzni, de teamă ca vreunul din ei să n-o surprindă.

Continuă să meargă, indiferentă la tot ce era în jurul ei. Probabil că acum ajunseseră acasă... Într-o căsuță la fel de puțin arătoasă ca și mașina doctorului, fără îndoială, dar caldă și confortabilă. Vor bea ceaiul în fața șemineului și vor juca jocuri de societate... Se străduia să se gândească la altceva. Se simțea singură și asta explica, desigur, imaginația ei bogată...

Căută o cafenea deschisă undeva în centru, dar nu găsi. Descoperi, în schimb, un grup de căsuțe vechi

înghesuite în jurul unei curți liniștite. Era ospiciul „Elisabeth Panw". În duminica friguroasă de martie, grupul acesta de case degaja o atmosferă minunată, de tihnă. Zăbovi puțin să le privească apoi se întoarse în Piața Mare și, așa cum își pusese în gând, se duse la Hotel Central să bea un ceai tare. Locul era călduros, familial. Constancia se simțea bine în atmosfera aceasta plăcută, și se instală comod la o măsuță ca să scrie și ilustratele pe care le cumpărase. Apoi mai comandă o cafea și un sandviș ; ceva ușor într-un cadru atât de agreabil va fi, desigur, mai plăcut de înghițit decât platoul pe care i-l va prepara Nel și-l va consuma singură în camera ei.

O oră mai târziu când se întoarse, casa era cufundată în liniște. Constancia urcă încet scara, nevrând să-și semnaleze prezența doamnei Dowling. La urma urmei, avea dreptul la jumătatea ei de zi liberă în întregime, chiar dacă pacienta ei aprecia că o dată întoarsă acasă, era din nou la dispoziția ei. Când ajunse pe palier, vocea dogită a bătrânei englezoaice o strigă :

– Dumneata ești, domnișoară Morley ? Vino încoace !

Constancia oftă și se supuse. Bolnava ridică privirea de pe cartea pe care o citea și-i aruncă pe un ton arțăgos :

– Mă întreb ce naiba poți face pe afară pe o vreme ca asta. Ai face mai bine să stai acasă.

– Îmi place mult să vizitez Delft-ul, doamnă.

– Hmm... Și cu cine te întâlnești pe ascuns ?

Doamna Dowling îi adresă un zâmbet plin de subînțelesuri.

– Citesc pe fața dumitale că te-ai întâlnit cu cineva. Mă înșel ?

– Nu aveam nici o întâlnire, dacă asta vreți să spuneți. M-am întâlnit din întâmplare cu cineva, și doar ne-am salutat.

– Cu cine ? întrebă bătrâna doamnă pe un ton avid.

– Nu cred că v-ar putea interesa, dar nu este un secret. M-am întâlnit întâmplător cu doctorul van der Giessen. Mi l-a prezentat doctorul Sperling acum câteva zile.

– Cu el ? Pff... N-are un ban, pufni doamna Dowling cu un aer plin de dispreț.

– Ceea ce contează este să fie un medic bun, nu credeți ?

Constancia, cu ochii ei cenușii, scruta fața bătrânei, pândind răspunsul. Doamna Dowling scoase un mormăit vulgar.

– Știi, când ai de hrănit trei copii, nu este o afacere prea bună ! Eu știu că infirmierele aleargă toate după doctori. Dar ăstuia, chiar că nu merită să-i faci ochi dulci !

Constancia păli. Replică pe un ton neutru :

– Vă rog să mă scuzați, doamnă. Mai am încă o oră sau două libere și aș vrea să profit să-mi pun la punct corespondența. Vă doresc noapte bună.

– Dumneata și bunele dumitale maniere ! îi aruncă doamna Dowling cu acreală.

Constancia își dădu seama că seara ei era ratată. Se retrase în camera ei și se hotărî să se bage în pat, străduindu-se să nu se mai gândească la doctorul van der Giessen.

A doua zi dimineață, veni doctorul Sperling. Cum doamna Dowling se plângea de migrene, el îi prescrise niște tablete și o trimise pe Constancia să i le și cumpere.

– Farmacia este exact de cealaltă parte a podului, îi explică el tinerei fete. Du-te repede, înainte de prânz.

– Grăbeşte-te, adăugă doamna Dowling aruncând o privire la ceasul ei montat în diamante. Iar dumneata, doctore Sperling, mai stai. Trebuie să-mi găseşti un regim mai variat. Pofta mea de mâncare are nevoie să fie stimulată.

Constancia îl compătimi pe bietul doctor Sperling. Ea se strecură afară din casă cu uşurare. Orice minut petrecut în afara sferei de acţiune a pacientei era o plăcere fără margini.

După ce cumpără medicamentele, se pregătea să treacă podul pentru a se întoarce acasă, când îl văzu pe doctorul van der Giessen, cu trusa lui medicală, ieşind dintr-o casă învecinată. Îi spuse bună dimineaţa cu căldură în glas.

– Ai ieşit la cumpărături atât de devreme ?

Ea îi zâmbi, simţind aceeaşi bucurie ca la vederea unui vechi prieten.

– Am fost până la farmacie. Sunt foarte grăbită !

El îi bara drumul şi nu făcu nici o mişcare pentru a o lăsa să treacă.

– Nu-i bine să alergi astfel. Îţi prescriu două minute de oprire, cât să schimbăm câteva vorbe. Ţi-ai petrecut plăcut după-amiaza de ieri ?

– Da, foarte plăcut. M-am dus să beau un ceai la Hotel Central, ambianţa este foarte agreabilă acolo.

Doctorul păru să perceapă imediat dezamăgirea ce răzbătea din glasul ei.

– Şi după aceea ?

– M-am întors acasă...

Ea-şi aminti în clipa aceea remarca pe care-o făcuse doamna Dowling şi roşi până în vârful urechilor.

– Trebuie să plec acum, adăugă ea zâmbind.

El începu să meargă alături de ea.

– Când mai ai liber ?

– Joi. Doamna Dowling are zi de bridge. Este și zi de piață, nu-i așa ? Trebuie să fie un spectacol foarte pitoresc. O să mă duc să casc gura pe la tarabe.

El o luă de braț ca s-o ajute să traverseze strada aglomerată.

– Și eu voi fi liber. Am putea merge împreună ?

– Oh, ar fi formidabil ! se entuziasmă Constancia pe un ton copilăresc. Dar ești sigur că n-o să te plictisești ?

El își coborî privirea spre ea.

– Pentru nimic în lume. Îmi place să mă plimb cu dumneata.

Zâmbi prietenește și adăugă cu dezinvoltură :

– O să te aștept aici la ora nouă.

– De acord, zise Constancia.

Apoi adăugă spontan :

– Nici nu-ți închipui ce minunat este să ai un prieten, când te afli singur în străinătate.

– Mă consideri, deci, un prieten ? o întrebă el zâmbind.

– Da. Nu te superi pe mine ?

– Dimpotrivă, sunt încântat ! Să ne strângem mâinile pentru a pecetlui prietenia noastră !

Constancia se conformă. Când ajunse acasă, doamna Dowling îi atrase atenția că întârziase. Apoi își petrecu ziua bombănind-o fără motiv, încât când se duse la culcare, Constancia avea o migrenă cumplită. Dar nici nu-i păsa. Curând va fi joi. Se hotărî să se spele pe cap până atunci și chiar se întrebă dacă n-ar trebui să-și tundă părul și să și-l onduleze. Dar dacă nu-i venea bine ? Contrar multor tinere fete, ea se considera ba-

nală, oarecare. Se mai liniști spunându-și că asemenea lucruri nu au importanță între prieteni. Și doctorul van der Giessen nu era pentru ea decât un prieten...

*
* *

Joi fu o zi aproape primăvăratică. Un soare strălucitor te făcea să uiți de vântul rece. Constancia, tentată mai întâi să-și pună o rochie de lână fină, se hotărî până la urmă pentru un pulovăr și o fustă plisată, apoi își înfășură un fular în jurul gâtului subțire. La urma urmei, nimeni n-o să vadă ce purta pe sub palton iar rochia se putea să nu fie destul de călduroasă. Își puse o căciuliță de lână și se grăbi să plece de acasă înainte ca doamna Dowling, care-și aștepta prietenii, să-i mai găsească ceva de făcut.

Doctorul o aștepta, cu capul descoperit în vânt și aparent, fără să sufere din cauza asta. O salută cordial. Constancia se grăbi să-i repete întrebarea :

– Ești sigur că nu te plictisește să mă însoțești ? Copiii sunt la școală ?

El încuviință din cap.

– Mă voi întoarce acasă până la ora patru, când vin ei.

„Mai puțin de două ore" gândi ea cu regret. Apoi se mustră în sinea ei. Era bine și așa, și ar trebui să se considere fericită că are pe cineva cu cine să iasă.

Piața era plină de lume, femei cu coșuri mari, bătrâni care se mulțumeau doar să privească tarabele, copii care se încurcau printre cei mari. Tarabele nu ofereau doar fructe și legume, ouă sau carne. Existau de asemenea munți de brânzeturi, șorțuri și rochii în culori țipătoare, și, pe niște tejghele, grămezi de sutiene și

corsete demodate. Constancia fu captivată de spectacolul multicolor.

Ce cantitate de corsete ! exclamă ea. Şi sunt enorme ! Cine le-o fi cumpărând ?

Însoţitorul ei zâmbi, amuzat.

– N-am îndrăznit niciodată să stau prea mult prin preajmă ca să aflu, mărturisi el. Dar probabil că este un articol de succes, le ştiu din fragedă copilărie !

Constancia izbucni în râs, apoi oftă de plăcere.

– Ce loc minunat ! Priveşte toate aceste flori ! Trandafiri, lalele, liliac, şi suntem abia în martie !

– Şi totuşi, asta nu este nimic pe lângă adevărata piaţă de flori, spuse doctorul. Hai să mergem acolo, este foarte aproape.

Jeroen van der Giessen o conduse prin mulţime ţinând-o de braţ. Constancia aprecie această atenţie. Se simţea nespus de fericită să descopere împreună cu el piaţa de flori. Aceasta era de fapt un şir lung de tarabe aşezate de-a lungul unui canal. Era o revărsare de flori de primăvară... Constancia inspiră adânc mireasma lor şi exclamă :

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva ! Şi aşa este tot timpul anului ?

– Da, chiar în miezul iernii. Vânzătorii agaţă deasupra tarabelor mici lanterne portocalii pentru ca eventualii clienţi să poată alege şi pe înserat.

Se opriră în faţa unui magazin care-şi expunea şi el afară florile. Doctorul îi spuse ceva vânzătorului, care zâmbi şi începu să adune un enorm buchet multicolor de narcise, lalele, margarete. Când Jeroen luă buchetul şi i-l întinse Constanciei, aceasta avu o tresărire de surpriză.

– Toate astea pentru mine ? Dar sunt o mulţime ! Oh, sunt minunate !

Nu putu să nu vadă bancnotele pe care doctorul le dădu vânzătorului. Era o sumă considerabilă. Dar se abținu să facă vreo remarcă, bănuind că el n-ar aprecia deloc reproșurile ei. Totuși ar fi putut să cumpere mai degrabă îmbrăcăminte călduroasă pentru copii cu acești bani...

Însoțitorul ei însă nu părea tulburat de această risipă. O luă din nou de braț și o conduse până la capătul canalului. O luară apoi pe o străduță îngustă ce ducea la vechiul canal, Oude Delft.

– Bem un ceai ? îi propuse el. Eu locuiesc în apropiere și copiii sunt întotdeauna înfometați când vin de la școală.

Constancia se întrebă ce-o fi însemnând „în apropiere". Casele ce mărgineau canalul erau clădiri vechi, impozante și probabil că necesitau mulți bani pentru a fi întreținute. Dar nu trebuia să se întrebe prea mult. După ce traversară un mic pod boltit, el se opri în fața ușii grele a unei case burgheze a cărei fațadă rococo era împodobită cu mulaje de ipsos.

– Aici locuiești ?! exclamă Constancia uimită. Probabil că sunt mai multe apartamente ?

– Nu, eu locuiesc în toată casa. Proprietarul mi-a încredințat-o.

– Ce om fermecător ! Presupun că este vreun membru al familiei ?

Ea intră înaintea lui în vestibul, oarecum ușurată. Pentru câteva clipe, crezuse că el era proprietarul acestei întregi splendori de casă. Pentru că era într-adevăr o splendoare ! Pardoseala din marmură albă era acoperită de un covor fin, mătăsos, o scară majestuoasă din lemn sculptat pornea din mijlocul încăperii, iar mobilele erau la fel de frumoase ca și cele dintr-un muzeu. Și totuși, atmosfera nu părea defel încremenită : se

simțea că această casă este locuită și întreținută cu dragoste. Constancia se întrebă cine o fi oeruind și lustruind tot acest lemn.

– Ai o menajeră ? nu se putu ea abține să întrebe.

Doctorul păru surprins de întrebarea ei, apoi se amuză. Îi răspunse :

– Da, am pe cineva, o femeie foarte cumsecade, Rietje. Dar nu este aici azi după-amiază... Copiii vor sosi dintr-o clipă în alta.

El închise în urma lor ușa masivă.

– Iată câinii. Avem și o pisică, dar stă la bucătărie. Cu copiii...

Constancia dădu din cap.

– Da, copiii adoră animalele, în general.

– Scoate-ți paltonul, îi spuse Jeroen.

Îl puse fără probleme pe spetează unui scaun și și-l puse și pe al lui deasupra.

– O să trecem în salon.

Salonul era o încăpere imensă, superb mobilată, cu draperii grele de brocart la ferestre. Fotoliile largi și canapelele confortabile îi dădeau un aer primitor, ca și măsuțele delicate puse ici-colo. Mai era de asemenea și o bibliotecă. Într-un colț, un teanc de reviste pentru copii și un joc de Monopoly întrerupt.

– Este splendid, declară Constancia. Și ce mobile frumoase. Proprietarului nu-i este teamă că le vor strica copiii ?

O tresărire fugară trecu pe fața doctorului.

– Îi plac copiii, răspunse el. Și știe că ai mei sunt bine crescuți, au grijă să nu strice nimic. În afară de asta, au o cameră mare de joacă numai pentru ei, sus.

– Nu înțeleg de ce el însuși nu vrea să locuiască aici, adaugă Constancia privind în jurul ei.

– Preferă să stea la țară.

– Este căsătorit ?

– Nu, este o persoană destul de singuratică.

Tânăra fată își întoarse privirea plină de simpatie către gazda sa.

– Ce păcat... Este îngrozitor să fii singur. Este cumva vreun... unchi de-al dumitale ?

– E cineva din familie.

– Cred că iubește mult acest loc și se simte fericit că-l știe locuit de copii.

– Da, așa cred. Dar iată-i că au și venit. Intră pe portița mică a grădinii, în spatele casei.

Apărură toți trei deodată, repezindu-se, cu strigăte vesele, spre doctor. Apoi o salutară pe Constancia, vizibil încântați s-o revadă. Doctorul, aparent nederanjat de vacarmul pe care-l făceau copiii, le spuse pe un ton ferm, în engleză :

– Duceți-vă și vă spălați pe mâini înainte să vă așezați la masă. O să luăm ceaiul în bucătărie.

Paul și Pieter schimbară între ei câteva priviri maliţioase și lăsară să le scape un torent de cuvinte în olandeză. Constancia nu înțelese ce le răspunsese doctorul, dar copiii strigară în cor : „Ja, Oom Jeroen", și ieșiră alergând din încăpere. Tânăra fată îi auzi râzând și zbenguindu-se ; doctorul zise liniștit :

– Iartă-le explozia de bucurie ; le place la nebunie să vorbească englezește.

Constancia izbucni în râs.

– Cred că-ți dau mult de furcă, nu ? Dar sunt adorabili.

*

* *

Seara, în camera ei, pregătindu-se de culcare, Constancia își lăsă gândurile să hoinărească, în timp ce

privirea îi cădea pe florile pe care le împărțise în tot felul de vaze. Ziua fusese minunată, mai mult decât ar fi îndrăznit să spere. Piața era extraordinară, o plăcere s-o vizitezi, iar gustarea și ceaiul pe care-l luase împreună cu doctorul, formidabile. Se așezaseră cu toții în jurul mesei masive, sculptate, care trona în mijlocul imensei bucătării ale cărei ferestre dădeau spre grădină. Își amintise de gustările de după-amiază din copilăria ei, cu mulțimea de tartine cu unt, cu dulceață, cu miere, de prăjiturile delicioase. Doctorul îi explicase că acesta nu era un obicei olandez ; oamenii locului se mulțumeau cu o ceașcă de cafea și biscuiți. Dar el constatase pofta de mâncare a copiilor când veneau de la școală și preferase să le dea atunci să mănânce bine, iar seara să le dea o cină ușoară.

După ce luaseră gustarea, jucaseră Monopoly până ce sosise ora de culcare. Constancia o ajutase pe Elisabeth să se dezbrace. Când coborâse din nou, gazda ei o așteptă lângă șemineul din salon, cu o ceașcă de cafea aburindă pusă pe măsuța joasă. Pe tava de alături se mai aflau pateuri mici cu carne de pui și plăcinte cu cârnăciori. Doctorul îi mai spuse că Rietje îi pregătea întotdeauna cina și că era o bucătăreasă excelentă.

În timp ce-și peria insistent părul bogat, Constancia se întreba cine este de fapt doctorul van der Giessen. I-ar fi plăcut să știe mai multe despre el. Doamna Dowling îi spusese că era sărac, dar Constanciei nu-i păsa de asta. Ar fi vrut să-l cunoască mai bine ca om. Avea oare o clientelă importantă ? Sora lui îi era singura rudă ? Și trebuie să fi existat și o femeie în viața lui... Se ghemui în pat, încercând să și-o imagineze pe această femeie.

Cu siguranță că era remarcabilă, doctorul merita așa ceva. Era bărbatul cel mai minunat pe care-l cu-

noscuse vreodată... Se întrebă câți ani ar putea să aibă. Dacă se vor vedea mai des, poate că va îndrăzni să-i pună această întrebare. Își aminti atunci că era doar în trecere prin Delft. Cât va mai putea să rămână în acest oraș ? Constancia se surprinse că speră că doamna Dowling s-o mai țină o vreme în serviciul ei. Sigur, nu era o bolnavă prea ușor de suportat. Cu atât mai rău !

Ca pentru a-i confirma această părere, a doua zi dimineața englezoaica se purtă mai rău ca niciodată. Micul dejun i se păru imposibil de mâncat, Constancia o „rănise" când îi făcuse injecția cu insulină, cea mai bună prietenă a ei și parteneră de bridge se întorsese în Anglia... și, ca să pună capac la toate, poștașul îi lăsase din greșeală alt ziar decât cel obișnuit.

Constancia, ocupată să noteze pe diagramă dozele de insulină și glicemia din acea zi a pacientei, trebui totuși să lase totul baltă și să se ducă să-i schimbe ziarul domnișoarei Dowling. Aceasta îi spuse :

- Cu ocazia asta, ai putea să treci și pe la mercerie de pe Gerritstraat, să vezi dacă a sosit cumva mătasea de brodat pe care am comandat-o. Grăbește-te !

Constancia se supuse, fericită totuși să scape o clipă din casă și să-i poată telefona doctorului Sperling pentru a-l informa despre rezultatele dezastruoase ale analizelor. Ori cazul doamnei Dowling era un caz disperat dacă, respectând tratamentul, avea asemenea analize, ori mânca pe ascuns lucruri ce nu-i erau permise.

Tânăra fată telefonă dintr-un hotel din vecinătate și lăsă mesajul secretarei doctorului. Când tocmai venea spre casă cu ziarul și mătasea pentru brodat, îl întâlni din nou pe doctorul van der Giessen care ieșea din aceeași casă ca și prima oară.

- Chiulești de la treabă ? o întrebă el râzând.

La rândul ei, Constancia râse și ea cu poftă.

– Nu, am ieşit să fac câteva cumpărături pentru doamna Dowling.

El începu să meargă alături de ea.

– De ce nu iese să şi le facă chiar ea ?

– Nu ştiu.

Traversară podul fără să se grăbească, bucurându-se de soarele primăvăratic.

– Copiii ar vrea să ştie când ai să mai vii să iei gustarea cu ei.

– Într-adevăr ? Sunt adorabili !

– Poate că în următoarea duminică după-amiază liberă ?

– Cu plăcere. Asta va fi miercuri.

– Eu am consultaţii până la ora patru fără un sfert, să vii atunci. Chiar dacă nu-ţi răspunde nimeni la uşă, intră şi simte-te ca acasă.

– Aş putea să pregătesc eu gustarea, dacă nu te supără să merg la bucătărie ?

– Ar fi formidabil !

Ajunseră în dreptul hotelului Central.

– Trebuie să ajung acasă, zise ea cu părere de rău.

– Ei bine, „tot ziens".

Ea îl privi dispărând pe o străduţă în direcţia canalului vechi şi porni apoi încet spre casă. Hotărât lucru, viaţa avea şi părţile ei bune, îşi zise ea în timp ce aştepta ca Nel să-i deschidă uşa.

Dar când intră în camera doamnei Dowling, lucrurile i se părură mai puţin plăcute.

– Iată-te în sfârşit ! exclamă aceasta cu vocea ei dogită, vibrând de nerăbdare.

Îşi ridică privirea de pe unghiile pe care tocmai şi le dădea cu oja.

– Ţi-a trebuit cam mult timp !

– Mai puțin de o jumătate de oră, îi replică Constancia cu calm.

Puse pe masă jurnalul, mătasea de brodat și restul de bani pe care doamna Dowilng îi numără atent înainte de a-i cere tinerei fete să-i aducă poșeta ca să-i pună înăuntru.

– Te-ai întâlnit cu cineva ?

– Cu doctorul van der Giessen.

Doamna Dowling își închise poșeta cu un zgomot sec.

– Iarăși el ?

Rânji ironic.

– S-ar putea spune că te interesează... Te-am prevenit totuși că nu-i o partidă bună. Și probabil că nici nu se va îmbogăți vreodată, cu trei copii !

Constancia adună obiectele pe care pacienta ei le lăsase împrăștiate prin încăpere. Remarca doamnei Dowling îi pusese la grea încercare răbdarea, dar n-avea de gând să lase să se vadă asta.

– Probabil că ține mai mult la copii decât la bani, îi răspunse ea pe un ton lejer. Se mai întâmplă...

Doamna Dowling îi aruncă o privire arțăgoasă.

– Ești cam impertinentă, domnișoară Morley !

– Doriți să pun în salata dumneavoastră brânză sau șuncă ?

– Nici una nici alta. Găsește altceva. Doar ești plătită pentru asta, nu ? M-am săturat de regimul ăsta ! Doctorul Sperling cam întrece măsura. Am poftă de un escalop bun cu smântână.

„Urmat de o comă diabetică", adăugă Constancia în gând. Zise apoi cu voce tare :

– Mă tem că acest regim vă este absolut necesar, doamnă. După ce vă veți mai stabiliza, doctorul Sperling vă va acorda mai multă varietate în regim. Mă duc

să mă ocup acum de mâncarea dumneavoastră. După aceea vă voi face injecția.

Ajunsese deja la ușă când doamna Dowling o strigă cu vocea ei dezagreabilă.

– Domnișoară Morley ! Îmi vei cere învoiri ca să poți ieși cu doctorul ? Cred că va avea totuși cu ce să-ți ofere o cafea...

Constancia se abținu să nu-i arunce cu ceva în cap și ieși din încăpere fără să scoată o vorbă. Dar nu se putu abține să nu bombăne când ajunse în bucătărie.

Veni și ziua de miercuri.

Constancia sări din pat, constată că era o zi frumoasă, deși cam răcoroasă, și începu să se ocupe de problemele pacientei sale. Era aproape ora prânzului când se auzi soneria de la intrare. Nel se duse să deschidă și în prag apăru un tânăr cu o înfățișare banală, care veni spre doamna Dowling și o sărută, sclifosindu-se și spunându-i Vera.

– Nepotul meu, Willy Caxton, îi explică scurt doamna Dowling. Este în trecere prin Delft și va lua masa cu noi.

Arătă cu bărbia spre Constancia și spuse :

– Infirmiera mea.

Cei doi tineri schimbară un salut destul de rece.

– Servește-l cu ceva de băut pe domnul Caxton, domnișoară Morley, și apoi du-te și vezi în ce stadiu se află Nel cu pregătirea mâncării. Masa ar trebui să fie gata.

Era aproape ora unu. Constancia, îndemnând-o pe Nel să se grăbească, ceea ce acesteia nu-i plăcea deloc, fierbea de furie la gândul că nu va putea pleca la timp de acasă. Din fericire, nu era așteptată înainte de ora patru fără un sfert...

În timpul mesei, doamna Dowling îi spuse Constanciei că va trebui să iasă cu nepotul ei în oraș pentru a-l însoți să viziteze anumite puncte de interes.

Constancia se împotrivi.

– Este după-amiaza mea liberă, doamnă, și deja mi-am făcut un program.

– Ce program ai fi putut să-ți faci ? zise ironic bătrâna doamnă.

Făcu ochii mici și o privi disprețuitor.

– Probabil că vreo întâlnire cu doctorul acela ? Ei bine, el va mai putea să aștepte ! Domnul Caxton va trebui să plece la ora patru. Din acel moment vei fi liberă.

Constancia fu cât pe-aci să refuze categoric. Dar rugămintea lui Willy, care aproape o implora să accepte, o înduioșă până la urmă. Era evident că el ardea de dorința să iasă cât mai repede din această casă.

– De acord, până la trei și jumătate, acceptă Constancia.

Se duse să se pregătească pentru a ieși. Însoțitorul ei nu era însă prea interesat de curiozitățile turistice. De fapt, îi mărturisi el tinerei fete, dacă mătușa lui nu i-ar fi promis că-i lasă moștenire o mică avere, el nici nu s-ar gândi să vină s-o vadă. După această mărturisire, Constancia îl apreciе și mai puțin.

Începu să-l plimbe în viteză de la o biserică la alta, îi arătă rapid monumentele cele mai de seamă și sfârși prin a-l întreba dacă-i ajunge această plimbare. Era trecut de trei și jumătate și ea întârzia cu siguranță la întâlnirea cu doctorul.

Se aflau amândoi în Piața Mare, în picioare, lângă mașina tânărului, când tocmai trecu doctorul van der Giessen în Fiatul lui. Culmea ghinionului, Willy își alese exact acest moment pentru a-i prinde mâinile tine-

rei fete și a o privi cu un aer patetic. De fapt, îi cerca doar s-o asigure pe mătușa lui că petrecuseră câteva ore plăcute împreună. Dar Constancia n-avea cum să oprească mașina doctorului și să-i explice situația. După ce-i aruncă o privire rece, Jeroen își continuă drumul...

Constancia urmări cu privirea Fiatul. Nu va mai îndrăzni acum să se ducă la doctor pentru ceai. Acesta probabil își va imagina că ea preferă compania plictisitorului Willy. După-amiaza ei era ratată.

După ce-l salută pe Willy se îndepărtă și se întrebă dacă ar trebui să-i telefoneze doctorului ca să se scuze. Dar amintindu-și de privirea glacială pe care acesta i-o aruncase, nu îndrăzni și se hotărî să-i scrie două vorbe. Își bău ceaiul într-un mic salon de lângă Piața Mare, un loc mohorât ca sufletul ei acum, apoi făcu o plimbare lungă și se întoarse acasă după ce-și luă cina într-un snack-bar.

După-amiaza ei atât de așteptată se dovedise a fi dezastruoasă.

CAPITOLUL III

În după-amiaza următoare, Constancia se întâlni cu Elisabeth. Fetița plângea și era atât de răvășită încât infirmiera trebui să-i reamintească cine este. În sfârșit, Elisabeth se opri din plâns și suspină :

– L-am... l-am pierdut pe Prince ! Pieter și Paul îl caută și ei. Am lăsat poarta de la grădină deschisă și Prince a șters-o.

Izbucni din nou în hohote de plâns. Constancia se aplecă pentru ca să șteargă de lacrimi fețișoara răvășită și spuse cu o voce liniștitoare :

– Nu poate să fie departe, draga mea, și el știe drumul spre casă. Întoarce-te acasă, am să încep și eu să-l caut. O să aștepți cuminte până mă întorc. Îmi promiți ?

Elisabeth încuviință din cap. Constancia o ajută să traverseze străduța îngustă și o mai urmări o clipă cu privirea înainte de a pleca în căutarea câinelui. Îl găsi după zece minute, lungit în rigola unei străduțe. Nu mișca, dar când o văzu alergând spre el, începu să dea din codița lui ridicolă. Botul îi era plin de sânge și era rănit pe coaste, dar ochii îi străluceau.

– Am să te duc acasă, zise Constancia. Strânge din dinți dacă o să te doară ceva.

Îl luă în brațe cu delicatețe și cățelul scoase un ușor scâncet.

Casa doctorului nu era departe. Constancia mergea cât putea de repede, liniştindu-l pe Prince cum se pricepea mai bine. Ajunsă în apropierea canalului vechi, îi văzu pe Pieter şi Paul alergând spre ea. Îi strigă şi copiii grăbiră pasul, cu privirea îngrijorată ţintită asupra lui Prince.

– Este rănit dar nu pare să fie ceva grav, le spuse ea pe un ton liniştitor. Pieter, du-te repede şi deschide uşa ; îl voi pune imediat pe masa din bucătărie. Pregăteşte ceva de acoperit masa.

Apăru şi Elisabeth, cu lacrimile curgând pe obrajii rotunjori.

– Nu mai plânge, scumpo. Du-te şi caută-mi un prosop şi un lighean cu apă. Paul, unde este unchiul tău ?

– Este plecat, l-au chemat într-un sat din apropiere. Prince este rănit grav, domnişoară Morley ?

– Spune-mi Constancia. Încă nu ştiu. Mai întâi o să-i curăţăm rana, apoi îl va examina unchiul tău când se va întoarce.

Puse cătelul pe o pătură întinsă pe masă, îi scoase zgarda, apoi începu să-i curete plaga. Copiii stăteau în jurul ei ţinându-şi răsuflarea. Erau cu toţii atât de preocupaţi de ceea ce făcea Constancia, încât nici nu-l auziră pe doctor apropiindu-se. Când îl văzură, toţi deodată începură să-i explice ce se întâmplase.

– Pe rând ! le ordonă el cu voce calmă.

În timp ce Paul îi povestea întâmplarea, el îi palpa pe Prince cu degetele lui lungi, pricepute.

– Două coaste rupte şi o tăietură pe bot, zise el după o clipă. O să-l chem pe veterinar. O să se facă bine cât de curând.

Copiii scoaseră un oftat de uşurare. Doctorul se întoarse spre Constancia.

– Îţi mulţumesc că l-ai adus, zise el.

Vocea îi era amabilă, dar nu zâmbea.

– Sper... sper să nu fie ceva grav, bolborosi ea.

Cum nimeni nu-i răspunse – doctorul se aplecase din nou deasupra lui Prince – ea ieşi în linişte din bucătărie, traversă vestibulul şi închise încetişor uşa în urma ei. La urma urmei, Jeroen nu făcuse nici un gest ca s-o reţină...

Doamna Dowling era într-o dispoziţie execrabilă.

– Slavă Domnului, iată-te în sfârşit ! zise ea. Am mâncat ciocolată. Uite cutia acolo...

Arătă, indiferentă, cu bărbia spre cutia ce zăcea pe jos, lângă şezlongul ei.

– Cât timp este de când le-aţi mâncat ? întrebă Constancia fără să-şi piardă calmul.

Doamna Dowling ridică din umeri.

– De unde să ştiu ? Vreo oră...

– O să mai aşteptăm puţin, să vedem cum vă simţiţi.

– S-ar putea să fac o comă...

– Este foarte probabil, dar eu am să aştept să văd primele simptome pentru a o stăpâni. Mai înainte, îl voi chema pe doctorul Sperling.

Doctorul nu era acasă. La celălalt capăt al firului, o voce îi repetă de mai multe ori : „Niet This". Constancia oftă şi se întoarse lângă bolnava ei. Pregăti o seringă cu insulină.

Apoi, făcând ordine prin încăpere, se uită în cutia de ciocolată ; era pe jumătate goală. O luă de jos fără să facă vreun comentariu şi o puse într-un bufet, tot făcând în minte nişte calcule între numărul de calorii şi doza de insulină.

Doamna Dowling părea acum speriată dar şi îmbufnată. Nici una nici cealaltă nu auzi soneria de la intrare. Nel fu aceea care se duse să deschidă şi-l adu-

se în camera bolnavei pe doctorul Giessen. După un „bună seara" absolut profesional, acesta spuse :

– M-a sunat soția doctorului Sperling. Ce s-a întâmplat ?

Se adresase Constanciei și tânăra femeie fu mișcată de gestul lui.

– Doamna Dowling a mâncat niște ciocolată, îi explică ea. M-am gândit că e bine să-i spun doctorului Sperling.

– Ai făcut bine. Cât e pulsul ?

– Este cam rapid.

– Grețuri, vărsături ?

– Doar grețuri, nimic altceva.

– Vreți să-mi arătați limba, doamnă Dowling ?

După ce termină s-o examineze, prefăcându-se că nu aude remarcile ursuze ale bolnavei, scrise rețeta și i-o întinse Constanciei.

– Cred că o să fie bine cu ce i-am scris aici. Fă-i imediat o injecție cu insulină ; peste două ore îi mai faci una, în funcție de mărimea glicemiei.

Scoase din geanta lui o seringă și o eprubetă mică, și trebui s-o calmeze ca pe un copil pe doamna Dowling în timp ce-i recolta sânge pentru măsurarea glicemiei. Apoi se pregăti de plecare.

– Nu poți să mă lași așa, sunt în pericol ! strigă bătrâna doamnă.

– Pericolul a trecut, doamnă. Și domnișoara Morley știe perfect ce are de făcut.

– Îți cer să rămâi !

– Trebuie să mă întorc la consultațiile mele, zise el cu amabilitate. Dacă ar exista cel mai mic risc, aș rămâne. În caz de nevoie, domnișoara Morley poate să mă sune.

Își luă la revedere cu calm de la bolnavă și se îndreptă spre ușă, spunându-i Constanciei :

– Să-mi comunici rezultatul analizelor imediat ce le primești, te rog. Doctorul Sperling se întoarce foarte târziu.

O salută cu un gest neutru din cap și ea resimți răceala lui. Amabilitatea pe care i-o arătase doamnei Dowling îi reaminti cu tristețe prietenia lor dispărută.

Până să se culce, doamna Dowling își regăsise starea normală. Arătându-se mai rezonabilă de data asta, acceptă fără să protesteze injecțiile cu insulină, testele de glicemie, și mâncă tot ceea ce-i fusese prescris... Se duse în pat fără să mai bombăne, lăsând-o pe Constancia să-și ducă și ea platoul cu mâncare în camera ei.

Tânăra fată tocmai trecea prin hol cu platoul în mână, când se auzi soneria de la intrare. Se duse să deschidă. Doctorul van der Giessen se afla în prag, imperturbabil, dominând-o cu înălțimea lui. Ea îl invită să intre. Imediat, el o întrebă :

– A trecut criza ?

– Da, mulțumesc.

Privirea lui se opri pe platoul din mâna ei.

– Voiai tocmai să mănânci ?

– Da. Doamna Dowling s-a culcat. Vrei s-o vezi ?

El dădu din cap.

– Nu este nevoie. Pe dumneata am venit să te văd.

– Pe mine ?

– Nu ți-am mulțumit îndeajuns pentru Prince. Și te-am lăsat să pleci fără să-ți spun o vorbă.

Ea schiță un zâmbet timid.

– Nu face nimic. Cum se mai simte ?

– Bine. L-a îngrijit veterinarul.

Ochii lui căutară privirea tinerei fete.

N-ai venit ieri.

Ea se simți atât de fericită că poate în sfârșit să-i explice, încât un val de cuvinte izbucni din gura ei.

– N-am îndrăznit să vin pentru că eram în întârziere Am vrut să-ți scriu ca să-ți explic.

– De ce erai în întârziere ?

– Nepotul doamnei Dowling a venit la masă și dumneaei a insistat să mă duc cu el să-i arăt orașul. I-am spus că îmi făcusem program pentru după-amiaza aceea, dar nici n-a vrut să audă. Willy Caxton trebuia să plece la ora patru. Am făcut tot posibilul ca plimbarea noastră să se termine mai repede, dar până la urmă era mult prea târziu ca să mai ajung.

Ea îi aruncă o privire nevinovată.

– Dacă nu ai fi trecut cu mașina și nu ne-ai fi văzut, cred că aș fi venit la dumneata să-ți explic. Dar mi s-a părut că te-am văzut supărat, așa că...

– Eram dezamăgit.

O privi zâmbind.

– Într-adevăr ?! exclamă Constancia. În orice caz, eu oricum eram. Niciodată nu este plăcut să-ți pierzi un prieten.

El luă de pe platou o ceașcă de cafea și i-o întinse, obligând-o să se așeze pe un scaun.

– Ți se răcește mâncarea. N-ai pierdut prietenia mea, Constancia. Cred că am devenit prieteni pe viață.

Tânăra fată sorbi, ușurată, o gură de cafea.

– Ești amabil. Probabil că nu ne vom mai revedea când eu voi părăsi Delft-ul, dar voi fi fericită să știu că o scrisoare, din când în când, ne va reuni.

– N-ai de gând să stai prea mult pe aici ?

– Nu. Nu prea am mare lucru de făcut.

Ea luă farfurioara pe care el i-o întinse, se uită la macaroanele cu brânză, strâmbă din nas și spuse :

– Nu-mi mai e foame.

– Sper că-mi vei face plăcerea să iei cina cu noi, data viitoare când vei fi liberă.

Îi unse o tartină cu unt şi i-o întinse.

– Mănâncă măcar asta. Când vei mai fi liberă, Constancia ?

Ea muşcă din pâine şi, cu gura plină, îi răspunse :

– Doamna Dowling a spus că duminică, dar s-ar putea să se răzgândească...

– Să sperăm că n-o va face. Am putea merge să ne plimbăm, apoi să luăm ceaiul şi să participăm la unul din acele jocuri zgomotoase de care copiii nu se mai satură... Am să-i spun lui Rietje să ne pregătească o cină delicioasă, ca să te mai consolezi de regimul care se mănâncă în casa asta !

– Mi se pare foarte ispititor !

Îi zâmbi cu căldură. Apoi, el continuă pe un ton mai grav :

– Nu te plictiseşti când eşti cu noi ? Ducem o viaţă foarte liniştită.

– Viaţa nu este niciodată prea liniştită atunci când sunt copii prin preajmă !

– Mă refeream la ieşiri în oraş, la teatre, la dineuri, la restaurant...

Ochii lui scrutau atent faţa tinerei fete, dar aceasta nu-l privea. După un timp, ea spuse :

– Eu n-am trăit niciodată în acest fel. Presupun că trebuie să fie foarte plăcut, când eşti cu cineva pe care îl...

Se întrerupse. El îi umplu din nou ceaşca şi ea bău cu un aer îngândurat. Doctorul completă fraza pe care ea n-o terminase, pe un ton dezinvolt :

– Voiai să spui „cu cineva pe care-l iubeşti" ? Da,

trebuie să fie plăcut să împarți plăcerile vieții cu o ființă dragă...

– Cu condiția să existe și o viață familială, nu numai mondenă ! preciză Constancia.

– Bineînțeles.

– Distracțiile de acest fel sunt plăcute, continuă Constancia, dar ele nu reprezintă esențialul.

– Dar ce părere ai despre toaletele elegante, despre bijuteriile scumpe ?

Tânăra fată izbucni în râs.

– Nu mi-ar displăcea toate astea, cu condiția totuși să nu devin o doamnă Dowling.

Doctorul zise liniștit :

– Nu cred că ai putea să-i semeni vreodată.

Constancia se ridică.

– Chiar nu vrei s-o vezi ?

– Nu. Trebuie să plec.

Ea îl conduse până la ușă și, din prag, îl urmări îndepărtându-se. Era un bărbat interesant, și ei îi plăcea compania lui. Constancia gândi, amuzată, că ea îl considera ca pe un frate mai mare. În orice caz, ca pe cineva pe care-l cunoștea de multă vreme.

În zilele care urmară, doamna Dowling se purtă deosebit de dezagreabil. Părea că vrea să se răzbune pe infirmiera ei pentru ceea ce i se întâmplase. Dar Constancia, cu gândul la perspectiva după-amiezii de duminică, îi suportă cu răbdare proasta dispoziție.

Tânăra fată urma conștiincioasă instrucțiunile doctorului Sperling și-și supraveghea cu un ochi de vultur pacienta. Doamna Dowling încercă de vreo două-trei ori să strecoare niște remarci ofensatoare în legătură cu timpul liber al Constanciei, dar aceasta nu o băgă în seamă.

Duminică dimineața, când se sculă, ploua. Ploua toată dimineața. În timpul prânzului, Constancia avu inima

cât un purice, așteptându-se în orice clipă ca doamna Dowling să-i ceară să-și amâne după-amiaza liberă pentru o altă zi și să rămână acasă cu ea. Din fericire, bătrâna doamnă își pusese în gând să dea o mică petrecere și era foarte ocupată cu preparativele. Constancia reuși să scape fără probleme, îmbrăcată într-un impermeabil și cu un fular pe cap.

Doctorul și mica lui familie nu păreau afectați de vremea urâtă. Bine înfofoliți, plecară cu curaj să înfrunte ploaia și vântul. Câinii făceau și ei parte din grup: Sheba și Solly pe urmele stăpânului lor, iar Prince, înfășurat într-o hăinuță, în brațele lui.

Copiii și cei doi lupi alsacieni țopăiau în toate părțile. Constancia și doctorul mergeau calm, discutând fără încetare. Mai târziu, când Constancia a încercat să-și reamintească discuția lor, nu a fost în stare. Dar timpul trecu atât de repede încât ea fu stupefiată când se întoarseră acasă, să constate că după-amiaza era pe sfârșite.

Luară ceaiul în bucătărie, ca și prima oară, și onorară generoasa gustare pregătită de Rietje. Apoi începură o partidă de Monopoly înverșunată la care Constancia participă la fel de zgomotos ca și copiii. După aceea, simțindu-se perfect în largul ei în casa aceasta mare, Constancia se duse la bucătărie și pregăti o ciocolată bună pentru cina copiilor.

Când sosi ora de culcare, ea îi duse în camerele lor. Erau niște încăperi spațioase care dădeau toate spre sala de joacă. Elisabeth îi spuse că aveau chiar și un telefon interior, pentru a-l putea chema pe unchiul lor în caz de nevoie.

Constancia se întrebă cum o fi făcând doctorul când era chemat undeva în oraș noaptea. Îi lăsa oare sin-

guri ? Poate că prețioasa Rietje venea să-i supravegheze...

Asta îi și confirmă doctorul când ea îi puse întrebarea, ceva mai târziu.

Menajera făcuse adevărate minuni pentru cină. Doctorul se apucă să încălzească mâncarea în timp ce Constancia punea masa.

Meniul cuprindea supă, o tartă minunată, sparanghel, cartofi gratinați, salată de fructe și o cremă caramel.

– Cum se face că mâncarea este deja gata ? întrebă Constancia surprinsă.

– Nu mi-a fost prea greu să încălzesc totul în timp ce erai sus cu copiii, îi răspunse Jeroen pe un ton calm. Vrei un aperitiv ?

Bucătăria era călduroasă și confortabilă. Lambriurile de stejar reflectau flăcările ce dansau în salba cea mare. Constancia, sătulă de regimul pe care doamna Dowling o obliga să-l țină, aprecie din plin excelenta mâncare. Mâncară fără grabă, stând la taclale cu multă plăcere. Dar doctorul nu-i dezvălui prea multe despre viața lui. La sfârșitul mesei, Constancia gândi că nu știa mai multe despre el decât în ziua în care se cunoscuseră. Tocmai voia să-i spună asta, când sună telefonul.

El se duse să răspundă, se încruntă, apoi spuse ceva, foarte sigur pe el. Constancia se întrebă ce post ocupa el oare la spital. Probabil că un post important, gândi ea, judecând după siguranța ce răzbătea din vocea lui.

Închise telefonul și se întoarse la masă.

– Unul din pacienții mei de la spital. Dar cazul nu este disperat.

Constancia spuse imediat :

– Trebuie să pleci, am să plec și eu.

El o împinse ușurel la loc pe scaun.

– Ce fată formidabilă ! Nici măcar nu face o muţră îmbufnată. Da, trebuie să plec. Dar nu va mai dura mult. N-ai vrea să rămâi aici, cu copiii ? Când mă întorc vom bea o cafea. Du-te şi te aşază lângă şemineu.

Îi zâmbi.

– Îţi voi telefona dacă ceva nu e-n ordine.

Şi plecă liniştit, închizând fără zgomot uşa în urma lui.

Constancia strânse masa, spălă vasele şi aşeză tacâmurile pentru micul dejun. Tava pentru cafea era pregătită şi cafetiera era pe sobă. Admiră argintul masiv din care era făcută aceasta, ca şi zaharniţa şi vasul de frişcă. Erau piese vechi, minunat întreţinute. Ea se întrebă din nou cine găsea timp să întreţină toată casa asta atât de bine.

Apoi se duse în salon şi deschise o revistă, dar nici măcar nu vedea ce are în faţă. Gândurile ei hoinăreau. Ar fi vrut să ştie dacă doctorul locuia de multă vreme în casa asta ; poate că o închiriase pe viaţă, sau o va moşteni de la ruda aceea bătrână căreia îi aparţinea casa ?

Rumega toate aceste întrebări, când el se întoarse, intrând cu un pas liniştit în încăpere.

– Nu te ridica, zise el, mă duc să aduc eu cafeaua...

– Totul e bine, la spital ?

– Da. Am un asistent excelent.

El îi remarcă surprinderea.

– Am câteva paturi la spital. Dar nu atâtea câte are doctorul Sperling !

Ieşi şi se întoarse aproape imediat cu cafeaua. Puse tava pe o măsuţă joasă, lângă şemineu, apoi se instală într-un fotoliu larg. Constancia nu se mai simţise niciodată atât de bine în viaţa ei, dar după o vreme, îi spu-

se cu regret că trebuie să plece acasă. În ciuda protestelor ei, el insistă s-o conducă.

– E vorba doar de zece minute. Nu se întâmplă nimic cu copiii. Şi apoi, i-am spus lui Pieter că te voi conduce seara acasă.

Merseră cu un pas vioi prin străduţele liniştite. O plimbare cam scurtă, îşi zise Constancia în timp ce pălăvrăgeau vesel. Doctorul vorbea mai puţin decât ea, dar simţea răzbătând din cuvintele lui o prietenie caldă.

Nel îi dăduse o cheie. Jeroen i-o luă din mână şi deschise el însuşi uşa de la intrare. Apoi i-o înapoie, dar, făcând aceasta, îi reţinu mâna atât de mult într-a lui încât ea ridică spre el o privire întrebătoare.

– Sunt fericit că te-ai simţit bine cu noi, Constancia. Noi... Mie îmi face mare plăcere să mai vii. Vei mai veni? Când o să mai ai liber?

– Nu ştiu, răspunse tânăra fată, tulburată. Doamna Dowling nu-mi spune întotdeauna dinainte.

– Atunci, o să-ţi telefonez în fiecare zi până când vei afla.

Îi zâmbi, apoi se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe obraz.

– Bună seara, murmură el.

Sărutarea lui o surprinse pe Constancia, dar îşi zise că nu era nimic extraordinar. Era un gest obişnuit. Se duse fără zgomot în camera ei.

Deja se dezbrăcase şi-şi pusese cămaşa de noapte, când îşi aminti că trebuia să-i înapoieze cheia lui Nel la întoarcere. Dar Constancia constată că aceasta dormea buştean. Puse cheia pe noptieră, apoi se duse să arunce o privire în camera doamnei Dowling prin uşa

întredeschisă. Bolnava dormea liniștită. Constancia oftă ușurată și se duse în sfârșit la culcare.

* * *

Așa cum îi promisese, doctorul van der Giessen îi telefonă. Răspunse însă doamna Dowling, pentru că aparatul era lângă sofaua ei. Constancia, care era la bucătărie, concentrată asupra numărului de calorii necesare la micul dejun, se repezi la primul etaj când auzi strigătul strident al pacientei sale. Urcă treptele două câte două, gândindu-se deja la eventualitatea unei come diabetice. Dar o întâmpină doar aerul ironic al doamnei Dowling.

– Prietenul dumitale, domnișoară Morley. Poți să-i spui din partea mea să nu te mai sune aici.

Constancia nu-i răspunse nimic. Se mulțumi doar să ia receptorul. Vocea molcomă a lui Jeroen îi răsună în ureche.

– Se pare că am produs efectul lupului intrat în stână, nu-i așa ? Ei, când mai ai liber ?

– Încă nu știu.

Tânăra fată simțea privirea doamnei Dowling ațintită asupra ei.

– Ei bine, întreab-o acum.

Vocea doctorului rămăsese calmă, dar era evident că dorea să fie ascultat. Constancia se întoarse și puse întrebarea. Bătrâna doamnă îi replică pe un ton dezagreabil :

– Și de ce vrei să știi ?

– Aș vrea să-mi fac un program, doamnă.

– Încă nu m-am hotărât.

Constancia, deşi o fire calmă, simţi dintr-o dată că fierbe de furie.

– Trebuie să vă reamintesc că am dreptul la două zile întregi pe săptămână, doamnă ? Până acum, ştiind că nu vă place să rămâneţi singură, nu vi le-am cerut. Dar cred că ar trebui să ştiu şi eu dinainte când pot să-mi iau liber.

Ochii doamnei Dowling străluciră de indignare. Constancia îi susţinu cu calm privirea şi aşteptă răspunsul.

– N-am mai întâlnit o asemenea obrăznicie ! izbucni doamna Dowling.

Descumpănită însă de siguranţa tinerei fete, sfârşi totuşi prin a ceda.

– Bun, domnişoară Morley, vei fi liberă marţi după-amiază.

– Şi după aceea ?

– Ei bine... sâmbătă, bombăni doamna Dowling cu foarte mare neplăcere. Nu, ia stai...

Dar Constancia n-o mai asculta. Spuse veselă în receptor :

– Marţi şi sâmbătă.

– Bine. Eu am de făcut vizite la domiciliu marţea, dar la urma urmei, m-ai putea înşoţi ! Ne vom întoarce destul de devreme pentru a putea lua ceaiul cu copiii.

După acest telefon, doamna Dowling n-o mai slăbi pe Constancia cu comentariile sale sarcastice. Lansă o mulţime de remarci tăioase despre infirmiere şi doctori, dar Constancia n-o luă în seamă. Tânăra fată nu se simţea vizată. Doamna Dowling se înşela. Între ea şi Jeroen nu era decât o caldă prietenie şi asta nu era ceva de dispreţuit.

Marţi, aşezată alături de doctorul van der Giessen în maşina acestuia, îi vorbi despre toate astea.

– Cred că doamna Dowling este într-adevăr de plâns, zise Constancia. Ea nu are adevărați prieteni ; vreau să spun prieteni așa cum suntem noi. Nu are decât niște relații care vin să joace bridge la ea și-și petrec timpul bârfindu-se unii pe alții.

Doctorul încuviință cu gravitate, cu privirea ațintită pe șosea.

– Dar dumneata, Constancia, ai mulți prieteni în Anglia ? întrebă el după o vreme.

Ea reflectă înainte să răspundă.

– Da, dar cred totuși că n-aș îndrăzni să le cer orice. N-aș fi sigură că nu-i supăr.

Își încruntă sprâncenele, conștientă că nu se exprimase prea clar.

– Înțelegi, ce vreau să spun ? adăugă ea pe un ton serios.

– Perfect. Sper că nu mă număr printre asemenea prieteni. Pot să te asigur că eu... aș face orice pentru dumneata, fără să stau prea mult pe gânduri.

– Așa aș face și eu pentru dumneata, declară Constancia cu căldură. Dar dumneata, ai mulți prieteni ?

Ieșiseră de acum din oraș. Doctorul o luă pe o șosea îngustă ce șerpuia printre dealuri.

– Am și prieteni, dar am mai ales o familie mare.

Constancia nu-și putu ascunde mirarea.

– Într-adevăr ? Eram convins că nu o ai decât pe sora dumitale !

– Mi-am pierdut părinții, dar mai am o soră, doi frați, și o mulțime de veri, unchi și mătuși.

Constancia se simți deodată întristată. Nu se putu abține să nu remarce :

– În cazul acesta, nu prea mai ai nevoie de prieteni...

El opri mașina aproape brusc, și se întoarse spre ea.

– În primul rând, familia mea este foarte împrăștiată. Și apoi, printre toți prietenii mei nu există nici unul care ar putea să te înlocuiască.

Constancia spuse atunci, într-un acces de candoare :

– Doamna Dowling spune că sunt prea insistentă în ceea ce te privește, dar nu este așa. Este o femeie cu sentimente vulgare.

Îl privea drept în ochi, foarte hotărâtă să fie absolut sinceră.

Expresia de pe chipul interlocutorului ei reflecta calmul lui obișnuit, dar zâmbea discret.

– Așa este, încuviință el. Remarcile ei mi se par deplasate. Nici o clipă nu mi-am imaginat că încerci să... să mă cucerești.

Întoarse privirea, îngândurat, apoi reluă :

– De altfel, atitudinea ei mă surprinde. Nu ți-a spus că nu am bani ?

– Ba da, acum câteva zile. Dar asta n-are nici o importanță. Nu cred că aș putea să leg o prietenie cu cineva bogat. Oamenii bogați probabil că se gândesc mereu că le pândești averea.

– Ia te uită ! remarcă el râzând. S-ar zice că nu prea îi ai la inimă pe cei bogați !

Constancia zâmbi la rândul ei.

– Nu-mi plac oamenii precum doamna Dowling. Dar presupun că trebuie să existe și oameni bogați simpatici. Problema e că eu nu i-am întâlnit niciodată...

El porni din nou mașina.

– Poate pentru că bogații simpatici nu consideră necesar să vorbească de averea lor ?

Făcuse această presupunere pe un ton ironic. Constancia îl privi surprinsă.

– Pari puțin iritat... Am zis ceva care te-a deranjat ?

– Nu, Constancia. Dar crede-mă, există și oameni bogați demni de a fi cunoscuți, care nu-și risipisec averea decât cu bună-credință.

O luaseră pe un drum ce ducea la o fermă și trecură de poartă.

– Aici locuiește vreun bolnav de-al dumitale ?

– Am doi aici ; cazuri de rujeolă.

După-amiaza trecu la fel de repede ca un vis. Vizitele doctorului îi conduseseră pe la ferme răspândite prin câmpie, ceea ce le dădu timp să vorbească mult.

Când se întoarseră la casa de pe malul vechiului canal, copiii le ieșiră imediat în întâmpinare. Ceaiul, gustarea, jocurile de societate și ceremonialul culcării copiilor, lucruri obișnuite de acum, le ocupară tot restul zilei. În timp ce doctorul dădea consultații, Constancia și copiii strânseră masa, spălară vasele și se instalară în salon la o partidă de cărți. Veni și Jeroen și le propuse un scrabble jucat în olandeză pentru a încerca s-o învețe pe Constancia câteva cuvinte. După ce copiii se culcară, doctorul și tânăra fată cinară și ei, apoi el o conduse acasă la doamna Dowling. Dar, spre deosebire de seara precedentă, el n-o mai sărută.

După-amiaza de sâmbătă decurse aproape la fel. Totuși, pentru că doctorul nu avea consultații, făcură o plimbare lungă. Când se întoarseră, constatară că invizibila Rietje le pregătise iarăși o gustare delicioasă, cu sandvișuri și prăjituri. Luară ceaiul trăncănind toți deodată, alăturându-se la zarva lor și câinii și pisica, ghemuită pe genunchii fetei.

„Este exact căminul pe care mi l-aș dori" își zise ea de mai multe ori, fericită. Gândul acesta îi reveni iarăși puțin mai târziu, când doctorul și ea își beau cafeaua în

fața șemineului din salon. Îi va lipsi această familie caldă, când se va întoarce în Anglia... Își alungă acest gând, nevrând să-și întunece fericirea prezentă cu perspectiva unui viitor mai puțin atrăgător. Când se despărțiră în fața ușii doamnei Dowling, doctorul îi spuse :

– Acum suntem deja vechi prieteni. Mi se pare ridicol să-mi mai spui „doctore van der Giessen". Ți se pare că sunt prea în vârstă ca să-mi spui pe nume, Jeroen, pur și simplu ?

– Prea în vârstă ? exclamă Constancia. Ce idee ridicolă ! Nu ești deloc în vârstă ! Îmi face plăcere să-ți spun Jeroen.

Și îi întinse mâna.

– Am petrecut iarăși clipe minunate în compania ta, zise ea. Mulțumesc.

El îi reținu mâna într-a lui.

– Îți voi mai telefona, dacă asta nu te supără. Am putea petrece împreună și următoarea ta după-amiază liberă.

Constancia încuviință, fericită, nebănuind că nu va mai exista vreo după-amiază liberă...

CAPITOLUL IV

Duminica i se păru posomorâtă Constanciei. Îi lipseau copiii, câinii, fără a mai vorbi de Jeroen... Se consolă la gândul că îi va revedea curând, peste cel mult două-trei zile.

Toată ziua avu de suportat proasta dispoziție a doamnei Dowling, văicărelile ei în timpul injecțiilor, dorințele ei în privința regimului și comentariile despre pretinsa neglijență a doctorului Sperling. Atmosfera nu era deloc veselă.

De cum rămase câteva clipe singură, tânăra fată profită pentru a se gândi ce va face la reîntoarcerea în Anglia. Dacă va reuși să economisească ceva bani, își va lua poate câteva zile de vacanță. Doamna Dowling îi plătise deja salariul pe prima săptămână și urma să-i plătească pentru a doua. Constancia fusese tentată să cheltuiască o parte din bani dar, din prudență, i se păruse mai înțelept să-i pună deoparte. Poate că nu-și va găsi imediat de lucru... Ideea asta o întristă și, de data asta, fu fericită s-o audă pe pacienta sa strigând-o, risipindu-i astfel gândurile. Doamna Dowling se plictisea și dorea să facă o partidă de cărți.

Nici ziua de luni nu începu prea bine. Doamna Dowling făcu o adevărată scenă în timpul injecției, re-

fuză să-şi ia micul dejun şi, peste toate, se mai plângea şi de o migrenă.

Constancia oftă. Dispoziţia bolnavei sale nu se ameliora în cursul dimineţii. După-amiază, când fata vru să-şi ia o oră liberă, bătrâna decretă că nu putea rămâne singură nici o clipă.

– Şi ai destul timp liber şi aşa, adăugă ea pe un ton acru. Toată ziua-bună-ziua cu doctorul van der Giessen. Mă întreb ce ai de gând...

Constancia nu avu curajul să-i răspundă. Coborî din nou la bucătărie să-i pregătească ceaiul pacientei. De obicei, îşi bea şi ea ceaiul în compania doamnei Dowling, dar azi, încercarea aceasta i se părea peste puterile ei. Pregăti tava, i-o duse bolnavei şi se îndreptă spre uşă.

– Unde pleci ? o întrebă doamna Dowling.

– Mă duc să mă odihnesc o clipă în camera mea, în timp ce vă beţi ceaiul, răspunse ea cu răceală. Am dreptul la o oră de libertate în fiecare zi şi astăzi încă nu mi-am luat-o.

În liniştea camerei sale, se întinse pe pat şi începu să se gândească. Doamna Dowling era o fiinţă imposibilă. Tânăra fată hotărî să-l vadă a doua zi pe doctorul Sperling şi să-l roage să găsească o altă infirmieră. Va părăsi cu regret Delft-ul, dar bătrâna doamnă depăşea într-adevăr limitele. Avea nevoie mai degrabă de un ţap ispăşitor asupra căruia să-şi reverse proasta dispoziţie, decât de o infirmieră cu experienţă.

Constancia coborî, luă tava de ceai şi, după ce o duse în bucătărie, reveni în camera bolnavei pentru a pune fişa zilnică în ordine. Tocmai terminase, când doamna Dowling zise pe un ton tăios :

– Vreau să mănânc la cină ceva bun. Trimite-o pe

Nel să-mi caute homar. O să mi-l prepare cu un sos cu smântână.

– Este cam târziu, remarcă Constancia. Magazinele or să se închidă în curând. Şi apoi, smântâna vă este interzisă. Are prea multe calorii.

Doamna Dowling îi aruncă o privire furibundă.

– Şi asta nu-i tot, mai zise aceasta. Ca desert, vreau profiterol cu ciocolată

Constancia, la capătul răbdării, îşi înclină frumosul ei cap pe o parte şi o privi atent pe pacientă.

– Ciocolata de data trecută ar fi trebuit să vă servească de lecţie ! zise ea pe un ton ferm. Mi-e teamă să nu vă regretaţi lăcomia.

Bătrâna, furioasă, îşi pierdu cumpătul şi aruncă cu o carte înspre Constancia.

– Obraznico ! strigă ea. Eşti insuportabilă, cu predicile dumitale ! Am să fac ce-mi place. Întotdeauna am făcut-o şi nu văd de ce m-aş schimba acum. Poţi să-ţi faci valizele, domnişoară Morley. N-ai înţeles niciodată cazul meu şi nu-l vei înţelege vreodată. Eu am nevoie de căldură, de simpatie, de cineva care să mă răsfeţe puţin...

– Vă trebuie o sclavă ! ripostă Constancia. Da, voi pleca. Dar mai întâi vreau să-i spuneţi doctorului Sperling că m-aţi concediat.

– O să-i spun mai târziu. N-are nici o importanţă.

– Ba da, are. Vă rog să-l sunaţi acum. Dacă refuzaţi să o faceţi, am s-o fac eu. Nu vreau să mi se reproşeze cine ştie ce, dacă vi se întâmplă ceva.

– Pfff... pufni doamna Dowling pe un ton disprepuitor. Nu mă impresionezi. Telefonează-i şi dispari.

Doctorul Sperling păru resemnat.

– Sunt sigur că nu eşti dumneata de vină, domni-

şoară Morley, preciză el pe un ton ceremonios. Va trebui deci să-ţi găsesc un înlocuitor.

– Chiar este nevoie ? întrebă Constancia. Sunt o mulţime de diabetici care se îngrijesc singuri şi nu au nevoie de o infirmieră.

– Îţi amintesc că doamna Dowling este una din pacientele mele particulare şi că dorinţele ei sunt ordine pentru mine, zise doctorul. Şi apoi, suferă cu nervii.

– Mi-am dat seama, răspunse Constancia.

Îşi făcu bagajele în câteva minute, obişnuită să plece repede dintr-un loc în altul. Când coborî în salon, doamna Dowling îşi ţinea poşeta pe genunchi şi scotocea cu febrilitate în ea.

– Iată banii dumitale ! îi spuse ea.

Îi aruncă Constanciei bancnotele. Acestea se răspândiră pe jos. Constancia era o fată înţeleaptă. Viaţa o învăţase să fie astfel. De data aceasta, totuşi, furia ei fu mai puternică. Nimic n-ar fi putut-o determina să culeagă de pe jos bancnotele şi să şi le pună în geantă.

– La revedere doamnă Dowling, spuse ea pe un ton glacial.

Şi ieşi din casă fără să privească înapoi.

Valiza era grea şi staţia de taxi se afla tocmai la celălalt capăt al pieţei. Traversă cu greutate podul şi începu să meargă de-a lungul străzii Langendyk. Era zi de târg şi străzile erau înţesate de lume. Din cauza greutăţii bagajelor, Constancia înainta lent, pierdută în gândurile ei.

Ar fi vrut să-l revadă pe Jeroen van der Giessen înainte să plece, dar probabil că la ora asta el avea consultaţii. Şi apoi, ce-ar putea să-i spună ? La fel de bine va putea să-i scrie din Anglia...

Continuă să meargă încet, indiferentă la tot ce-o înconjura. Mai târziu, când revăzu această clipă, nu-şi

putu aminti de momentul când își dăduse seama că nu mai are poșeta. Bareta ei îi atârna încă pe umăr, dar poșeta nu mai era. Tânăra fată privi cu înfrigurare în jurul ei dar nu văzu nimic. Sprijinită de vitrina unui magazin, se simți cuprinsă de panică. Își pierduse toți banii, pașaportul, carnetul de cecuri...

Constancia nu știa unde se află postul de poliție. Când opri un trecător ca să-l întrebe, acesta îi interpretă, fără îndoială, greșit intențiile și se mulțumi să-i zâmbească dând din cap. Mai făcu o tentativă, adresându-se de această dată unei femei, dar interlocutoarea ei probabil că înțelesese greșit întrebarea și se lansă într-o explicație amănunțită asupra orarului trenurilor.

Tânăra fată își luă valiza. Se hotărî să intre în magazin. Aici, cu siguranță că o vor putea îndruma... În clipa aceea, bagajul îi fu luat încetișor din mână și vocea molcomă a lui Jeroen van der Giessen îi răsună la ureche.

– N-ar trebui să cari o asemenea greutate ! zise el. Și, mai întâi, ce faci cu valiza asta ?

Constancia, cu un nod în gât, nu putu să scoată o vorbă. Simțea că dacă va încerca să vorbească, va izbucni în lacrimi. Continuă deci să-l privească fix cu ochii ei mari, cenușii, luptându-se cu plânsul.

După un timp, observând bareta care-i atârna de umăr, Jeroen îi spuse :

– Nu plânge. Ai idee cam pe unde s-a întâmplat asta ?

Ea își regăsi glasul și-i răspunse încet :

– Nu. Mi-am dat seama acum vreo cinci minute. Voiam să merg la comisariatul de poliție, dar cele două persoane pe care le-am întrebat unde se află, nu m-au înțeles.

El își trecu brațul pe sub cel al fetei și imediat aceasta se simți reconfortată.

– O să mergem împreună. În drum o să-mi povestești ce ți s-a întâmplat. Presupun că doamna Dowling nu mai are nevoie de serviciile tale?

Constancia își mai recăpătase puțin calmul.

– M-a concediat după ce și-a băut ceaiul, îi explică ea. Dar oricum aveam de gând să plec. Mi-a spus că-și dorește lângă ea pe cineva care s-o înțeleagă și s-o răsfețe. Cred că eu nu sunt bună ca infirmieră particulară...

Rememorând ce i se întâmplase, se simți cuprinsă din nou de disperare.

– Toți banii mei erau în poșetă, toate actele, pașaportul, carnetul de cecuri... gemu ea.

Își croiră repede drum prin mulțime, pe străduțele înguste.

– Asta nu-i prea grav, declară el pe un ton calm. Dar unde te duceai?

– Ei bine... mă întorceam în Anglia. Ce puteam să fac altceva?

El nu-i răspunse, dar o conduse pe o străduță laterală.

– Am ajuns. Îți știi numărul de pașaport?

Ea îl privi cu un aer vinovat.

– Îl aveam notat într-un carnețel, dar și ăsta a rămas în poșetă...

El zâmbi amuzat și plin de solicitudine.

– Nu-i nimic. Să intrăm și să mă lași pe mine să le explic pățania ta.

Polițiștii se arătară foarte amabili și cât se poate de înțelegători. Îi spuseră – prin intermediul doctorului care făcea pe interpretul – că avea puține șanse să-și mai găsească banii, dar că pașaportul ei ar putea

fi abandonat de toți. Până una-alta, ei vor anunța consulatul Marii Britanii de la Haga.

– Câți bani aveai ? o întrebă doctorul.

Constancia făcu o mică socoteală.

– Ceva mai mult de cinci sute de florini. De fapt, ar fi trebuit să am mai mulți, dar doamna Dowling mi-a aruncat în față salariul de pe ultima săptămână și eu n-am vrut să culeg banii de pe jos.

– Bine ai făcut ! zise doctorul pe un ton sever. Mai ai bani în altă parte ?

– Da, am ceva într-o bancă în Anglia.

Ea îl privi și văzu că el așteaptă mai multe amănunte.

– Am vreo sută șaptezeci de lire.

Un mușchi tresări în colțul gurii doctorului, dar nu zise nimic. Constancia continuă, ca pentru a se dezvinovăți :

– Ar fi trebuit să am mai mulți, dar i-am... i-am folosit pentru ceva important.

Jeroen continua să tacă.

– Dacă ai vrea să-mi împrumuți niște bani ca să pot să-mi cumpăr biletul de drum... murmură Constancia.

Se întrerupse, gândindu-se că poate el nu avea bani disponibili, și reluă în grabă :

– Nu. Mă voi întoarce la doamna Dowling. Îmi datorează două sute cincizeci de florini, este o sumă importantă. Sunt de-a dreptul nebună că am renunțat la ei, adineauri.

– Ți-am spus că ai făcut bine și îmi menține părerea, zise Jeroen. Am o idee mult mai bună. Tocmai mă gândeam să caut pe cineva care să se ocupe de copii. Ai vrea să...

Constancia îi aruncă o privire întunecată.

– Sunt sigură că acum ți-a venit ideea asta.

El schiță un zâmbet.

– Nu, te asigur. Dimpotrivă, mă preocupă problema asta de câteva zile. Devine absolut necesar să le ofer acestor copii o prezență... să zicem, maternă. Dar dacă ții neapărat să te întorci în Anglia, eu n-am să te împiedic să pleci.

Constancia îi ascultase surprinsă cuvintele. Și cu ușurare, dar și cu un pic de iritare la ideea că el o considera doar ca „o oarecare prezență maternă". Ofensată, ea ripostă că nu se simțea în mod deosebit ca o mamă de familie.

– Știu, răspunse el, trei copii sunt o sarcină grea...! N-am să mă supăr dacă o să mă refuzi.

– Oh, dar sunt perfect în stare să mă ocup de ei! replică ea. Voiam doar să spun că eu... că eu nu sunt...

– O mamă de familie? repetă Jeroen râzând. Știu asta foarte bine. Probabil că mi-am formulat prost cererea. Ce mi-ai răspunde dacă ți-aș spune că aș dori să am acasă o creatură tânără cu ochii cenușii, foarte dotată parc-mi-se, și cu un temperament de pur-sânge?

Constancici i se păru mai măgulitor să fie tratată ca un pur-sânge decât ca o mamă de familie. Se mai îmbună puțin.

– Ești foarte drăguț, zise ea simplu. Îmi faci un mare serviciu.

– Și tu îmi faci un serviciu. Așteaptă, mai am să le spun câteva cuvinte polițiștilor.

Amintindu-și că se aflau la poliție, Constancia privi în jurul ei jenată. Cei doi agenți și inspectorul îi priveau cu un aer ciudat. Jeroen vorbi cu ei câteva minute. Ușurată că, deocamdată, rezolvase situația, nici măcar nu se întrebă ce le-o fi spunând Jeroen.

Aşadar, pentru moment, nu mai avea probleme. Când i se va găsi paşaportul, dacă va mai fi găsit vreodată, se va întoarce în Anglia. La urma urmei nu era sigură că pătrunderea ei în viaţa doctorului va fi un succes, iar copiii poate că n-o vor adopta prea uşor...

O cuprinse un val de căldură. Oricum, va fi foarte plăcut să facă parte dintr-o familie, chiar dacă şi numai pentru câteva săptămâni. Când doctorul termină de vorbit cu poliţiştii, ea îi întâlni privirea şi-i adresă un zâmbet luminos.

– Bun. Văd că ţi-ai recăpătat prezenţa de spirit, observă el. Să mergem. Poliţia ne va ţine la curent cu orice descoperire, dar au puţine speranţe.

Constancia se gândi că acum asta nu mai avea nici o importanţă...

Când ajunseră acasă, copiii nu se vedeau. Dar auziră ţipetele lor şi lătratul câinilor.

– Probabil că sunt în sala de joacă, sus, observă doctorul. Au o mică recreaţie înainte de a se duce la culcare. Urcăm să-i vedem ?

Puse jos valiza Constanciei, apoi aşeză amândouă paltoanele pe speteaza unui scaun. Un obicei cam prost, gândi tânăra fată. Va avea grijă ca ei să-şi agaţe hainele într-un dulap, pe viitor. El o strigă din dreptul scării. Ea i se alătură, dar se opri la mijlocul drumului ca să-l întrebe :

– Astă-seară nu ai consultaţii ?

– Nu, lunea nu am. Dar am de făcut câteva vizite la domiciliu. O să le spun copiilor să-ţi arate camera ta. După aceea, ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai ocupa de cina lor şi de mersul la culcare.

Copiii o întâmpinară pe fată cu strigăte de bucurie. Imediat, îndoielile ei se risipiră. Doctorul le ură noapte bună şi se îndepărtă. Dar nu plecă imediat de acasă.

Stătu câteva minute în bucătărie, de unde ieşi cu un aer mulţumit. Apoi îşi luă paltonul şi servieta şi plecă.

Constancia, pe care copiii o conduseră la camera ei, fu uluită de splendoarea încăperii. Nu era prea mare, dar amenajată superb. Patul de lemn era acoperit cu o cuvertură din mătase roz şi draperii din acelaşi material încadrau fereastra îngustă şi înaltă. Mocheta era gri-deschis şi un mic fotoliu capitonat, invitându-te parcă să te odihneşti în el, lângă şemineu, era acoperit cu pluş în aceeaşi nuanţă de roz. Toaleta era de asemeni de un gust rafinat, din lemn închis la culoare, cu trei oglinzi şi două figurine de porţelan care susţineau două lămpi, tot roz.

Ea privea în jurul camerei cu gura întredeschisă.

– Este într-adevăr camera mea ? îl întrebă ea pe Paul. S-ar zice că această cameră aşteaptă un oaspete ! Patul este făcut...

– Unchiul Jeroen ne-a spus că este camera ta. Sunt mai multe camere de oaspeţi, dar asta este cea mai drăguţă.

Elisabeth o luă de mână.

– Vino să vezi baia, zise ea solemn.

Deschise o uşă ce dădea spre o încăpere mică, toată în faianţă roz.

– E minunat ! exclamă Constancia. Mă duc să-mi iau valiza de jos, şi după aceea, mă voi ocupa de cina voastră. De acord ?

Privi cu dragoste cele trei feţişoare radioase.

– Sunt atât de fericită că sunt cu voi !

– Şi noi ! declară Paul.

Ieşită ca o vijelie din cameră, cu câinii pe urmele lor, şi găsiră valiza Constanciei lângă uşă. Ea presupuse că doctorul o urcase înainte să plece.

Bucătăria strălucea de ordine și curățenie. Constancia ar fi putut să jure că cineva tocmai ieșise de aici. Elisabeth, care continua s-o țină de mână, întrebă :

– Rietje nu este aici ?

Cei doi frați ai ei o fulgerară cu privirea, făcând-o să tacă.

– Știi bine că s-a dus acasă !

Elisabeth părea gata să plângă. Constancia se grăbi s-o întrebe ce era prevăzut de mâncare pentru cină. Fetița se îndreptă mândră spre soba de gătit, în timp ce cei doi băieți, spontan, se apucaseră să așeze masa. Aroma înmiresmă aerul. Constancia se așeză și ea lângă copii, privindu-i cum mănâncă. Erau foarte bine crescuți. După ce mâncară, o ajutară să strângă masa. Apoi, în timp ce Constancia spăla vasele, ei hrăniră câinii, după care urcară cu toții în camerele lor.

Constancia tocmai îi culcase și le spunea o poveste, când doctorul se întoarse.

– Văd că totuși ești foarte maternă cu ei ! exclamă el cu umor. Te-ai descurcat foarte bine. Mă duc să le mai spun o dată noapte bună. În timpul ăsta, poți să-ți desfaci valiza. Ne întâlnim în salon peste vreo zece minute.

Aceste zece minute erau foarte binevenite pentru a repara stricăciunile pe care copiii le făcuseră în toaleta Constanciei. Se așeză așadar în fața oglinzii, cu inima plină de bucurie. Va rămâne cu plăcere foarte, foarte mult timp în această casă caldă și primitoare, își zise ea. După ce se machie puțin și se pieptănă, coborî în salon.

Doctorul nu venise încă. Ea nici nu știa că el se lăfăia în patul nepoatei lui, înconjurat de cei trei copii.

– Ascultați-mă cu atenție, zicea el, vom continua mica noastră conspirație...

O clipă mai târziu, se alătură Constanciei, în salon, şi se instală într-un fotoliu mare, în faţa tinerei fete. Rămase tăcut, şi Constancia îl imită. Se gândi că poate era obosit, după o zi de muncă. Şi trebuia, desigur, să se gândească şi la cazurile pe care le avea de rezolvat.

Într-adevăr, doctorul se gândea. Dar nu la bolnavii săi.

– Ce noroc să te întâlnesc în seara asta, zise el deodată cu voce caldă. Nici nu-ţi închipui cât de uşurat mă simt.

Constancia rosti, aproape cu timiditate :

– Cred că cei trei copii sunt o sarcină grea pentru tine. Mă întreb cum te-ai descurcat până acum.

El se ridică şi se apropie de o consolă plină de sticle.

– Ce ai vrea să bei ? Un Xeres ?

Constancia nu se pricepea deloc la aperitive. Doctorul îi observă ezitarea şi-i spuse cu amabilitate :

– Încearcă asta. Dacă n-o să-ţi placă, îţi voi da altceva.

Băutura alcoolizată i se păru Constanciei foarte fină. Doctorul îşi puse şi el un gin şi se aşeză din nou în faţa ei. Tânăra fată privea cu un aer întrebător minunata tavă de argint pe care Jeroen servise aperitivele. El îi ghici parcă întrebarea şi spuse :

– Proprietarul casei îmi dă voie să profit de băuturile lui... şi de argintărie.

Constancia mai sorbi o gură.

– Trebuie să fie foarte cumsecade. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Se întrerupse, temându-se să nu-l fi ofensat.

– Oh, iartă-mă ! Asta nu mă priveşte pe mine.

– O să-l întâlneşti într-o zi, Constancia.

După câteva clipe de tăcere, el adăugă :

– Cât de plăcut este să ai cui să-i vorbești, când te întorci seara acasă !

– Ai avut o zi încărcată ? întrebă ea.

– Da. Am o clientelă destul de bogată, și majoritatea bolnavilor mei locuiesc în satele învecinate.

Doctorul îi vorbi îndelung despre meseria lui. Vorbea frumos și Constancia știa să asculte și să pună întrebări potrivite. Deodată, el aruncă o privire la ceasul cel mare, sculptat.

– Oh ! Cred că te-am plictisit destul, și tu trebuie să fii înfometată ! Hai să cinăm.

Constancia sări în picioare.

– Nu te mișca. Sunt sigură că mă pot descurca și singură. *A rămas puțină supă de la copii, și cred că găsesc* niște ouă și brânză...

– Rietje a pregătit o tartă cu mere, zise el. Și mi se pare că este și niște salată și o budincă.

– Am să te chem când este gata totul, zise ea, bucuroasă că poate fi folositoare.

Găsi tarta, foarte aspectuoasă, și salata deja pusă într-un castron de porțelan. Mai era și niște cremă caramel. Fredonând o melodie, Constancia așeză tacâmurile și se duse să-l cheme pe doctor.

Acesta era tot în fotoliul lui, cu ochii închiși. Îi deschise când o auzi venind.

– Oh, îmi pare rău, exclamă ca pe un ton amărât. Cred că tocmai te odihneai.

El dădu negativ din cap.

– Nu, visam...

Se așezară la masă. Jeroen turnă în paharele de cristal cizelat un minunat vin de Moselle, apoi spuse :

– De fapt... Avem o mulțime de lucruri de pus la punct. Probleme de rutină.

Fu foarte exact în tot ceea ce-i spuse, punând-o în temă cu obiceiurile casei, cu programul copiilor și cu propriul lui orar, pe un ton aproape profesional.

– Încerc să iau micul dejun cu ei, dar nu este posibil întotdeauna. De la ora șapte dimineața, o vei găsi pe Rietje în bucătărie. Până acum, ea era cea care se ocupa de trimiterea lor la școală când eu nu eram aici. Acum, te vei ocupa tu de asta, dacă vrei.

După cât își putea da seama, zilele ei vor fi foarte pline. Va trebui să aibă grijă de mesele lor, să se ocupe de copii, să facă menajul, cumpărăturile...

O clipă, Constancia se întrebă dacă va fi la înălțimea sarcinii pe care și-o asumase. Ezitarea probabil că i se putea citi pe față, pentru că doctorul îi spuse :

– Fii liniștită. N-o să fie chiar atât de îngrozitor. Rietje face multe lucruri. Și nepoata ei vine să spele rufele. Acum... să vorbim despre salariul tău. Cel pe care ți-l dădea doamna Dowling ți se părea convenabil ?

– Salariul meu !? Dar nu vreau bani, doctore van der Giessen ! M-ai scos din încurcătură, îmi oferi un cămin, și sunt o gură în plus de hrănit... Îți sunt foarte recunoscătoare. Dacă poliția nu-mi recuperează banii, mă voi duce să-i cer doamnei Dowling ceea ce-mi datorează. Îmi vor ajunge ca să mă întorc în Anglia.

– Mă voi ocupa eu de asta, Constancia. Dar sper că și dacă îți vor găsi pașaportul, vei mai rămâne o vreme cu noi ! Nici nu știu pe cine aș putea găsi ca să te înlocuiască.

Îi servi o porție de cremă caramel, și continuă :

– Pe de altă parte, tare-aș vrea să știu de ce sunt din nou doctorul van der Giessen. Credeam că am devenit Joeroen...

Ochii cenușii ai Constanciei scânteiară.

– Mi-ai vorbit ca doctorul van der Giessen în această problemă cu salariul.

El izbucni în râs.

– Îmi pare rău ! Dar mențin ceea ce am spus. Ai mult de lucru și nici o clipă pentru tine în cursul zilei !

– Cred că n-o să-mi displacă. Întotdeauna m-am întrebat cum poate fi viața într-o familie mare, cu câini, cu pisici.

– N-ai mai întâlnit asemenea familii, la pacienții pe la care ai lucrat ?

– Nu. Toți erau niște singuratici, nefericiți și mult prea bogați. Cred că averea lor îi făcea nefericiți. N-aș putea trăi cu cineva de felul ăsta.

Făcu o pauză, apoi reluă cu prudență :

– Nu vreau bani, Jeroen. Știi, doamna Dowling mi-a spus că nu ești bogat, și cu trei copii de întreținut...

Expresia calmă de pe fața doctorului rămase imperturbabilă. Doar ochii sclipiră cu o licărire amuzată.

– Mă întreb de unde știe asta...

– Nu știu... Dar dacă este așa... Suntem prieteni, tu ai spus-o. Așa că n-aș vrea să...

El duse farfuriile în chiuvetă și se apucă de debaraseze masa.

– Am o idee, zise el deodată. Dacă vreodată eu voi fi în criză de bani, îți voi reduce salariul.

Constancia trebui să se mulțumească cu această soluție. Spălară vasele împreună, apoi se duseră în salon să-și bea cafeaua. După ce terminară, doctorul spuse :

– N-ai văzut toată casa. Ai vrea s-o vizitezi ?

Nu era prea târziu și Constancia nu se simțea obosită. Așa că îl urmă în vestibul. El deschise o ușă, și ea intră în urma lui într-o mică încăpere luminată prin-

tr-o fereastră înaltă și mobilată cu două fotolii mici, o masă, un mic birou și o comodă pusă lângă perete. Pe jos era un covor moale, și draperii din mătase grea în aceeași nuanță încadrau fereastra. Mobilierul, în stil Regence, era de o eleganță delicată. Încăperea toată degaja o atmosferă de confort și calm.

– Oh, ce loc încântător ! exclamă Constancia, cucerită. Cât de plăcut trebuie să fie să lucrezi aici...

– Vei veni cât de des vei dori, îi promise gazda sa.

Cum ea protestă, spunând că nu asta vrusese să zică, el declară :

– Dar eu doresc sincer asta, Constancia.

O conduse printr-o majestuoasă ușă dublă. Câteva trepte duceau la încăperea următoare. De data aceasta, era o sală de dimensiuni impresionante, cu pereții acoperiți de cărți. Fotolii confortabile de piele roșie erau așezate în jurul unor măsuțe joase decorate cu intarsii. Constancia, care adora să citească, scoase un oftat de bucurie.

– Toate cărțile astea... Ce minunat ! Dar probabil că sunt toate în olandeză !

– Sunt și câteva lucrări în engleză. O să le găsești în catalog, undeva pe o măsuță.

– Casa asta este imensă, remarcă tânăra fată, și totuși, îți dă impresia unui cămin.

Jeroen se mulțumi să zâmbească și o conduse către o ușă mică ascunsă într-un lambriu... Se aflau acum într-un culoar îngust. La capătul lui, doctorul deschise o ușă ce dădea spre o adevărată splendoare : o grădină de iarnă, plină de flori primăvăratice și de arbuști înverziți.

– Ai și un grădinar ? întrebă Constancia uimită.

– Da. Proprietarul ține foarte mult ca serele lui să fie întreținute bine.

Apoi trecură într-o sală ce i se păru Constanciei a fi o sală de bal, toată în alb și auriu. Tânăra rămase mută de admirație. O altă ușă ducea spre sufragerie, impozantă cu mobilele ei sculptate.

Apoi reveniră în vestibul și doctorul deschise o ultimă ușă. Era o a doua sufragerie, cu mobile prețioase, cu scaunele tapisate, cu parchetul acoperit cu un splendid covor de Aubusson în tonuri pastelate. La ferestre atârnau draperii grele de brocart.

Când reveniră în vestibul și se pregăteau să urce scara, sună telefonul. Jeroen se duse să răspundă și ea îi auzi vocea fermă și hotărâtă. Nu fu surprinsă când, venind spre ea, îi spuse :

– Trebuie să plec. Ne vom continua mâine vizita.

Ea încuviință din cap și-i spuse la revedere. După ce el plecă, ea se întoarse în salon să ia tava cu ceștile de cafea. Se duse în bucătărie, le spălă, apoi se duse să se culce. Dar mai înainte, conștientă de noile ei responsabilități, se duse să verifice dacă copiii adormiseră.

CAPITOLUL V

Doctorul nu apăru la micul dejun. Când Constancia coborî, găsi în bucătărie o femeie înaltă și puternică, cu o față prietenoasă și cu ochi albaștri. Era de vârstă mijlocie, dar părul ei era atât de deschis la culoare încât era greu să spui dacă este blond sau cărunt. Constancia merse spre ea cu mâna întinsă.

– Dumneata trebuie să fii Rietje, zise ea. Eu sunt Constancia Morley.

Femeia îi zâmbi, îi strânse mâna și spuse ceva în limba ei. Constancia nu înțelese nimic, dar reușiră totuși să se înțeleagă ca să pregătească micul dejun. Constancia tăie pâinea, umplu bolurile cu lapte, puse tacâmurile și se duse să vadă dacă copiii erau gata. Trebui s-o ajute pe Elisabeth să-și lege șireturile și să-i pieptene părul. După o jumătate de oră destul de agitată, copiii plecară la timp prin portița de la grădină.

Constancia și Rietje mai băură o ceașcă de cafea. Apoi ea spălă vasele și aranjă bucătăria, în timp ce olandeza pregătea masa de prânz.

Constancia fu încântată să constate că, în ciuda vocabularului ei restrâns, reușeau până la urmă să se înțeleagă foarte bine. Rietje era o femeie cumsecade și-i corecta amabilă greșelile tinerei englezoaice.

Aceasta tocmai termina de spălat farfuriile, când doctorul se întoarse. Era doar în pulovăr, avea mare nevoie să se bărbierească, dar ochii îi erau la fel de limpezi și fața la fel de calmă.

– O cafea ? îi propuse Constancia. O să-ți pregătesc în câteva clipe micul dejun.

– Draga mea copilă, am consultații peste douăzeci de minute. Exact cât îmi trebuie ca să fac un duș și să mă rad.

– O să-ți vină rău în baie dacă nu mănânci ceva înainte, insistă Constancia. Mă duc să-ți pregătesc niște pâine prăjită și un ou moale.

Apoi, privindu-i talia impozantă, se corectă :

– Nu. Două ouă.

El se supuse și se așeză la masă.

– Vreo naștere ? întrebă Constancia. Asta se întâmplă adeseori noaptea.

Îi întinse o tartină cu unt și dulceață din belșug.

– Nu. Un băiețel a făcut o angină diftorică. Destul de grav. Dar acum a trecut de pericol.

– Este la spital ?

– Da. Părinții săi locuiesc într-o fermă izolată și era cea mai bună soluție.

El atacă a doua tartină.

– Ce bine e să găsești, când te întorci acasă, pe cineva cu care să poți vorbi despre munca ta...

Constancia simți că roșește. Răspunse simplu :

– Deformație profesională...

El îi zâmbi și-i împinse scaunul.

– Mulțumesc pentru micul dejun. Copiii au plecat la școală ?

– Fără nici o problemă. Ce femeie minunată este Rietje ! Reușește chiar să mă și înțeleagă !

Apoi Constancia adăugă cu blândețe :

– Acum, du-te să te schimbi. Vei avea dreptul la încă o cafea la sfârșitul consultațiilor.

El îi făcu o grimasă amicală din ușa bucătăriei.

– La ordinele tale, dragonule! Am în biroul meu un dragon care-ți seamănă...

Constancia făcu paturile, făcu ordine în cameră și, însoțită de Rietje, aruncă o privire prin celelalte camere de pe palierul de la primul etaj. Toate erau splendide, fiecare decorată într-o altă nuanță și cu mobile încântătoare. Tânăra fată își spuse că Rietje trebuie să fi avut serios de lucru. Îi spuse asta doctorului când îi duse cafeaua în biroul lui, la sfârșitul consultațiilor.

– Dacă m-ai plăti pe mine mai puțin, ai putea să mai angajezi o menajeră care s-o ajute pe Rietje. Biata femeie cred că este dărâmată!

El bău cafeaua și întrebă :

– Ceașca ta unde este ?

– Eu o să-mi beau cafeaua la bucătărie.

– Nici gând. O s-o bei acum, cu mine.

Se îndreptă spre mobila sculptată, deschise ușile de sticlă, scoase o ceașcă delicată de porțelan și i-o întinse.

– Așază-te. Voi pleca acum să-mi fac vizitele la domiciliu și voi lua masa în oraș. Apoi am ceva de făcut la Haga, dar mă voi întoarce până la ora când am consultațiile.

– Nu vei fi aici la ceai ?

– Nu. O să mi se ofere undeva vreo ceașcă de ceai. Dar aș dori o ceașcă de cafea, diseară, după consultații. Atunci, voi încerca să le consacru o jumătate de oră copiilor. Îți convine programul ăsta ?

Constancia încuviință din cap.

– Unde este dragonul despre care-mi vorbeai ?

El se ridică fără să spună o vorbă. Se îndreptă din

nou spre mobila sculptată şi aduse un mic dragon din porţelan, cu un aer furios şi semeţ.

– Este din porţelan de Delft, foarte vechi, îi explică el. E drăguţ, nu-i aşa ?

– Este chiar feeric, constată Constancia care luase în mâinile ei bibeloul fin. Şi el aparţine, desigur, proprietarului ?

– Da. Nu ţi se pare că-ţi seamănă ?

Constancia râse şi-i înapoie dragonul.

– Pot să te mai ajut cu ceva ? întrebă ea.

– Nu, nimic deocamdată. Am o secretară excelentă care vine în fiecare dimineaţă.

Zâmbi, amuzat.

– Dacă va lipsi vreodată, vei avea încă o sarcină de îndeplinit !

Constancia îşi termină cafeaua şi se ridică.

– Rietje vrea să-mi arate unde se află toate lucrurile în bucătărie. Pe curând.

El îi deschise uşa. Ea ieşi ducând tava, cu mintea deja năpădită de numeroasele sarcini care-o aşteptau înaintea întoarcerii copiilor.

*
* *

După-amiază, după ce plimbă câinii, casa i se păru foarte calmă. Rietje plecase, câinii se instalaseră în coşurile lor pentru a-şi face siesta, şi Constancia se simţi un pic singură. Se duse în salon şi începu să se uite la portretele ce împodobeau pereţii. În mod ciudat, unii dintre bărbaţii cu ochi albaştri şi cu nasul drept îi reaminteau de doctor. Şi totuşi, aceştia trebuie să fi fost strămoşii proprietarului... Îşi aminti atunci că Elisabeth îşi agăţase hanoracul şi se duse să-l ia ca să-l coase.

Când tocmai trecea prin vestibul, se trezi nas în nas cu un bărbat între două vârste care ducea o tavă încărcată cu argintăria din sufragerie.

Constancia fu uluită. Era oare vreun hoț? Sau proprietarul venit să-și ia niște lucruri? Îl întrebă în olandeză ei ezitantă :

– Wie bent U?

Apoi adăugă, în cazul că acesta nu era un hoț :

– Goeden middag.

Spre marea ei surprindere, omul îi răspunse într-o engleză excelentă :

– Bună ziua, domnișoară. Îmi pare rău că v-am speriat. Proprietarul dorește să-i curăț argintăria în fiecare săptămână. Poate că doctorul a uitat să vă spună?

Ea zâmbi, ușurată.

– A uitat, într-adevăr. A fost foarte ocupat în dimineața asta. Pot să vă ajut? Vreți o ceașcă de ceai?

– Nu, mulțumesc, domnișoară. Cred că mi-a lăsat Rietje cafeaua la cald. Mă numesc Tarnus.

Constancia zâmbi din nou.

– Foarte bine, domnule Tarnus. O să vă las acum să lucrați.

Îl privi îndepărtându-se, gândind că arată exact ca majordomii pe care îi vezi la cinema. N-ar fi crezut niciodată că încă mai există asemenea servitori.

Câteva clipe mai târziu, sosiră și copiii, țipând, râzând, cerându-și gustarea, apoi cerându-i Constanciei să-i ajute la lecții. Elisabeth, care nu mergea încă la școală, se distra îmbrăcându-și păpușile, în timp ce Constancia îi ajuta pe băieți să-și facă exercițiile la aritmetică. După ce aceștia terminară, ea aruncă o privire și la garderoba păpușilor și-i promise Elisabethei că îi va coase două-trei rochițe.

După aceea, se alăturară amândouă jocului de puzzle al băieților. Erau toți întinși pe jos când se întoarse doctorul. Zâmbi la primirea zgomotoasă pe care i-o făcură copiii, apoi se întoarse spre Constancia.

Ea văzu imediat cât de obosit era, cu toată ținuta lui impecabilă. Se întrebă cine i-o fi făcând pantofii și i-o fi călcând costumele. Poate că Rietje ? Dar cum reușea ea să facă toate aceste treburi ? Își dădu seama deodată că el îi vorbea.

– Scuză-mă, zise ea, mă gândeam la ceva...

– Te întrebam doar cum a decurs prima ta zi de...? de ajutor matern, repetă el, cu o privire ironică.

– Remarcabil. Am apreciat fiecare clipă. Dar pari obosit. Vrei o cafea ?

El dădu din cap.

– Nu. Voi rămâne puțin aici, apoi mă voi duce să mai lucrez ceva în birou. În timpul ăsta, poți să le pregătești cina copiilor.

Ea încuviință, deși i-ar fi plăcut să rămână cu ei. Dar își aminti că nu făcea parte din familie și că nu trebuia să abuzeze de amabilitatea lor.

Se duse la bucătărie și pregăti laptele cu biscuiți. Copiii mâncaseră consistent la ora gustării. Apoi puse la cuptor cina pe care le-o pregătise Rietje și se duse să așeze masa în sufragerie.

Urmă astfel instrucțiunile lui Rietje. După părerea menajerei, doctorul nu trebuia să-și ia mesele în bucătărie. Constancia ezită. Va mânca și ea oare la masă cu gazda sa ? Până acum o făcuse, dar poate că ăsta nu era decât un fel de a o primi... Va trebui să-l întrebe.

Tânăra urcă în sala de jocuri și constată că el îi luase locul pe jos pentru a continua să joace puzzle cu copiii. Văzând-o că soseste, el se ridică.

– Este gata cina ? Eu mă duc în biroul meu.

Constancia rămăsese în prag, ezitantă.

– Aș vrea să te întreb ceva, zise ea în sfârșit, cu oarecare grabă. Rietje mi-a spus să-ți pun masa în sufragerie, dar nu știu dacă... vrei să mănânci singur. Presupun că aseară ai vrut să mă faci să mă simt bine. Dar dacă ești obișnuit să mănânci singur, poate că vrei să...

Doctorul o întrerupse.

– Constancia, zise el cu gravitate, ar fi trebuit să-ți precizez mai din timp niște lucruri. Pentru mine, este evident că vom lua masa împreună. Poți să consideri asta ca o parte a sarcinilor tale, dacă vrei, pentru că vei avea de suportat expunerea amănunțită a problemelor pe care eu le voi fi avut în timpul zilei ! În ce o privește pe Rietje, e un tiran. Am fi putut foarte bine să continuăm să luăm masa în bucătărie !

– Exagerezi ! exclamă Constancia cu căldură. Rietje este minunată. Și are dreptate. Acum că eu sunt aici ca s-o ajut, ar trebui să mănânci în sufragerie !

El îi puse cu blândețe o mână pe umăr.

– Și acum, ce-ar fi ca micul dragon să zâmbească ?...

Constancia se supuse, cu inima plină de fericire dintr-o dată.

– Te prefer așa. O să cinăm la ora obișnuită ?

– Da. Vrei să vin să te chem ?

– Da. Acum o să le spun noapte bună isteților ăstora și o să te las cu ei.

La șapte și jumătate, ca ciocănii în ușa biroului lui Jeroen. Copiii fuseseră cuminți, dar ca toți copiii, mai agitați înainte de culcare. Ea nu avusese decât câteva minute la dispoziție ca să se ducă să se pieptene și să-și schimbe fusta și pulovărul cu una din cele două rochii

pe care și le adusese. Era un fel de salopetă din catifea maro pe care o purta cu o bluză roz.

Doctorul era răsturnat în fotoliul său, cu picioarele pe birou. În jurul lui erau împrăștiate o mulțime de hârtii. Își corectă poziția și-i spuse tinerei :

– Ești încântătoare ! Îmi place cum îți vine rochia asta. Nici nu-ți închipui cât este de plăcut să ai un...! un ajutor familial, zise el maliție.

Constancia roși.

– Cum te descurcai înainte să vin eu ?

– Oh, munceam mai mult seara.

Se ridică și spuse cu un aer relaxat :

– Hai să mâncăm.

Sufrageria era o încăpere primitoare. Constancia avusese grijă să aranjeze într-un mod plăcut prețioasa veselă de porțelan și paharele de cristal. Conformându-se întocmai instrucțiunilor menajerei, pusese pe un reșou crema de homar, friptura și cartofii noi. Rietje era într-adevăr o bucătăreasă excepțională. Desertul consta dintr-o salată de fructe proaspete și tava pentru cafea era pregătită la bucătărie.

Constancia observă cu plăcere că doctorul părea mulțumit. Acesta ieși și se întoarse apoi cu o sticlă de Bordeaux, spunând că, la o asemenea masă se cuvine a fi băut vinul cel mai bun.

– Oh, dar eu n-am nici un merit ! spuse Constancia. N-am făcut decât să așez masa... De fapt, asta îmi aduce aminte de ceva. Azi după-amiază am întâlnit un om care ducea argintăria din sufragerie. Mi-a spus că-l cheamă Tarnus și că este trimis de proprietar. Presupun că-l cunoști ?

Ea tocmai servea mâncarea și nu remarcă expresia amuzată a doctorului.

– Bineînțeles, zise Jeroen. Este în serviciul familiei de foarte multă vreme. Și consideră o sarcină foarte importantă curățarea argintăriei.

Doctorul tăcu o clipă, apoi reluă :

– Am obiceiul să ies cu câinii la plimbare după cină.

Constancia își zise că, în felul ăsta, el voia să mai scape de întrebările ei, considerând-o poate prea curioasă, sau poate că prezența ei îl plictisea. Întrebă repede :

– Îți bei cafeaua acum, sau când te întorci ?

– O beau înainte să plec. Vrei să mă însoțești ?

Tânăra fată gândi că el face această propunere din simplă politețe. Așa că răspunse cu oarecare ezitare :

– Nu, mulțumesc. Ziua a fost lungă...

După ce el plecă, ea debarasă masa și spălă vasele. Tocmai așeza tacâmurile pentru micul dejun, când el se întoarse.

Întrebarea lui „ce faci ?" i se păru de prisos Constanciei, dar îi răspunse totuși politicos :

– Pregătesc totul pentru mâine dimineață.

Privirea doctorului se plimbă prin bucătărie.

– Unde este vesela de la cină ?

– Am spălat-o și am pus-o la loc. Rietje mi-a arătat unde să pun totul.

– N-ar fi trebuit să faci asta, Constancia, zise doctorul pe un ton de reproș. Ar fi putut aștepta până mâine !

Ea îl privi, surprinsă.

– Știi, este mult mai ușor să speli farfuriile imediat ! Iar dimineața, este vesela de la micul dejun și copiii de pregătit pentru școală.

Ea se aplecă să-i mângâie capul lui Prince.

– Bine, făcu doctorul. Nu vreau să-ți impun nimic. De acum încolo, o să spălăm vasele împreună și

apoi o să mă însoțești la plimbare. Dacă nu ești prea obosită, evident.

Ea zâmbi, împăcată.

– Cu plăcere. Dar nu ai altceva de făcut seara ? Vreau să spun să ieși în oraș, sau să te întâlnești cu prietenii... Poate că n-o făceai din cauza copiilor, dar acum sunt eu aici.

El zâmbi fără să-i răspundă. Ușor iritată, ea gândi din nou că nu știa aproape nimic despre el, despre familia lui, despre prieteni, despre munca lui...

Se părea că el este mulțumit cu viața lui. Dar ea nu putea totuși accepta să trăiască la nesfârșit în casa altuia ! Și nu era nici însurat... Trebuie să fi existat totuși o femeie în viața lui ! Constancia și-o imagină înaltă, foarte frumoasă, mișcându-se prin casa asta veche în rochii de epocă...

Tăcerea devenise apăsătoare. Constancia o rupse aproape cu brutalitate.

– O să te las. Cu siguranță că ai de lucru.

– Am terminat înainte de cină, îi răspunse el. Speram să petrecem o jumătate de oră împreună, dar dacă ești obosită...

– Vrei o cafea ? întrebă Constancia bucuroasă.

– Cu plăcere. Vin și eu cu tine, o să duc tava.

Petrecură o oră stând la taclale. Tânăra fată, stimulată de întrebările gazdei sale, îi vorbi despre mătușa ei, despre dificultățile pe care le întâmpinase la moartea acesteia, despre viața ei la spital.

– Te simți bine la spital ?

Constancia trebui să mărturisească faptul că fuseseră și momente plăcute. Avusese o cameră confortabilă, numeroși prieteni... Totuși, își dădea seama acum, privind în urmă, că-i lipsea ceva. Dar se feri să-i spună

doctorului. Considerând că vorbise prea mult, se ridică, aşează ceştile pe tavă, apoi îi repetă că ar fi încântată să aibă grijă de copii dacă el voia să iasă undeva seara.

Doctorul izbucni în râs.

– O să cred până la urmă că vrei neapărat să mă însori, Constancia ! exclamă el. Altfel, de ce ai insista atât să mă trimiţi la petreceri ? Acestea fiind zise, lăsând gluma la o parte, sigur că aş fi fericit să mai pot ieşi din când în când.

Îi luă tava din mâini, o duse la bucătărie şi o ajută să spele ceştile. Ea îi dori noapte bună când ajunseră în vestibul. El îi ceru să adauge „Jeroen", ceea ce ea şi făcu. Ajunsese la mijlocul scărilor, când el o strigă.

– Constancia ! Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut astăzi. Este un început bun pentru viitor. Crezi că ai putea să mai rămâi ?

– Voi mai rămâne, îi răspunse ea.

*
* *

Zilele treceau cu o rapiditate stupefiantă. Constancia nu avea nici o veste despre paşaportul ei sau despre bani, dar asta i se părea o problemă secundară. Afacerea era în mâinile poliţiei, aşa că n-avea decât să aştepte cu răbdare.

Copiii începuseră s-o cunoască mai bine şi deveniseră ceva mai neastâmpăraţi. Dar rămânea totuşi fermecători şi, cu ajutorul lor, Constancia făcea progrese cu limba olandeză. Le plăcea grozav s-o înveţe cuvinte noi. În ce o priveşte pe Rietje, aceasta îşi făcea un merit din a o învăţa să numească toate obiectele pe care le întâlnea zilnic în bucătărie sau prin casă.

Constancia nu-l vedea pe doctor decât foarte puțin în timpul zilei. Se simțise descumpănită când el, luând de bune insistențele ei, ieșise în oraș vreo două-trei seri la rând. Ea se întreba unde s-o fi ducând, pentru că pleca de fiecare dată în ținută de seară, lăsând-o să cineze singură, și nu se întorcea decât târziu, după ce ea se culca.

Își spuse că probabil are mulți prieteni și, la urma urmei, ea fusese cea care-l îndemnase să ducă o viață mondenă.

Totuși, la sfârșitul săptămânii el rămase acasă. Sâmbătă se plimbară cu toții, apoi luară ceaiul la bucătărie într-o atmosferă gălăgioasă și agitată. După aceea, urcară în sala de jocuri și făcură mai multe partide de Monopoly cu copiii. Aceștia se culcară ceva mai târziu decât de obicei, deoarece a doua zi nu aveau școală.

După ce-i înveli cu duioșie, Constancia coborî la bucătărie unde, ca de obicei, Rietje îi lăsase o cină delicioasă doar de încălzit. Doctorul dispăruse. Dar auzind hohote de râs venind dinspre camerele copiilor, ea înțelese că era acolo, cu ei.

Rămase de asemeni acasă și duminică și ajunse puțin mai târziu la micul dejun pentru că deja scosese câinii la plimbare. Apoi se ocupă de toaleta copiilor, îi puse să-și facă paturile pentru ca apoi să poată merge la biserică. Constancia avea anumite rețineri să li se alăture ; dar copiii o forțară să iasă din camera ei și să-și pună paltonul. Până la urmă, fu foarte fericită că-i însoțise.

Se instalară cu toții în biserică pe o bancă. Copiii erau incredibil de cuminți. Constancia auzea de o parte vocile lor ascuțite, încercând să cânte corect, și de partea cealaltă vocea gravă a doctorului. Suportă predica foarte lungă – de neînțeles pentru ea, fiind în olande-

ză – cu mânuța Elisabethei ghemuită în palma ei, lăsându-și gândurile să hoinărească, analizând oarecum săptămâna ce se scursese.

Fusese una dintre cele mai frumoase săptămâni din viața ei. Simțind privirea lui Jeroen ațintită asupra ei, se întoarse spre el și-i zâmbi.

Luni, la micul dejun, o anunță că va lipsi toată ziua și că se va întoarce abia a doua zi dimineața. Îi lăsă Constanciei instrucțiuni clare și precise, și adăugă că Rietje și Tarnus vor dormi și ei în casă.

– Dar nu mi-e teamă ! exclamă Constancia. Chiar că nu era nevoie !

– Prefer să fie așa, îi replică el pe un ton calm. Ai putea să te ocupi și de câini în locul meu ?

Constancia încuviință și adăugă, după o scurtă ezitare :

– Îți doresc o zi plăcută.

El îi zâmbi.

– Cred că așa va fi. Am lăsat un număr de telefon pe biroul meu. Poți să mă contactezi în caz de urgență, sau să lași un mesaj.

Îi făcu un semn prietenesc cu capul Constanciei, sărută copiii, mângâie câinii și ieși din casă. Aceasta păru dintr-o dată mult prea liniștită. Și totuși, nu doctorul era cel ce făcea de obicei zgomot în casă...

Ziua păru lungă, iar seara, după ce copiii se culcară, de-a dreptul interminabilă. Constancia se instală în salon și începu să confecționeze rochițe pentru păpușile Elisabethei. Dar nici asta nu reușea să-i risipească impresia de singurătate.

– Trebuie să te obișnuiești, fata mea ! zise ea cu voce tare pentru a mai umple tăcerea. Nu uita că asta este doar o situație temporară. Imediat ce pașaportul tău va fi găsit, n-o să mai ai nici o scuză ca să rămâi. Chiar

dacă Jeroen ţi-o va cere, cred că ar fi mai bine să te întorci în Anglia.

Nu părea totuşi pe deplin convinsă.

– Guvernantele probabil că nu lipsesc, în Delft, mai adăugă ea cu voce slabă. La urma urmei, sunt sigură că el abia aşteaptă să plec...

Oftă şi se duse în bucătărie să le spună noapte bună lui Rietje şi Tarnus. Erau aşezaţi fiecare de câte o parte a sobei mari de teracotă. Rietje tricota. Tarnus, cu ochelarii pe nas, era cufundat în lectura unui ziar. Ai fi zis că sunt o bătrână pereche...

Când ea intră, săriră amândoi în picioare şi exclamară : „Wel te rusten!" Şi când Constancia le propuse să aşeze împreună tacâmurile pentru micul dejun, ei o dojeniră cu amabilitate, dar ferm. În timp ce stingeau luminile din salon, auzea încă murmurul vocilor în bucătărie. Se duse să se culce.

Jeroen se va întoarce abia mâine dimineaţă, îşi zise ea căscând. Ziua i se păruse posomorâtă fără el. De obicei îl vedea destul de puţin, dar prezenţa lui, foarte puternică, era cu toate acestea resimţită în toată casa.

– Ai putea să juri că el e proprietarul ! şopti ea în timp ce-şi peria părul.

Doctorul sosi puţin după ce copiii plecară la şcoală. Constancia care se sculase devreme şi deja scosese câinii la plimbare înainte de micul dejun, tocmai făcea paturile când îi auzi paşii pe scară.

Aruncă o privire peste umăr, cu un colţ de pernă între dinţi, şi-l zări în prag. Salutul ei fu înăbuşit de pernă, dar cu toate astea, vesel. Lăsă să-i cadă perna pe pat, o bătu uşor şi întrebă :

– Ai avut o zi bună ? Vrei să ici micul dejun, sau bei doar o cafea ? Am uitat să te întreb dacă ai consultaţii în dimineaţa asta. Este aproape opt şi jumătate.

Jeroen străbătu încăperea și o prinse de umeri.

– Iată cum se trezește dragonul din tine și mă bombardează cu întrebări ! Nu-ți face griji pentru consultații, se ocupă altcineva în locul meu. Da, am luat micul dejun. Și voi bea mai târziu o cafea. Ia spune-mi, ți-am lipsit ?

Ea îl privi, uluită de această întrebare.

– Da, răspunse în sfârșit.

Dar adăugă repede :

– Ne-ai lipsit tuturor.

– Ți s-a găsit pașaportul. Mi-au telefonat de la poliție. L-au găsit într-o rigolă, pe șoseaua spre Haga. Îl mai păstrează o vreme pentru a căuta amprente și alte indicii, dar o să-l ai curând.

Constancia simți o vie dezamăgire. Acum era din nou liberă să se întoarcă în Anglia, liberă să-și reia viața solitară. Reuși să bolborosească :

– Foarte... foarte bine.

Jeroen se aplecă, în timp ce ea așeza cu gesturi nervoase cearșaful.

– Poți să te întorci acum în Anglia.

– Da...

Vocea ei era abia auzită.

– Dar aș vrea să te mai întorci aici, Constancia, adăugă doctorul cu o nespusă blândețe. M-am gândit că... ne-am putea căsători.

CAPITOLUL VI

Constancia se simți roșind, apoi pălind, iar ochii i se măriră de stupoare.

– Să... să ne căsătorim ? bolborosi ea. Dar noi..! dar eu... nu sunt...

– Vrei să-mi spui că nu ești îndrăgostită de mine ? completă Jeroen pe un ton perfect detașat. Dar eu n-am vorbit despre dragoste, Constancia. Cred că noi ne stimăm mult, apreciem aceleași lucruri, rădem de aceleași glume, și ne simțim bine împreună... Toate astea sunt de ajuns pentru a forma o căsnicie fericită. Tu nu ai familie, nu ai nici o legătură, ai un viitor solitar ; în ce mă privește, am o familie numeroasă, împrăștiată cam peste tot, care o să fie încântată să te primească. De ani de zile mă hărțuiesc toți să mă însor, dar până acum n-am simțit nevoia s-o fac.

Se întrerupse, apoi continuă :

– Presupun că te așteptam...

Ridică din umeri și veni în fața ei, zâmbind când o văzu atât de tulburată.

– Dragostea nu este absolut necesară, Constancia. Cel puțin, deocamdată. Vei avea tot timpul pe care-l dorești ca să te obișnuiești cu ideea că vei deveni soția mea. Eu n-am să te grăbesc. Între noi va exista un fel de aranjament prietenesc. Și dacă totuși nu va merge,

îți voi reda libertatea. În zilele noastre, este ușor să divorțezi.

Constancia îi fixă fața imperturbabilă. Tonul lui detașat o înfioră.

– Dacă te gândești cu atâta ușurință la divorț, înseamnă că nu ești serios.

– Sunt foarte serios, Constancia, afirmă el. Am vrut doar să-ți spun că nu te voi obliga să suporți o căsătorie nefericită. Poate că într-o zi te vei îndrăgosti de altcineva...

– Și tu la fel ! îi replică tânăra fată.

– Eu am treizeci și nouă de ani. Am trăit mai multe povești de dragoste, dar acum îmi dau seama că nu erau de fapt legături profunde. Pe când tu... Mă întreb cum de nu te-a răpit încă nimeni, frumoasă cum ești.

Constancia zâmbi ușor.

– N-am avut niciodată dorința de a fi răpită, cum spui tu. Este adevărat, mi-e puțin teamă că voi rămâne singură, dar ăsta nu este un motiv suficient de puternic pentru a mă căsători, nu crezi ?

Jeroen îi luase o mână în mâinile lui și o privea atent.

– Este un motiv excelent, cu condiția să mai existe și altele pe lângă ăsta. Cred că ți-ar plăcea să trăiești la Delft. Te-ar supăra să fii soție de medic, să-l aștepți cu masa, să rămâi uneori singură peste noapte ?

– Oh, nu... Cred că nu...

Ea se întrerupse și-l privi cu o profundă sinceritate.

– Cred că mi-ar plăcea o astfel de viață. Ador orașul, casa, viața pe care o ducem. Știu că aș fi fericită. Dacă ne vom hotărî pentru asta, voi încerca să fiu pentru tine un sprijin puternic, oricând gata să te susțină

şi să te ajute. Dar dacă ne vom căsători, vom continua să locuim aici ? Proprietarul va fi de acord ?

O licărire amuzată, rapid stăpânită, sclipi în ochii albaştri.

– Sunt sigur că va fi chiar fericit.

– Şi copiii ?

– Sunt nebuni după tine. Vor mai rămâne aici încă vreo câteva săptămâni. Crezi că, fără ei, ţi se va părea casa plictisitoare ?

– Plictisitoare ? Oh, nu ! Trebuie însă să învăţ olandeza, şi Rietje va accepta poate să mă iniţieze în secretele ei culinare. Apoi, unele scaune din salon trebuie acoperite cu o nouă tapiserie, şi mai sunt şi câinii.

– Fără să-i uităm pe prietenii mei şi familia mea !

El îi luă şi cealaltă mână.

– Am de împărţit cu tine o familie imensă, Constancia.

– Dar... noi nu ne cunoaştem de prea multă vreme, Jeroen...

– Nu, dar aminteşte-ţi ce mi-ai spus puţin după ce ne-am cunoscut : că ai impresia că suntem prieteni vechi. Ceea ce simt şi eu.

– Vom rămâne prieteni, la început ? întrebă ea.

– Îţi dau cuvântul meu.

– Ţin mult la tine, îi mărturisi tânăra fată. Mai mult decât am ţinut la oricine în viaţa mea vreodată. Dacă crezi că avem o şansă să reuşim, sunt de acord să mă mărit cu tine.

– Vom reuşi, o asigură el cu un zâmbet cald. Întotdeauna am visat să mă însor cu un dragon !

Se aplecă spre Constancia şi o sărută cu tandreţe pe obraz.

– Bun. Acum mă duc să lucrez.

Ieşi lăsând-o întrebându-se dacă nu cumva visase această scenă. Apoi ea se apucă de treabă, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Când se vor căsători ? se întrebă ea. Şi unde ? Ce nuntă ciudată va fi, cu o mulţime de invitaţi, veniţi să-l felicite pe mire şi nimeni care s-o felicite şi pe ea...

După ce aranjă jucăriile copiilor, coborî la bucătărie şi începu să prepare cafeaua, sub ochiul vigilent al lui Rietje. Într-o casă olandeză, aceasta era o treabă serioasă !

O clipă mai târziu, soneria interioară prin care doctorul anunţa că-şi terminase consultaţiile, sună. Dar de data asta, Constancia se simţi dintr-o dată intimidată. Adunându-şi tot curajul, luă tava cu cafea pentru a i-o duce, aşa cum făcuse întotdeauna. Îl găsi pe Jeroen aşezat la biroul său, punând în ordine fişele pacienţilor. Îi aruncă o privire scurtă când ea intră, apoi spuse ceva într-un interfon.

Apăru secretara lui. Constancia n-o mai văzuse până acum. Era o femeie scundă, vioaie şi amabilă, cu un nas ascuţit, cu ochelari cu lentile groase. Îi strânse mâna tinerei cu un gest profesional, apoi i-o strânse din nou după un comentariu al doctorului.

– I-am spus lui Corrie că ne vom căsători, îi explică el.

Când ieşi din încăpere, Corrie le aruncă o privire îndoioşată.

– Corrie este o colaboratoare remarcabilă, zise Jeroen. Este văduvă, are doi copii, şi rămâne o romantică incorigibilă.

Luă o ceaşcă de pe tavă şi i-o întinse Constanciei.

– Trebuie să-i spunem de asemenea şi lui Rietje, lui Tarnus şi copiilor.

Sună telefonul. El răspunse şi începu o lungă conversaţie.

– Asistentul meu, comentă el punând receptorul în furcă. Azi este rândul meu să fac vizita la spital.

Îi aruncă o privire scurtă Constanciei.

– Aş vrea să mă însoţeşti. În felul ăsta vom mai putea vorbi.

– Şi copiii ? obiectă Constancia.

El îşi privi ceasul.

– Plecăm în cinci minute ?

Constancia luă repede tava de cafea; o duse în bucătărie, apoi urcă în camera ei să-şi ia mantoul şi mănuşile.

Înainte să se ducă la spital, doctorul mai avea de făcut multe vizite la domiciliu. Mai întâi în oraş, apoi în satele învecinate. Între două vizite, Jeroen îi explica proiectele sale. Dacă ea era de acord, de cum îi va fi înapoiat paşaportul, vor pleca amândoi în Anglia şi se vor căsători rapid, graţie unei dispense speciale.

– Nu este nevoie să facem o nuntă mare, zise el. Doar preotul, martorii noştri şi noi, într-o bisericuţă dintr-un sat. Vom da o recepţie la întoarcerea noastră, ca să-ţi prezint familia mea. Vrei să invităm şi tu pe cineva, Constancia ?

Ea răspunse negativ, fericită de propunerea lui.

– Să alegi un sat, continuă el. Eu mă voi ocupa de restul. Ai ceva de făcut în Anglia ? Ceva treburi de pus la punct ? Lucruri de luat ?

Constancia nu avea decât un geamantan mare, rămas la o prietenă şi conţinând, în afara restului garderobei sale, şi câteva amintiri la care ţinea.

– Îl vom putea lua când ne vom întoarce. O să petrecem o noapte la Londra, dacă eşti de acord, şi o să facem câteva cumpărături.

– Cumpărături ? repetă Constancia, speriată de perspectiva atâtor cheltuieli.

– Câteva nimicuri, răspunse el evaziv. Se obișnuiește ca logodnicul să-i facă un cadou logodnicei sale, nu-i așa ? Oh, apropo, am în buzunar banii pe care ți-i datora doamna Dowling.

– Te-ai dus să-i iei ?! exclamă ea.

– Da. Și ar fi vrut să-ți reiei postul.

Constancia avu o tresărire de dezgust.

– N-am nici un chef să fac asta !

– Mi-am luat libertatea să i-o spun.

Toată dimineața discutară ca doi buni prieteni. Apoi, mâncară ceva la repezeală înainte de a pleca spre Haga, la spital.

– Câte paturi ai tu la spital ? întrebă Constancia.

– Vreo cincisprezece. Și tot cam atâtea am și la Rotterdam.

Surpriza tinerei fu de nedescris.

– Credeam că ești un simplu generalist ! Ești medic specialist ?

– Păi... da. În boli arteriale.

Constancia scoase un oftat de ușurare.

– Trebuie să mărturisesc că asta mă mai liniștește. Așadar, ai probabil venituri suficiente pentru a întreține un cămin.

El îi aruncă o privire scurtă.

– Ești îngrijorată în legătură cu asta ?

– Da, uneori.

– O să ne descurcăm, nu-ți mai bate capul.

Conducea încet vechiul Fiat prin traficul destul de dens al acestei după-amiezi și Constancia privea în toate părțile, încercând să-și facă o idee despre oraș. Dar nu mai avu timp. Jeroen o luă pe o străduță îngustă și se treziră în fața intrării spitalului. El parcă micul Fiat în-

tre două BMW-uri monumentale, își privi ceasul și spuse :

– Mai avem cinci minute.

Apoi scotoci într-un buzunar al hainei.

– Am ceva pentru tine.

Ținea în mână o cutiuță mică de catifea pe care o deschise. Înăuntru se afla un inel somptuos, cu un rubin mare înconjurat de diamante, într-o montură de aur

– A aparținut mamei mele, bunicii mele și străbunicii mele, zise el. Și ele aveau mâinile delicate, ca și tine. Ar trebui să ți se potrivească.

– Este minunat ! murmură Constancia întinzându-i mâna.

Avusese dreptate, i se potrivea perfect. Constancia admiră bijuteria, sperând că-i va purta noroc, apoi îi mulțumi lui Jeroen din adâncul inimii.

– Ai mâini frumoase, Constancia, adăugă el pe tonul detașat al unui bun prieten.

În holul de la intrare, asistentul doctorului îl aștepta. Era un tânăr brunet, cu un aer foarte serios. Li se alăturară și doi tineri interni. Constancia remarcă cu un oarecare amuzament privirile respectuoase pe care i le adresau lui Jeroen.

– Am să te las pe mâinile sorei Whitma, îi zise doctorul în timp ce mergeau printr-un labirint de coridoare. Este cea mai tânără infirmieră din clinică.

Îi adresă apoi un zâmbet scurt.

– Am treabă vreo oră.

Timpul nu i se păru lung Constanciei. Sora Whitma era o tânără de vârsta ei care vorbea o engleză corectă. Îi arătă Constanciei serviciile unde doctorul nu făcea vizita. Pe când făceau o scurtă pauză lângă o fereastră, Constancia îl văzu pe Jeroen înconjurat de un mic grup

de medici în halate albe și un roi de infirmiere care se învârteau în jurul siluetei lui înalte. Se surprinse răsucindu-și inelul pe deget, încercând un sentiment de securitate la gândul că acest bărbat, înțelept, blând și înzestrat cu o anume autoritate, i-l dăruise.

Pe drumul de întoarcere, Jeroen îi vorbi despre munca lui, pe un ton lejer. Constancia aștepta ca el să oprească în fața casei pentru a-i lansa pe un ton cam tăios :

– Nu mi-ai spus că ești profesor !

– Asta era, deci ! Mă întrebam ce ai în gând când am plecat de la spital. Nu credeam că are vreo importanță.

El îi răspunsese atât de molcom, încât ea îl iertă imediat.

– Nu sunt supărată pe tine, zise ea pe un ton pocăit. Dar știu atât de puține lucruri despre tine...

– Măcar știi ceea ce ți-a spus doamna Dowling ! zise el râzând.

Constancia râse și ea la rândul ei, și intrară apoi amândoi, veseli, în casă.

Copiii se arătară încântați când Jeroen le spuse vestea cea mare. Admirară cu toții inelul, discutară despre nuntă, uitând chiar și să-și ia gustarea, într-atât erau de emoționați. Rietje și Tarnus își exprimară și ei bucuria. În timp ce primea felicitările servitorilor, Constancia remarcă în sinea ei că Tarnus era destul de deseori prin casă... Firește, era multă argintărie de întreținut, dar ea îl surprinsese, cu o zi în urmă, făcându-i pantofii doctorului. Jenat, el îi explicase că mai avea puțin timp liber înainte să plece.

Constancia își spuse că, după ce se vor căsători, îi va cere lui Jeroen să mai angajeze o menajeră pentru curățenie. N-o văzuse niciodată pe Rietje făcând cură-

ţenie generală, îşi aminti ea brusc. Şi cu toate astea, nu era niciodată nici o urmă de praf în casă. La gândul ăsta îşi încruntă sprâncenele. Jeroen, care stătea la masă în faţa ei, o întrebă imediat :

– Ce este, draga mea ?

– Tocmai mă întrebam cum face faţă Rietje la atâta treabă. Parchetul, mobilele, sunt întotdeauna impecabile...

Jeroen rămase o clipă tăcut, fără să-i răspundă. Când vorbi, o făcu pentru a-i spune :

– O să-i telefonez mamei năzdrăvanilor ăstora. Vii şi tu cu noi ?

Constancia acceptă, dornică să se integreze cât mai curând în familie

Regina, sora doctorului, se afla în California unde soţul ei trata o afaccre importantă. Copiii o puseseră în temă pe Constancia. Doctorul se sprijini de birou în aşteptarea legăturii.

– O să-ţi placă de Gina, îi spuse el Constanciei. Este ceva mai în vârstă decât tine, dar este foarte simpatică. Se vor întoarce curând.

Începu o conversaţie destinsă cu interlocutoarea lui, apoi îi dădu aparatul lui Paul, lui Pieter şi în sfârşit Elisabethei. Copiii vorbiră fiecare câteva minute. Tânăra fată nu se putu împiedica să nu se gândească la cheltuiala pe care această convorbire o reprezenta. Când Elisabeth termină de vorbit, Jeroen îi dădu ei receptorul.

– Iat-o pe Constancia, îi spuse el surorii sale.

Regina fu drăguţă. Constancia n-ar fi putut visa o primire mai caldă în sânul familiei. Începu să vorbească şi ea, apoi dându-şi seama deodată că timpul trece, ridică o privire fugară spre Jeroen. El îi luă aparatul din

mână râzând amuzat şi mai stătu o clipă la taclale cu sora lui.

Ceva mai târziu, fu chemat la o consultaţie. Constancia se ocupă să-i culce pe copii, apoi aşeză masa pentru cină. Rietje, aparent inspirată de vestea căsătoriei lor, se autodepăşise. Pe plită, era o oală cu supă de homar, în frigider nişte ouă cu maioneză, o salată şi profiterol acoperit din belşug cu frişcă. O cină atât de rafinată cerea o ţinută potrivită. Constancia îşi puse o fustă şi o vestă din catifea bleu-safir, cu o bluză din mătase crem. Tocmai cobora scara când auzi cheia răsucindu-se în broască. Se întorsese Jeroen.

Cum îi stătea în obicei, îşi aruncă paltonul pe spetează unui scaun, îşi puse servieta pe consola de la intrare şi veni în întâmpinarea fetei. Ea se opri pe ultima treaptă, sperând că el îi va spune ceva drăguţ sau că-i va face vreun compliment asupra ţinutei ei, dar el nu făcu nici o remarcă. Se mulţumi doar să o privească îndelung.

– Am întârziat cumva ? întrebă el în sfârşit. Sunt gata în cinci minute. Pune-mi, te rog, un whisky.

Constancia dădu din cap, surâzătoare, şi se duse în salon. La urma urmei, de ce şi-ar schimba el atitudinea, îşi zise ea. Doar nu se schimbase nimic între ei..

Cu toate acestea, cina fu un succes. Râseră mult, trăncăniră verzi şi uscate, făcură câteva vagi proiecte şi băură şampanie pe care Jeroen o adusese din pivniţă.

– Unde o să ne căsătorim, Constancia, şi când ? întrebă el deodată, punându-şi jos paharul.

– N-am avut încă timp să mă gândesc, îi răspunse ea, dar mătuşa mea locuia la Guildford, în Surrey. Eu mergeam deseori cu bicicleta până într-un sat vecin, Compton, unde aveam o prietenă. Este acolo o bisericuţă. De ce nu ne-am duce acolo ?

– Mi se pare a fi tocmai ce căutam. Nu-ți amintești, din întâmplare, numele bisericii ?

Nu numai că-și amintea numele bisericii, dar Constancia putu să-i spună și numele pastorului.

– Bine. O să mă ocup imediat de formalități, declară doctorul. Ți-ar conveni sâmbăta, sau duminică, pe opt ale lunii ?

– Adică peste două săptămâni ?! exclamă Constancia surprinsă. Dar... o să avem timp să aranjăm ceva pentru copii ? Nu este cam devreme ?

El ridică sprâncenele.

– Nu există nici un motiv să mai amânăm nunta, nu-i așa ? În weekend-ul acela, nu sunt de gardă. Am putea pleca vineri noaptea, ne-am căsători sâmbătă și ne-am întoarce duminică.

Constancia nu avea nimic de obiectat. Încuviință din cap, stânjenită, întrebându-se dacă nu cumva visează.

*
* *

Zilele trecură repede. Constancia se obișnuia încet-încet cu ideea că va deveni soția lui Jeroen. Își recăpătase pașaportul. Încurajată de faptul că avea ceva economii în bancă, cheltui cea mai mare parte a banilor săi ca să-și cumpere o pălărie, mănuși și o poșetă pentru nuntă. Pantofii ei încă mai mergeau și își va pune taiorul de tweed pe care și-l adusese. Țesătura era în nuanțe de bleu și gri, și găsi o pălărie de fetru moale care se potrivea de minune și-i încadra frumos fața. Ar fi vrut să-și reînnoiască garderoba, dar nu era nevoie din moment ce Jeroen părea că dorește ca nunta lor să fie cât mai simplă.

Totuși, ea se va îmbrăca și se va machia cu o grijă deosebită când va sosi seara de vineri. Urmau să ia ultimul feribot de la Calais, apoi să-și petreacă noaptea în Compton. Se vor cununa sâmbătă dimineața devreme. Constancia presupuse că vor petrece din nou noaptea în sat și că se vor întoarce la Delft duminică. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe amănunte pe Jeroen, dar el era foarte ocupat înainte de plecare. Spusese de mai multe ori că vor face cumpărături la Londra, dar Constancia se gândi că nu vor avea timp.

Toată lumea din casă se adunase în vestibul pentru a-i conduce : copiii, Rietje, Tarnus, fata care venea la spălat rufe. Mai erau și câinii și Butch, pisica. Constancia coborî în grabă treptele, de teamă să nu fie în întârziere, chiar în clipa când Jeroen ieșea din biroul său. Era îmbrăcat într-un costum gri, sobru – cel mai bun costum al lui, gândi Constancia, și-și înlocuise vechiul cojoc cu un elegant pardesiu din păr de cămilă. Constancia aprecie că el arăta mai degrabă a mire decât ea a mireasă. Dar era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Nu avea destui bani ca să-și cumpere o rochie nouă și nici n-avea de gând să-i ceară lui. Scrisese la banca ei din Anglia să-i pună la dispoziție toți banii, dar asta va cere un oarecare timp și Jeroen poate că nu va putea să aștepte atât.

Constancia oftă, îngăduindu-și un gând nostalgic despre o altfel de nuntă, cu voal și dantele, cu domnișoare de onoare și cântec de orgă. Dar melancolia ei fu de scurtă durată ; Jeroen venise spre scară și-i întinse mâna.

– Ce frumoasă ești, remarcă el.

Micul grup se repezi în jurul lor, asaltându-i cu felicitări și urări. Constancia se îndreptă spre ușă în mijlocul unei vesele învălmășeli. Abia se înserase, încă mai

era puțină lumină, iar copiii și servitorii rămaseră în prag pentru a-și lua un ultim rămas-bun. Jeroen o luă de braț pe Constancia și traversară împreună șoseaua până la mașina care-i aștepta. În locul micului Fiat se afla un Mercedes majestuos, cu barele de crom strălucitoare.

Constancia se opri, țintuită pe loc de uimire.

– Dar... asta nu-i mașina ta.

– Păi... nu e.

Jeroen își păstră calmul obișnuit.

– Fiatul nu era deloc prezentabil pentru o asemenea ocazie.

Ca de obicei, Constancia trase imediat concluzia :

– Oh, tot bătrânul tău unchi ? Ce om drăguț ! Când am să-l cunosc, cu siguranță că o să-l sărut !

– Sunt sigur că-i va face plăcere, zise doctorul cu căldură. Hai, Constancia, urcă, avem de făcut un drum lung.

Călătoria până la Calais fu plăcută și foarte rapidă. O luară pe autostradă până la Vlissingen, unde ajunseră exact la timp ca să prindă feribotul. Constancia, pentru care fiecare etapă a călătoriei era o descoperire, fu încântată când Jeroen îi propuse să iasă din mașină și să urce pe punte în timpul traversării care dura vreo douăzeci de minute. Sprijinită de parapet, cu obrajii îmbujorați de vânt și de emoție, tânăra privea cu interes tot ceea ce Jeroen îi arăta. Era în culmea fericirii. Uitase complet că se ducea la propria ei nuntă, și nimic din comportamentul însoțitorului ei nu-i amintea acest lucru.

Ajunseră la Calais într-o viteză nebună, Mercedes-ul înghițind kilometrii fără probleme. Constancia trebui să recunoască faptul că Jeroen era un șofer fără pereche. Îl întrebă, apropo de asta :

– Este greu să conduci o asemenea mașină ? Credeam că-ți trebuie un oarecare timp să te obișnuiești cu un vehicul, dar tu pari perfect în largul tău !

Doctorul își stăpâni cu greu o poftă nebună de a râde. Zise pe un ton degajat :

– Când știi să conduci o mașină, știi să le conduci pe toate. Aceasta are o manevrabilitate foarte simplă.

Avură o clipă de răgaz înainte de a se îmbarca din nou pe alt feribot, la Calais, și băură câte o cafea. Apoi Constancia, cu toată curiozitatea ei pentru traversarea Canalului Mânecii, adormi profund, cu capul pe umărul larg al doctorului. Când ajunseră la Dover, el o trezi încetișor și ea tresări, mirată :

– Oh, nici nu știu cum am adormit ! Îmi pare rău, Jeroen.

– N-ai de ce să te scuzi, draga mea. Și eu aveam nevoie să reflectez un pic...

Spuse asta cu multă blândețe și ea se simți ușurată.

– Ah, da ?

Apoi adăugă :

– Trebuie să-mi atragi atenția dacă vorbesc prea mult !

– M-aș mira să se întâmple vreodată așa ceva. Nu petrecem niciodată destul timp împreună pentru asta !

Ea încuviință, îngândurată. Într-adevăr, când se vor întoarce la Delft, el va fi ocupat toată ziua. În ce o privește pe ea, va avea grija casei, a copiilor, a câinilor. Vor avea poate o oră la dispoziție, seara... Ea va aștepta acel moment de intimitate ca pe un cadou. De fapt, aștepta cu bucurie fiecare clipă a noii ei vieți.

După ce ajunseră la Dover, mai aveau de parcurs vreo sută de kilometri, din care cea mai mare parte pe autostradă. Parcurseseră aproape jumătate din drum când Constancia, care nu se gândise mai înainte, întrebă :

– Unde vom petrece noaptea ?

– La Godalming. Este doar la câțiva kilometri de Compton. O să avem suficient timp să ne luăm micul dejun înainte de a ne duce la biserică.

– La nouă și jumătate ?

Ea făcu un efort să pară la fel de nepăsătoare ca și el.

– Da. Fără îndoială că totul va fi terminat pe la ora zece. O să fim la Londra pentru prânz. Apoi o să facem niște cumpărături, o să cinăm undeva și o să ne ducem să dansăm, sau la teatru, cum vrei tu.

– Un adevărat voiaj de nuntă ! exclamă ea veselă.

– Am rezervat camere de hotel la Londra, continuă Jeroen. Vom pleca duminică după-amiază și o să ajungem acasă pe seară. Luni dimineața am de făcut vreo două vizite la domiciliu și trebuie să trec și pe la spital, adăugă el pe un ton de parcă s-ar fi scuzat.

Constancia încercă să răspundă pe un ton vesel :

– Nu face nimic. Și eu o să am treabă cu copiii. Bet va veni să spele rufe și va trebui să mă duc și la cumpărături.

Jeroen izbucni într-un râs sonor.

– Auzindu-te cum vorbești, s-ar putea crede că suntem deja o bătrână pereche !

Hotelul era confortabil și liniștit. Constancia ar fi vrut să se culce imediat, dar Jeroen comandase supeul. În ciuda oboselii ca savură cu poftă minunatul sufleu și tarta cu fructe care urmă. Înainte să se despartă, Jeroen îi spuse că o va trezi pe la șapte și jumătate și că i se va servi micul dejun la pat. Își urară noapte bună și se duse fiecare în camera lui.

Înainte de a adormi, Constancia se gândi cu tristețe că Jeroen nici măcar n-o sărutase... Dar a doua zi, când o întâmpină în josul scării, o sărută ușor pe obraz

şi ea se simţi mai liniştită. Îl întrebă totuşi cu o oarecare emoţie :

– O să fie bine, nu-i aşa, Jeroen ?

– Îţi promit, draga mea.

Vocea lui fermă îi dădu Constanciei curajul de care avea atâta nevoie.

Pe drumul spre Compton vorbiră puţin. Se mărginiră doar să comenteze vremea splendidă din această dimineaţă, şi primele semne ale primăverii apărute pe câmpuri. Când ajunseră în faţa bisericii, Jeroen nu-i lăsă timp Constancici să şovăie. O ajută imediat să iasă din maşină, o luă de mână şi împinse uşa întredeschisă a bisericii.

Pastorul îi aştepta, împreună cu alte două persoane aşezate în prima bancă, martorii lor. Constancia, cu un nod în gât, apucă cu toată puterea mâna lui Jeroen. El o linişti cu o uşoară strângere, privind-o cu atâta tandreţe încât ei îi veniră lacrimile în ochi. Atunci, el îi luă braţul şi merse alături de ea spre altar.

CAPITOLUL VII

„Ar trebui să mă simt altfel", își zise Constancia în mașina care-o ducea spre Londra, o oră mai târziu. Acum era măritată chiar dacă abia auzise cuvintele care o legau pe viață. Îi era greu să creadă că inelul de pe deget era chiar al ei. Și totuși, Jeroen i-l pusese, și, cu timiditate, ca făcuse la fel cu cel pe care el îl purta acum.

Îi aruncă o privire pe furiș. El părea la fel de calm ca întotdeauna. Constancia se întrebă dacă ar exista ceva care să-l scoată din calmul lui. Fără să se întoarcă spre ea, el spuse cu o voce liniștită :

– A fost totul foarte bine, nu-i așa ? Mi-a plăcut biserica. A fost foarte potrivită pentru stilul nostru de căsătorie.

Avea dreptate. Vechea bisericuță, în care soarele se filtra prin vitraliile colorate, era atât de mică încât nu păruse goală...

– Acum unde mergem ? întrebă Constancia cuprinsă de un sentiment cald de fericire.

– Direct la hotel să ne lăsăm lucrurile, apoi repede să facem cumpărături înainte să se închidă magazinele. Se închid la prânz sâmbăta, nu-i așa ?

– Da, aproape toate.

Ea ar fi vrut foarte mult să-l întrebe unde are de gând să meargă, dar se mulțumi să-i pună o întrebare ocolită :

– Cunoști drumul ?

– Da, așa cred.

În apropiere de Londra, Jeroen micșoră viteza. După ce trecură un pod, Constancia fu surprinsă să-l vadă că o ia spre Picadilly. Și când intră pe Berkeley Street, apoi pe Mohnt Street, străzi foarte elegante, ea îi aruncă o privire sincer neliniștită.

– Am ajuns ! zise el, oprindu-se în fața intrării la Connaught Hotel.

– Dar... ăsta este un hotel de mare lux ! exclamă ea.

– Draga mea, o căsătorie nu este un eveniment obișnuit. Mi se pare că trebuie sărbătorit cum se cuvine.

Constancia își spuse că probabil el făcuse economii serioase pentru asta. Și, la urma urmei, nu era vorba decât de o noapte. Intrară împreună ; ea fu impresionată de primirea care li se făcu. Oamenii păreau să creadă că Jeroen era cel puțin milionar !

Camerele lor erau la primul etaj. Constancia descoperi cu încântare apartamentul somptuos care-o aștepta. Trecu prin baia care despărțea apartamentul ei de cel al soțului ei, pentru a se duce să-și exprime bucuria.

– Oh, Jeroen, este minunat ! Ai fost atât de atent cu mine. Nu m-am așteptat să fiu tratată astfel...

El era lângă fereastră, privind afară. Se întoarse spre ea cu un zâmbet și-i spuse :

– Eram dator să compensez lipsa de fast a căsătoriei noastre ! Te simți prea obosită ca să ieși chiar acum ?

Constancia răspunse vesel că nimic n-o ispitea mai mult decât o plimbare prin magazine. Se întoarse în camera ei pentru a-şi verifica machiajul şi a-şi aranja pălăria, apoi îl anunţă că este gata.

– Unde ai de gând să mergi? îl întrebă ea pe soţul ei în timp ce treceau pe Bond Street.

– Aici!

O invită să intre într-un magazin elegant de îmbrăcăminte. Constancia încercă să protesteze, dar el n-o luă în seamă şi-i ceru vânzătoarei să-i arate soţiei lui nişte compleuri din jerse. Constancia se trezi în cabina de probă, trebuind să aleagă una din toaletele pe care le admirase adesea în treacăt, fără ca măcar să şi le dorească, într-atât i se păreau de inaccesibile pe atunci. Se hotărî până la urmă pentru o fustă şi un tricou fără mâneci, însoţite de o jachetă, totul în nuanţe de cafeniu. Compleul avea eleganţa sobră a hainelor scumpe. Constancia nici nu îndrăzni să se întrebe cât o fi costând.

Ieşi din cabină pentru a-i cere părerea lui Jeroen şi fu în culmea bucuriei când îi văzu privirea aprobatoare. Dar simţi că încremeneşte de îngrijorare când îl auzi spunând:

– Îţi trebuie şi o rochie elegantă, draga mea. Ceva din mătase, poate...

Privirea hotărâtă a soţului ei îi alungă Constanciei orice gând de a protesta. Aşa că se lăsă pradă plăcerii de a alege din mulţimea de ţesături fine, în nuanţe calde sau strălucitoare. Până la urmă, alegerea ei se opri asupra unei rochii de mătase de un roşu luminos ce se potrivea perfect cu rubinul inelului său. Într-o plarcă, porneau o mulţime de cute strânse în talie de un cordon de catifea.

Plecă din magazin fără să știe cât îl costase pe Jeroen această investiție fabuloasă ; dar expresia de pe fața soțului ei o descurajă să pună și cea mai mică întrebare. Încercă totuși să reziste când, puțin mai târziu, el o conduse într-un magazin de pantofi de lux.

– Îți trebuie și pantofi potriviți la rochia asta, Constancia ! zise el pe un ton ce nu admitea replică.

Se văzu deci nevoită să aleagă între pantofi din piele fină sau din lac. Optă pentru cei din piele, îngrozită de prețul lor, dar neîndrăznind să spună ceva. Când, ajunși în stradă, ea deschise gura să-i mulțumească și să-l roage să nu mai facă asemenea cheltuieli, el o împiedică îmbiagând-o într-un taxi.

Drumul fu prea scurt pentru a aborda acest subiect delicat. Iar când se întoarseră la hotel, se duseră direct la bar. Constancia îl auzi cu îngrijorare pe soțul ei comandând șampanie. Apoi, fără îndoială sub efectul băuturii, ea se resemnă cu atitudinea nepăsătoare a lui Jeroen și aprecie fără remușcări un excelent pui cu ciuperci și un sufleu delicios, stropit totul cu un vin alb. Două cești de cafea fură foarte binevenite pentru a o ajuta să-și limpezească un pic mintea încețoșată.

– Facem o plimbare ? propuse Jeroen. Doar dacă nu preferi să te odihnești ?

– Să mă odihnesc ?! exclamă ea. Ar fi o pierdere de vreme de neiertat !

Hoinăriră prin Hyde Park, trăncănind veseli.

– Copiii ne vor părăsi curând, zise deodată Jeroen. Dar se vor întoarce iarăși după o vreme ; Regina și Bram trebuie să meargă la Paris pentru afaceri. Crezi că îți vor lipsi ?

– Foarte mult, răspunse Constancia. Casa o să mi se pară prea liniștită fără ei, și prea goală.

– Ar fi fost şi mai goală dacă tu n-ai fi rămas, Constancia... remarcă doctorul cu tandreţe.

Îşi trecu braţul pe sub braţul ei într-un gest amical.

– Hai să luăm ceaiul.

Constancia fu stupefiată când îşi dădu seama că el o conduse la elegantul hotel Ritz. Se vedea bine că Jeroen voia să transforme scurta lor vacanţă într-un sejur fastuos care să-i lase amintiri de neuitat. Se aşezară la o măsuţă unde li se serviră sandvişuri de un rafinament deosebit şi fursecuri delicioase. Jeroen o anunţă că luase bilete la o comedie muzicală. Era tocmai spectacolul pe care Constancia ardea de nerăbdare să-l vadă.

Îi aruncă soţului ei o privire radioasă.

– Jeroen, eşti nemaipomenit ! Faci din căsătoria noastră un eveniment plin de bucurii !

– O meriţi, Constancia, răspunse el cu gravitate. Şi voi face în aşa fel ca asta să dureze. Ne întoarcem pe jos, sau cu taxiul ?

– Pe jos, răspunse ea repede.

Nu voia să mai adauge nici un ban la cheltuielile nebuneşti pe care le făcuse Jeroen.

Ajunşi la hotel, el îi sugeră să urce o clipă în camera ei şi să-şi pună rochia roşie. Spectacolul nu începea decât la ora opt şi jumătate. El îi dădu întâlnire la bar, la ora şase şi jumătate. Vor avea astfel timp suficient ca să cineze.

Constancia ar fi preferat să rămână cu el, dar nu protestă. Poate că dorea să rămână singur, îşi zise ea cu oarecare amărăciune. Urcă deci în camera ei, făcu o baie şi începu să se îmbrace în tihnă. Când se privi în oglindă, rezultatul o bucură. Părul îi stătea impecabil şi noul ei ruj de buze mergea perfect cu tonul rochiei. Apoi coborî. Jeroen o aştepta, în ţinută de seară.

– Arăți splendid, Jeroen ! Nu se putu ea abține să nu exclame.

– Iar tu, tu ești cel mai minunat dragon pe care l-am văzut vreodată.

Constancia strâmbă din nas râzând. De la bun început, seara era o reușită. Mai luară un cocteil cu șampanie, apoi mâncară o mulțime de antreuri, pește, salată și niște prăjituri delicioase. Întârziară ceva mai mult la cafea și după aceea se grăbiră să ajungă la timp la teatru. Constancia încercă din nou să-i mulțumească lui Jeroen.

– N-am să uit niciodată ziua aceasta, îl asigură ea. Este cea mai frumoasă nuntă pe care și-o poate visa vreo fată. Dar ești sigur că nu te vei plictisi cu mine ?

El îi luă mâna.

– Viața nu mi s-a părut niciodată atât de frumoasă, Constancia.

Apoi adăugă, fără nici o legătură :

– Ar fi trebuit să-ți ofer o capă de blană.

– Oh ! Paltonul meu nu ți se pare prea elegant ! exclamă Constancia îngrozită. O să... o să-l dau jos imediat ce intrăm în teatru. Dar nici nu se pune problema să-mi mai cumperi ceva !

El încuviință pe un ton atât de resemnat încât ea izbucni în râs.

Spectacolul era excelent. Constancia plutea pe un val de fericire, știindu-se seducătoare și însoțită, fără nici o îndoială, de cel mai frumos bărbat din sală.

Se întoarse la hotel învăluită parcă într-o ceață formată din oboseală și emoție. Când se despărți de soțul ei, Jeroen îi strânse atât de tare mâna încât ea tresări. Dar el își slăbi imediat strânsoarea.

*
* *

Timpul trecuse prea repede, își zise cu tristețe Constancia, a doua zi, când părăsiră Londra îndreptându-se spre Dover. Petrecuseră dimineața hoinărind pe străzi și prin parcuri, apoi luaseră prânzul la Hotel Savoy. Crema de homar nu era întrecută decât de pateul de ficat pe care-l mâncară după aceea. Cât privește sufleul, acesta fusese un deliciu. Și acum, urmau să se întoarcă acasă...

Tânăra femeie privi spre soțul ei, admirându-i mâinile frumoase puse cu nonșalanță pe volan. Mâini care-i dădeau încredere în viitor... Zâmbi la acest gând și întrebă :

– La ce oră ajungem acasă ?

– Pe la ora șapte, depinde de aglomerația de pe șosea. I-am spus lui Rietje să nu-i culce pe copii până venim.

Se opriră la un han fermecător ca să-și bea ceaiul, lângă un foc mare de lemne, înainte de a face traversarea cu feribotul. De data aceasta, Constancia era ferm hotărâtă să nu mai adoarmă. Totuși, și-ar fi putut permite, pentru că Jeroen se cufundă pe tot parcursul traversării în lectura unor documente de serviciu. Simțindu-se oarecum abandonată, tânăra femeie se lăsă cuprinsă de o anume iritare. Dar furia îi trecu când Jeroen remarcă pe tonul lui molcom :

– Există un lucru pe care-l apreciez mult la tine, Constancia. Știi să taci.

Restul drumului fu străbătut dintr-o bucată. Era abia ora șapte când opriră în fața casei. Imediat, ușa se deschise și copiii năvăliră în întâmpinarea lor, stri-

gând și râzând veseli. Rietje și Tarnus se aflau în vestibul, la fel și Bet.

Constancia îi îmbrățișă și fu dusă aproape pe sus de către copii până în bucătărie. Masa, acoperită cu o față de masă din damasc de un alb strălucitor, era aranjată cu tacâmurile de argint și paharele de cristal cizelate. În mijloc, un buchet de flori de primăvară făceau o pată de culoare. Erau cinci tacâmuri. Cei trei copii, ațâțați la culme, îi confirmară Constanciei că vor lua masa împreună cu ei.

– Doar este masa voastră de nuntă ! exclamară ei. Unchiul Jeroen ne-a dat voie să rămânem !

– Ai o rochie nouă ! remarcă Elisabeth. Unchiule Jeroen, nu-i așa că este cea mai frumoasă mireasă ?

– Ai dreptate, încuviință doctorul care rămăsese în prag și-i privea zâmbind.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai soției sale.

– Rochia cea nouă îți vine de minune, draga mea.

Constancia roși și bâigui :

– Am... am crezut că n-ai observat-o.

Zâmbetul cuprinse toată fața doctorului.

– Iartă-mă că nu ți-am spus-o mai devreme, dar tu ești încântătoare oricum ai fi îmbrăcată.

Constancia nu știu ce să răspundă. Elisabeth fu aceea care rupse tăcerea :

– Nu mâncăm o dată ? Este o masă specială și mie mi-e tare foame !

În timp ce Jeroen și Constancia luau un aperitiv în salon, copiii se îndepărtară, tot șușotind. Se întoarseră după o clipă, cu brațele încărcate de pachete.

– Sunt cadourile voastre de nuntă, declară Paul pe un ton solemn.

Stătea alături de fratele şi sora lui, toţi trei nerăbdători să-i vadă desfăcând pachetele. Constancia primi un căţeluş de porţelan care semăna cu Prince, o pernuţă pentru ace în formă de căpşună şi o agendă cu un creion. Tânăra femeie, emoţionată, le mulţumi călduros copiilor. În ce-l priveşte pe Jeroen, acesta tocmai descoperise într-un pachet un stilou splendid, o batistă şi doi căţei de porţelan semănând cu Sheba şi Solly.

– Îi voi pune pe biroul meu, zise el. Surprizele voastre sunt minunate, copii.

Sări în picioare, întinzându-i mâna Constancici.

– Şi acum, la masă pentru această cină „specială" !

Rietje se întrecuse pe sine. Tarnus, care fusese şi el reţinut aici pentru această ocazie şi îşi îndeplinea de minune funcţiile de valet, le servi o cremă de legume, păstrăv la grătar şi salată. Dar specialitatea serii fu un tort de îngheţată pe care Rietje il construise ca pe un tort de nuntă, cu două etaje. Copiii insistară ca să fie tăiat cu un anume ceremonial de către Constancia apoi, toată lumea avu dreptul să bea şampanie.

Copiii fură trimişi la culcare, într-o stare de surescitare indescriptibilă. Când Constancia coborî după ce-i învelise, Jeroen tocmai ieşea din biroul lui.

– Îmi pare rău, draga mea. M-a sunat asistentul meu. Am un caz urgent la spital.

Constancia simţi o puternică deziluzie. Se gândise că va petrece o seară liniştită, la gura sobei, cu soţul ei. Dar trebuia să se obişnuiască cu viaţa ei de soţie de doctor. Ascunzându-şi amărăciunea, zise pe un ton vesel :

– Sper să nu fie ceva grav ! Vei lipsi mult ?

– Probabil. Nu mă aştepta. Ne vedem mâine dimineaţă la micul dejun.

*
* *

În zilele următoare Constanciei i se păru că niciodată Jeroen nu fusese mai ocupat. Se vedeau în treacăt, la masă, și uneori o oră, după cină, dar asta nu le permitea să-și sporească intimitatea. Vorbeau de cele mai multe ori despre copii sau despre vreun caz mai dificil. Cu toate acestea, Jeroen nu uita niciodată s-o întrebe pe Constancia cum își petrecuse ziua. Într-o seară, o anunță că părinții copiilor urmau să sosească săptămâna viitoare.

– O să organizăm un dineu pentru Regina și Bram, zise el. Și după aceea, va avea loc petrecerea de familie dată în cinstea ta !

– Oh... sper ca familia ta să mă placă, Jeroen, murmură tânăra, un pic emoționată. Câți vom fi ?

El zâmbi ușor.

– Ia să vedem : o să fie mătușa Wilhelmina și unchiul Jorus, mătușa Elisabeth cu unchiul Dirk, bunica van der Giessen, verii Landrof, Bartholina, Adilia, Hestia și Cyro, surorile mele Regina și Juditha, frații mei Marre și Renaut...

– Jeroen ! îl întrerupse Constancia cu un țipăt. N-am să-mi amintesc niciodată aceste nume !

– Îți doreai atât de mult o familie ! remarcă el cu o tandrețe malițioasă.

– Firește, dar să-i întâlnesc așa, pe toți deodată... Ce rochie o să-mi pun ? Cea roșie ?

– O să fie perfectă. Recepția va avea loc la bunica mea, la Haga.

– N-ai să mă lași singură, nu-i așa ? îl întrebă ea cu neliniște.

– Nu, draga mea, nici o clipă.

Nonşalanţa lui o mai linişti.

Chiar dacă ea nu avea prea des ocazia să stea la taifas cu soţul ei, Constancia se simţea fericită. Îi plăcea mult să se ocupe de bătrâna casă, de mescle copiilor, de lecţiile lor, de jocurile lor. Clipa ei preferată era la începutul serii, în sala de jocuri, pentru că Jeroen făcea întotdeauna în aşa fel încât să poată petrece câtva timp cu ei. Se întâmpla însă uneori să nu fie acasă la cină, ocupat cu vizitele la domiciliu sau consultaţiile. Constancia îşi petrecea atunci timpul brodând o nouă garnitură pentru scaunele din salon, sau privind la televizor şi încercând să înţelcagă ce se spune.

Făcea progrese rapide în limba olandeză, şi o însoţea pe Rietje la cumpărături. Avea o mulţime de ocupaţii diverse pentru a-şi umple ziua, îşi spunea ea pentru a se mai încuraja, când Jeroen îi lipsea prea mult. Avea acum o familie şi o casă de condus, chiar dacă Rietje o scutea de multe lucruri.

Constancia ţinea să devină şi o bună bucătăreasă, şi petrecea ore întregi la bucătărie, observând-o pe menajeră. Când, în unele seri, Rietje nu era aici, ea îşi făcea mâna încercând să pregătească mâncărurile cele mai simple.

Mai trebuia să se ocupe şi de corespondenţă. Avea de răspuns numeroaselor scrisori primite de la familia lui Jeroen. Asta o ajută să se obişnuiască cu ideea că în curând îi va întâlni pe toţi.

Primii vor fi desigur Regina şi soţul ei, care vor veni după copii imediat ce se vor întoarce în Olanda. Vor sosi după-amiaza, vor petrece noaptea aici şi vor pleca a doua zi împreună cu progeniturile lor spre Haga, unde locuiau.

În ziua respectivă, după ce copiii plecară la școală, Constancia făcu o inspecție prin casă, cu inima bătându-i cu putere. Ținea neapărat să verifice cu ochii ei că totul era în ordine. Jeroen avea consultații, dar urmau să-și bea cafeaua împreună și ea îl va întreba dacă totul era pe gustul lui... Când, puțin mai târziu, îi puse această întrebare, el izbucni în râs afirmând că totul era perfect și implorând-o să nu mai fie îngrijorată.

– O să-ți placă de Regina, îi spuse el pe un ton liniștitor. Este Elisabeth întreagă, dar la vârsta adultă. În ce-l privește pe Bram, este genul de bărbat liniștit cu care te simți imediat în largul tău.

Ea îl privi plecând pentru a face vizitele la domiciliu, sperând din tot sufletul că nu-i spusese toate astea numai ca s-o liniștească.

În bucătărie, în timp ce o ajuta pe Rietje să pregătească cina, se întrebă puțin stânjenită dacă masa nu era prea costisitoare. Sigur, era o ocazie deosebită, dar Rietje folosea kilograme de unt și smântână. Plănuise să facă niște cartofi noi care erau la un preț exorbitant, andive și friptură de vacă pe care o pregătea cu mare grijă. Constancia se gândi că doi pui ar fi fost fără îndoială mult mai ieftini... Ar fi vrut ca Jeroen să-i spună mai precis cam cât câștiga, pentru ca ea să poată face economiile necesare. Rietje nu făcea cine știe ce extravaganțe, dar masa era întotdeauna bogată și Jeroen nu părea să fie îngrijorat de prețuri. Cu sprâncenele încruntate de aceste gânduri, Constancia începu să prepare o cremă de ouă pentru cina copiilor.

La prânz, se mulțumi să mănânce puțin, incapabilă să înghită ceva din tocana pe care o preparase toată dimineața. Oricum, n-ar fi avut timp de pierdut cu masa. Elisabeth se ținea după ea și insista să se îmbrace și să-și pună rochița cea mai frumoasă, băieții trebuiră

să-şi aranjeze părul ciufulit şi să-şi cureţe unghiile înainte de a se duce din nou la şcoală.

– Mama şi tata vor fi aici când ne vom întoarce ? întrebă Elisabeth în culmea nerăbdării.

Constancia încuviinţă. Spera ea însăşi că va fi şi Jeroen acasă în momentul acela. Gândul de a da ochii cu cumnata ei fără prezenţa reconfortantă a lui Jeroen o speria.

Îngrijorarea ei fu inutilă, pentru că doctorul se întoarse acasă după o oră. O salută calm şi, la fel de nonşalant, se duse în biroul lui, în timp ce ea rămase în salon, sărind la fereastră din clipă în clipă, pentru a vedea dacă n-au sosit oaspeţii.

Atitudinea imperturbabilă a soţului ei o ajută să se calmeze. Ea tocmai îi povestea ceva despre copii, când se auzi soneria de la intrare. Se întrerupse în mijlocul frazei, cu răsuflarea tăiată.

– Oh, Jeroen, iată-i...

El zâmbi şi se ridică, ajutând-o şi pe ea să se ridice din fotoliu şi păstrându-i mâna în mâna lui.

– Vino, Constancia, ai să vezi, or să te iubească, ştiu asta.

Pe Constancia n-o iubise nimeni de multă vreme. Sigur, se îndrăgostiseră şi de ea destui tineri. Dar nu era acelaşi lucru. Felul în care Jeroen pronunţase acest cuvânt îi dăduse un sentiment de securitate.

Tarnus, care părea să petreacă din ce în ce mai mult timp în ultimele zile ca să cureţe argintăria, se dusese deja să-i întâmpine pe oaspeţi. Judecând după expresia prietenească a acestora din urmă atunci când îl salutară, trebuie să-l fi cunoscut bine. Totuşi, servitorul dispăru discret când Constancia şi Jeroen veniră în vestibul.

Jeroen lăsă pentru o clipă mâna Constanciei, pentru că noua-sosită avea evident intenția să se arunce în brațele lui. Dar, o dată depășit momentul îmbrățișărilor, el îi luă din nou mâna într-a lui. Apoi spuse :

– Iat-o pe Constancia.

Privirea îi strălucea. Sora lui îi făcu cu ochiul și se întoarse spre tânăra fată.

– Eram nerăbdătoare să te cunosc, zise ea cu o voce caldă.

Își îmbrățișă apoi afectuos cumnata. Bram, un bărbat scund și durduliu, cu o față deschisă, o îmbrățișă și el cu aceeași căldură. Constancia își simți temerile topindu-se ca zăpada la soare. Era pregătită să-i iubească pe cei doi reprezentanți ai noii ei familii, și spera ca și ea să le fie pe plac.

Ceaiul fusese pregătit în salon. Constancia, un pic intimidată, începu să-l servească. Tarnus apăru la momentul potrivit pentru a duce cestile celor de față. Apoi le oferi fursecuri și sandvișuri preparate de Rietje, înainte de a dispărea din nou, ca un duh bun apărut dintr-o sticlă.

Tocmai își terminaseră de băut ceaiul, când zgomotul a trei perechi de picioare foarte grăbite răsună pe pardoseala vestibulului. Ușa salonului se deschise și copiii năvăliră în încăpere, țipând cât îi ținea gura : „Mamă ! Tată !". Se aruncară de gâtul părinților lor.

După ce primul val de entuziasm se mai potoli, Constancia o rugă pe Regina s-o însoțească în camera ce le fusese pregătită. Elisabeth vru să vină și ea cu ele. Urcară scara ținându-se toate de mână. În timp ce fetița scotocea prin bagajele mamei în căutarea cadourilor promise, Regina se așezase pe patul cel mare și-i făcu semn Constanciei să vină lângă ea.

– Eşti exact cum te-a descris Jeroen, zise ea. Şi nici nu-ţi închipui cât suntem de fericiţi că s-a căsătorit cu tine. Este un băiat extraordinar, şi începusem să credem că nu-şi va găsi niciodată o fată pe gustul lui.

Avea acelaşi zâmbet ca fratele său.

– Presupun că-ţi era teamă să ne întâlneşti ? Ei bine, acum s-a spart gheaţa. Mai sunt încă o mulţime de unchi, de mătuşi, de veri, dar ştiu că toţi te vor adora. Am auzit că bunica va da o recepţie în cinstea ta. Dar linişteşte-te, vom purta toate rochii scurte !

– Când am fost la Londra, Jeroen mi-a oferit o rochie de mătase superbă. O voi purta pe aceea, zise Constancia.

– Sunt sigură că vei arăta perfect. Bunica nu suportă să ne vadă în pantaloni !

Regina îi aruncă o privire afectuoasă Constanciei.

– Eşti adorabilă. Sunt încântată că eşti cumnata mea.

Fu întreruptă de Elisabeth, care găsise până la urmă cadourile pe care le căuta. Coborâră din nou şi mai stătură vreo oră la taifas în salon. Puţin mai târziu, Constancia vru să urce în camerele copiilor pentru a se asigura că împachetase bine totul.

– Eu le-am făcut bagajele, îi explică ea Reginei... Nu le-am lăsat afară decât pijamalele pentru astă-seară. Dar mai sunt de împachetat lucrurile de şcoală.

– Vin cu tine, zise cumnata ei. Pot şi bărbaţii să se ocupe de copii până le dăm cina. Sper că au fost cuminţi ?

– Au fost minunaţi. Ne vor lipsi mult.

Se aflau amândouă în sala de jocuri şi Constancia începu deja să regrete timpul trecut al jocurilor de cărţi, al jocului de puzzle... Dar îşi regăsi zâmbetul când Regina îi spuse :

– Probabil că Jeroen ți-a spus că vor mai veni să petreacă aici două-trei zile, din când în când. Bram are afaceri la Paris și eu îl însoțesc de câte ori îmi este posibil.

Coborâră din nou, și Constancia se duse să arunce o privire asupra pregătirilor pentru dineu. Rietje rămăsese să gătească și Bet, pentru ca s-o ajute la spălat vase. Copiii trebuiau să-și ia masa în bucătărie, ca de obicei, împreună cu mama lor. Constancia îi instală confortabil și se duse apoi în sufragerie.

Ea avea tot dreptul să se simtă mulțumită. Masa era aranjată minunat și florile aranjate chiar de Constancia cu grijă erau de un efect nemaipomenit. Își dorea ca totul să fie perfect, și voia neapărat să-i facă cinste lui Jeroen.

După ce culcară copiii, luară toți trei aperitivul în salon, apoi trecură la masă. Fu o atmosferă veselă; Tarnus încă era aici ca să servească. Surprinderea Constanciei, care nu se așteptase la asta, i se citi probabil pe față, pentru că Jeroen remarcă pe un ton detașat:

– O mică surpriză pentru tine, draga mea. Tarnus a acceptat să rămână să ne ajute. Am uitat să te previn.

Ea îi zâmbi.

– Este o surpriză plăcută...

– O să mai ai și altele !? lăsă Bram să-i scape.

Se întrerupse, fulgerat de privirea soției sale, și adăugă îngândurat:

– Viața este plină de surprize.

*

* *

Seara, în patul ei, Constancia revăzu în gând această cină memorabilă. Fusese o reușită. După masă, își

băuseră cafeaua în salon lângă focul din şemineu şi discutaseră prietenește tot soiul de lucruri. Constancia apreciase această conversație destinsă, dar în același timp, era dezamăgită. Sperase să afle în sfârșit ceva mai multe despre familia lui Jeroen, dar trebuise să se mulțumească cu vagi aluzii.

După ce oaspeții lor se retraseră, Constancia şi Jeroen mai rămaseră o clipă să stea de vorbă, liniștiți. Ea îi mărturisi cât de mult îi plăcuse această seară şi-i mulțumi încă o dată că îl oprise pe Tarnus ca să-i ajute.

– Mi se pare că stă destul de mult pe aici în ultima vreme, spusese ea în treacăt. Dar dacă proprietarul nu vede în asta nici un inconvenient...

– Este un om fermecător, care nu cere altceva decât să ne ajute, îi răspunse Jeroen.

Apoi adăugă cu blândețe :

– Ești fericită, Constancia ?

– Oh, da !

Ea își cufundase privirea într-a lui :

– Sunt într-adevăr foarte fericită. Niciodată în viața mea n-am fost mai fericită.

– Mă bucur. Va trebui să ți-l prezint cât de curând pe faimosul nostru proprietar. Poate după recepția pe care o va da bunica.

Își aminti de zâmbetul cu care el îi spusese această frază. Era un zâmbet prietenesc dar care ascundea parcă ceva ce ea nu putea să definească.

– Oh, la urma urmei asta n-are nici o importanță, murmură ea, pe jumătate adormită.

Oricum, Jeroen rămânea omul cel mai minunat pe care ea îl întâlnise vreodată.

CAPITOLUL VIII

A doua zi, după ce copiii plecară împreună cu părinții lor, casa i se păru pustie Constanciei. Rietje plecase la cumpărături, iar Tarnus nu dăduse nici un semn de viață. Tânăra femeie se ocupă de florile din casă, făcu ordine în dulapul din sala de jocuri și-și pregăti un dejun pe care-l mâncă la bucătărie, cu Butch pe genunchi. Dar când, mai târziu, menajera plecă din nou, spunându-i „pe mâine", Constancia fu cuprinsă de un puternic sentiment de singurătate. Jeroen urma să se întoarcă acasă abia pe seară.

Se duse în salon și se ghemui în fața focului, cu manualul de limba olandeză în mână. Dar după vreo două-trei pagini, îl abandonă. N-avea nici un chef de învățat acum. Absența copiilor o apăsa. Se duse până la fereastră și privi strada, lăsându-și gândurile să hoinărească. Îi plăcuse atmosfera însuflețită creată de prezența copiilor, dar acum era de datoria ei să creeze o atmosferă plăcută în casă pentru Jeroen, și asta nu era o sarcină prea ușoară. Firește el nu stătea prea mult pe acasă. Dar când se măritase știuse acest lucru, și acum era cam târziu să înceapă să se plângă.

Casa era mare și-i va ocupa destul de mult timp. Se hotărî să se ducă să viziteze etajul superior pe care încă nu-l văzuse. Copiii o asiguraseră că nu conține nimic

interesant. Dar Constancia își aminti de privirea imperativă pe care Paul i-o aruncase fratelui și surorii lui când îi spusese asta. În timp ce urca încet scara cea mare, apoi pe cea mică ce ducea la etajul următor și în fine, scara îngustă în spirală ce ducea la ultimul etaj, ea se întreba asupra motivului acelei priviri.

Scara în spirală o conduse pe un palier pe care se deschideau mai multe uși. Când puse mâna pe clanța primei uși, aceasta se deschise fără efort. Stupefiată, ea descoperi un salonaș mobilat frumos și după toate aparențele, locuit. Tulburată, mai deschise o ușă. Aici era un dormitor la fel de elegant ca și salonul. De cealaltă parte a palierului se afla o baie micuță, încă o cameră și o bucătărie foarte bine echipată.

– Asta-i bună ! exclamă Constancia descumpănită.

În cele din urmă, coborî. Se afla încă în vestibul, tot gândindu-se la descoperirea ei, când ușa de la intrare se deschise și apăru Jeroen. Uitase că azi trebuia să vină mai devreme, și se repezi spre el.

– Jeroen, locuiește cineva la etaj, deasupra sălii de jocuri ? izbucni ea pe nerăsuflate. Am urcat să văd dacă nu este nevoie cumva să fac curățenie și acolo, și am descoperit un adevărat apartament ! Este locuit, sunt sigură ! Poți să-mi spui...

Jeroen își scoase liniștit haina, apoi își lăsă jos servieta înainte de a-i răspunde.

– Încăperile acela sunt uneori folosite de către Rietje și de Bet, când rămân aici peste noapte. Există o scară care duce direct la bucătărie. Sunt libere să se folosească de ele după cum vor.

Îi zâmbi cald.

– Ar fi trebuit să-ți vorbesc mai de mult despre asta. Acum am ceva de lucru în biroul meu. Vrei să

vii și tu cu mine ? Trebuie că te simți foarte singură, fără copii.

– Da, dar acum că ești acasă mă simt mult mai bine. Am să vin să stau puțin lângă tine... Dar... la ceai vei fi aici ?

Vocea ei era plină de o speranță neascunsă.

– Da, draga mea. Și după consultații, cred că vom avea o seară liniștită înaintea noastră.

Biroul, cu fotoliile și canapelele lui confortabile, mirosea a piele și cărți vechi. Fericită, Constancia se ghemui într-unul din fotolii, cu un teanc de reviste în brațe. Puțin mai târziu, se duse să pregătească ceaiul, pe care-l băură în fața șemineului din salon, stând la taclale până la ora consultațiilor. Ziua aceasta, atât de trist începută, se termină într-un mod foarte agreabil pentru Constancia.

Când urcă să se culce, după o seară atât de plăcută, lăsându-l pe Jeroen lucrând încă în birou, ea nu se putu împiedica să nu-i mărturisească :

– Cât de mult îmi place să te știu acasă, Jeroen... Ne înțelegem atât de bine !

– Într-adevăr, draga mea, îi răspunse el cu tandrețe.

În zilele următoare, Jeroen se străduí să fie acasă la prânz și seara. Când avea de lucru în biroul său, o invita pe Constancia să vină să-i țină companie. Ea venea și stătea la fel de cuminte ca un șoricel. Din când în când, el îi cerea părerea asupra câte unui bolnav, îi asculta cu atenție răspunsul și se cufunda din nou în muncă. Ea se simțea în culmea fericirii. Astfel că data recepției de familie sosi fără ca ea să-și dea seama de trecerea timpului.

În seara recepției Constancia fu gata mult înainte de vreme. Se pieptănase și se machiase cu grijă. Îmbră-

cată în rochia ei roşie de mătase, cobori în salon. Pe consola din vestibul găsi un bilet scris la repezeală de Jeroen. Fusese chemat la o urgenţă şi va încerca să se întoarcă cât mai curând posibil. Constancia nu se îngrijoră, mai era încă o bună jumătate de oră până la momentul la care hotărâseră să plece, şi probabil că Jeroen plecase mai devreme, va avea deci timp să se întoarcă. Luă o carte şi se instală în salon. Dar, din cinci în cinci minute, se uita îngrijorată la ceas pe măsură ce trecea timpul. După ce trecu jumătatea de oră, Constancia nu-şi mai găsi locul ; începu să se plimbe agitată prin salon, prin sufragerie, prin vestibul. Când în sfârşit veni şi Jeroen, cu aerul lui nonşalant, ca trebui să-şi muşte buzele ca să nu-i reproşeze pe un ton acru că ar fi trebuit să fie deja plecaţi de mai bine de zece minute.

– Mai dă-mi doar cinci minute ! o rugă el. O s-o anunţ pe bunica să nu se îngrijoreze că întârziem puţin.

După ce dădu un telefon rapid, Jeroen urcă să se schimbe. Se întoarse după cinci minute, impecabil în costumul lui gri şi cu cravată de mătase. O ajută pe Constancia să-şi pună mantoul, îşi luă şi el pardesiul şi deschise uşa de la intrare. Singura maşina aflată în faţa casei era un Rolls Royce gri-metalizat. Constancia întrebă, nervoasă, tracasată de această întârziere :

– Unde este maşina ?

El arătă cu capul spre Rolls.

– Iat-o.

Înainte ca ea să fi avut timp să scoată o vorbă, el o şi ajută să se urce în elegantul vehicul. Îndată ce se aşeză şi Jeroen alături, Constancia nu se putu abţine să nu remarce :

– Presupun că şi asta este a proprietarului ? Ţi-o împrumută deseori ?

– De câte ori vreau, îi răspunse doctorul cu un zâmbet scurt.

– Ce drăguț din partea lui! Țin neapărat să-l cunosc și eu. Este prima oară când mă urc într-un Rolls! Este formidabil! Deși nici Mercedesul nu era rău!

Ieșiră din Delft pe niște străduțe întortocheate, în autostrada spre Haga.

– Dar Fiatul? întrebă Jeroen râzând.

– Oh, și el este bun, răspunse Constancia. Dar presupun că preferi să conduci o mașină ca asta.

– Da, mai ales la ocazii importante, ca astă-seară.

Vorbele lui îi amintiră tinerei de recepția care-o aștepta.

– Mă simt cam nervoasă, mărturisi ea. Ar fi fost altceva dacă... dacă aș fi fost într-adevăr soția ta. Vreau să spun... dacă ai fi îndrăgostit de mine. Crezi că vor observa ceva?

Jeroen părea că-și stăpânește cu greu râsul.

– Nu, draga mea, nimeni nu-și va da seama de nimic. Îți promit.

Constancia nu avu timp să se întrebe dacă ar trebui s-o bucure această situație. Deja Jeroen încetinea pentru a intra pe o stradă largă mărginită de copaci și de niște case superbe. Opri în fața unei clădiri vechi și spuse calm:

– Am ajuns.

Coborî să-i deschidă portiera și, după ce o ajută să coboare, o luă de braț și urcară împreună aleea ce ducea spre ușa masivă de la intrare. Înainte să aibă timp să sune, ușa se deschise și în prag apăru un bătrânel care-i invită în vestibul.

– Iată-l pe Joop, zise doctorul. Se află în casa bunicii mele din timpuri imemoriale. Curând va împlini

optzeci de ani, dar eu nu cred că se va pensiona vreodată !

Constancia îi zâmbi bătrânului şi-i întinse mâna. Servitorul i-o luă cu delicateţe, adresându-i un compliment din care ea nu înţelese nimic.

– Joop îţi urează bun-venit în familie din partea tuturor servitorilor, îi traduse Jeroen.

Şi-i zâmbi cald.

– Cred că l-ai cucerit, Constancia.

Urcară împreună cele câteva trepte ce duceau în salon. Încăperea vastă cu plafoane înalte era plină de lume. Invitaţii râdeau şi pălăvrăgeau în grupuri vesele, făcând o hărmălaie incredibilă.

Constancia simţi pe braţul său presiunea liniştitoare a degetelor lui Jeroen când începu să traverseze sala.

Tinerei femei i se păru că orice conversaţie încetase dintr-o dată. Apoi reîncepu hărmălaia, crescând din ce în ce. Jeroen nu se opri nicăieri. Se mulţumi să salute şi să zâmbească în stânga şi-n dreapta, conducând-o pe soţia lui spre şemineul impozant în care ardea un foc de lemne. În apropierea vetrei, pe un scaun cu spătar înalt, şedea o bătrână doamnă. Chipul ei nobil, nasul acvilin, ochii de un albastru viu, părul alb strâns într-un coc de bucle, îi dădeau un aer de mare distincţie. Îşi netezi fusta de mătase cu o mână încărcată de inele şi-i învălui pe amândoi cu un zâmbet cald de bun-venit.

– Jeroen, dragul meu, ne-ai adus-o în sfârşit pe Constancia !

Îşi întinse obrazul discret machiat către nepotul ei, apoi i se adresă Constanciei cu o voce blândă :

– Vino să mă săruţi, copila mea.

Constancia se execută, apoi se îndreptă, rămânând nemişcată sub privirea bătrânei doamne.

– Drăguță. Foarte drăguță.

Doamna van der Giessen se exprima într-o engleză excelentă. Dădu din cap cu un aer satisfăcut în timp ce privirea îi aluneca pe fața și pe silueta tinerei femei.

– O gură delicioasă, continuă ea, și o privire foarte caldă. Ai ales bine, Jeroen.

Doctorul îi luă mâna soțici sale și o strânse cu tandrețe.

– Da, bunico. Sunt un bărbat norocos.

Bătrâna doamnă se adresă din nou Constanciei :

– Jeroen va fi un soț bun, draga mea. Toți cei din familia van der Giessen sunt așa. Și acum, începe și fă cunoștință cu familia ta.

Această încercare nu fu atât de dură pe cât și-o imaginase Constancia. Sigur, erau multe fețe necunoscute, dar toți erau amabili și binevoitori. Rudele lui Jeroen o primiră pe Constancia cu multă căldură, străduindu-se cu toții s-o facă să se simtă în largul ei. Mâna lui prietenească pusă pe brațul ei o conducea de la un grup la altul. Constancia, puțin neliniștită, încerca în zadar să rețină niște nume. Jeroen, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, o liniști spunând :

– Fii liniștită, draga mea, nimeni nu se așteaptă să rețîi toate numele chiar din seara asta.

El părea că este în bune relații cu toți cei din sală. După ce se plimbară pe la toate grupurile, se servi șampania și toată lumea bău în cinstea lor. Constancia profită de un moment în care se afla singură cu soțul ei pentru a-l întreba :

– Jeroen, este cumva și proprietarul tău aici ?

– Nu, draga mea. Dar îți promit că ți-l voi prezenta în curând.

Și încheie brusc discuția pe tema asta.

Petrecerea fusese perfectă, își zise Constancia puțin mai târziu, pe drumul ce-i ducea spre Delft. Ea regretă doar absența fraților și a surorii mai mici a lui Jeroen. Regina îi explicase că Juditha avea gripă și că Marre și Renaut erau într-o călătorie de afaceri.

– Dar se vor întoarce curând, adăugase ea. Și vă voi invita eu atunci pe toți la cină. Știi, este foarte greu să-i aduni pe toți deodată ! Cu toate astea, trebuie să-ți spun că întâlnirile de familie nu lipsesc. Mereu există câte o aniversare, câte o sărbătoare, fără a uita Crăciunul și Anul Nou...

– *Îmi place familia ta,* zise Constancia întorcându-se către profilul calm al soțului ei. M-au primit atât de frumos ! Ar fi putut să fie mai rezervați. La urma urmei, nu sunt decât o străină !

Jeroen zâmbi.

– Așa este, dar asta nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Încetini pentru a intra pe străduțele înguste din *Delft*

– Și tu ai fost minunată, Constancia. Am fost foarte mândru de tine.

Coborâră din mașină și Jeroen deschise ușa.

– Probabil că Rietje ne-a pregătit o cafea. Hai să bem câte o ceașcă.

Se instalară în salon, cu ceștile de cafea aburindă în fața lor. Jeroen remarcă :

– Ești foarte frumoasă, Constancia. Și asta nu se datorează rochiei tale !

Constancia se simți cuprinsă de o vie emoție.

– Totuși, dragonii nu sunt niște ființe frumoase ! îi replică ea, negăsind altceva de spus. Nu-mi spui tu că eu sunt micul tău dragon ?

– Ba da. Ești dragonul meu adorat... Ia spune-mi, cum ți s-a părut bunica ?

Discutară îndelung, comentară petrecerea, își exprimară amândoi opiniile. Deodată, Constancia se uită la ceas:

– Doamne, ce târziu s-a făcut !

Apoi adăugă neliniștită :

– Du-te și du mașina în garaj, Jeroen. Ce-o să spună proprietarul dacă o fură cineva ?

– Va fi cu siguranță foarte supărat, recunoscu Jeroen. Dar mai întâi, o să te ajut să speli ceștile.

Când, puțin mai târziu, el se întoarse, Constancia făcuse ordine în bucătărie, așezase masa pentru micul dejun. Urcară unul lângă altul scara cea mare. Bătrâna casă era tăcută. Un miros plăcut de ceară se amesteca cu parfumul florilor pe care Constancia le punea în fiecare zi, proaspete, în vestibul. Ea se simțea copleșită de fericire.

Ajunsă la capătul de sus al scării, se întoarse spre Jeroen și-i spuse în șoaptă :

– Aș dori să-mi petrec aici tot restul vieții...

– De ce nu ? îi replică Jeroen.

Ea îl privi cu un aer serios.

– Casa aceasta trebuie să fie foarte scump de întreținut. Taxele, impozitele. Astea costă cu siguranță mii de florini !

El zâmbi.

– Și dacă aș deveni eu milionar ?

Ea dădu din cap.

– Ești medic și vreau să rămâi medic. Amintește-ți ce ți-am spus despre oamenii bogați. Banii nu au importanță pentru mine.

Apoi adăugă în grabă :

– Să nu cumva să-ți închipui că voi face o tragedie dacă va trebui să ne mutăm ! Prefer să fiu săracă dar fericită.

– Și ești fericită, Constancia ?

– Da, sunt, răspunse ea oarecum tulburată.

– Draga mea... murmură cu blândețe Jeroen.

Și, pentru prima oară, o sărută pătimaș pe buze.

Jeroen era mulțumit de ea, își zise Constancia fericită, când se strecură în patul ei. Familia lui o plăcuse, și asta trebuie să fi fost o mare ușurare pentru el. Sărutul lui nu avea deci nimic surprinzător... Tânăra femeie dori din tot sufletul ca dineul de la Regina să fie la fel de reușit. Ținea enorm să fie iubită de toți din familie. Dintr-o dată, acest lucru devenise foarte important pentru ea. Adormi însă fără să mai aibă timp să aprofundeze această problemă.

Petrecerea de la cumnata ei avu loc câteva zile mai târziu. Regina locuia în Wassenaar, un cartier rezidențial de la periferia capitalei, un cartier cu căsuțe frumoase înconjurate de grădini și cu străzi liniștite umbroase.

Copiii primiseră încuviințarea să rămână să-i salute pe invitați. Chiar dacă Constancia s-ar fi simțit intimidată, n-ar fi fost pentru multă vreme. Copiii, cum o văzură, alergară spre ea, o îmbrățișară cu dragoste și-i povestiră o mulțime de nimicuri. O anunțară cu țipete de bucurie că vor veni în curând să petreacă două-trei zile la unchiul lor. Apoi, urcară să se culce.

Juditha și soțul ei, Willem, se aflau în salon împreună cu frații lui Jeroen. Juditha era replica identică a Reginei, doar că puțin mai scundă și mai brunetă. Willem, mic și îndesat, părea plin de voie bună. De la bun început Constanciei îi plăcu acest cuplu simpatic. Îi plăcură de asemenea și Marre și Renaut. Semănau

uimitor cu fratele lor mai vârstnic, doar că erau mai tineri. Îi spuseră imediat „surioară" și declarară într-o izbucnire de entuziasm că Jeroen avea cea mai frumoasă soție din lume. Se văitară, râzând, că n-o descoperiseră ei mai devreme.

Marre îl întrebă deodată pe Jeroen :

– Cu ce mașină ai venit ?

Tocmai voia să mai spună ceva când Renaut îl întrerupse autoritar și-i aruncă o privire furioasă. Constancia nu observă nimic din toate astea, ocupată să discute cu Juditha și Regina. Dar cumnatele ei schimbară o privire plină de subînțelesuri. În ce-l privește pe Jeroen, acesta îi șopti fratelui său ceva în olandeză.

Cina decurse într-o atmosferă veselă, în sufrageria, desigur frumoasă, dar care nu se putea compara cu aceea a lui Jeroen. Asta o făcu pe Constancia să-i spună lui Renaut care ședea alături :

– Încă nu l-am cunoscut pe proprietarul casei lui Jeroen. Trebuie să fie un om minunat. Presupun că tu îl cunoști bine ?

Cumnatul ei îi răspunse, cu o sclipire amuzată în privire :

– Da, foarte bine. Într-adevăr, este un om minunat. Îl cunoaștem dintotdeauna.

– Nu înțeleg de ce nu dorește să locuiască într-o asemenea casă, continuă Constancia, Dar poate că și casa lui de la țară este la fel de frumoasă.

– Este splendidă. Se află în nord, în regiunea Frise.

– Ah, deci de aceea eu nu l-am cunoscut încă ! Iar Jeroen, în mod sigur, nu are timp să meargă să-i facem o vizită...

Renaut încuviință cu gravitate.

– Jeroen își iubește mult munca.

Ea îl privi radioasă și spuse :

– Da. Şi tu eşti medic, nu-i aşa ?

– Da, dar eu sunt încă pe treapta de jos. Şi Marre este medic. El a ales însă cercetarea.

Strâmbă din nas şi continuă :

– Microscoape, eprubete... Asta nu mi se potrivea nici mie nici lui Jeroen.

Constancia zise cu căldură :

– Jeroen este bărbatul cel mai minunat pe care l-am întâlnit vreodată.

Roşi sub privirea amuzată a lui Renaut.

– M-aş fi mirat să fie altfel ! zise el vesel.

Ea se întoarse spre soţul ei. El îi întâlni privirea şi-i zâmbi cu tandreţe. Mica ei lume era perfectă... sau aproape.

Spre sfârşitul mesei, mai veniră nişte prieteni. Fuseseră invitaţi s-o cunoască pe Constancia, pentru că ea va participa de acum deseori la întâlnirile lor. Regina o linişti :

– Nu fi îngrijorată, draga mea. Jeroen, Juditha sau eu însămi vom fi mereu în preajma ta. Vei fi cu siguranţă invitată peste tot, dar mai ales, să nu accepţi imediat. Spune pur şi simplu că trebuie să vorbeşti cu Jeroen...

Cum Regina se ridică să meargă în întâmpinarea invitaţilor, Jeroen se strecură lângă ea şi-i şopti la ureche:

– Noi cunoaştem foarte multă lume, dar nu te îngrijora, draga mea. Zâmbeşte. Ai un zâmbet fermecător.

Constancia îi urmă sfatul şi zâmbi unui număr impresionant de chipuri noi, trecând de la un grup la altul, escortată de Jeroen sau de una dintre surorile lui.

Se afla împreună cu Regina în mijlocul unui grup de doamne între două vârste, când una dintre ele, Mevrow van Hoorn, o invită la cină împreună cu Jeroen.

De data aceasta, tânăra femeie nu putu scăpa cu un răspuns evaziv. Se văzu încolțită să aleagă o dată, și Regina împreună cu ea.

După ce se îndepărtară de grup, cumnata ei îi șopti :

– Ăsta-i norocul nostru... Jeroen n-o să fie prea bucuros.

– În cazul acesta, n-o să ne ducem ! replică imediat Constancia.

Regina îi aruncă o privire îndurerată.

– Jeroen are, fără nici o îndoială, o soție perfectă..

Apoi adăugă, redevenind serioasă :

– Îți va fi greu să te eschivezi. Mevrow van Hoorn este o veche prietenă de familie. A fost una din prietenele mamei noastre. Singurul necaz este că-i place foarte mult să se amestece unde nu-i fierbe oala.

Oftă, și continuă :

– În sfârșit... Vom face cum va fi mai bine.

Își trecu brațul pe sub cel al Constanciei.

– În afară de asta, petrecerile pe care le dă Mevrow van Hoorn sunt întotdeauna foarte simandicoase. Trebuie să ne punem rochii lungi.

Constancia se gândi la fusta lungă pe care și-o cumpărase cu ocazia unui bal dat la spital. Va fi foarte potrivită.

Regina tocmai își aruncase privirea spre mâna ei stângă.

– Văd că ți-a dat rubinul ! observă ea.

– Da. Nu-i așa că inelul acesta este splendid ? Este prima mea bijuterie adevărată.

Regina îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu ți-ar plăcea să porți și restul garniturii ? Colierul, brățara, cerceii ?

Constancia o privi uluită.

– Nu mi-a trecut prin minte !

Apoi continuă, pe un ton grav :

– Din fericire pentru Jeroen, pentru că nu văd cum ar putea să-mi ofere aceste bijuterii ! Şi oricum, n-am să-l las să facă o asemenea nebunie !

Regina se aplecă spre ea râzând şi o sărută uşor pe obraz.

– Jeroen are dreptate când spune că eşti micul lui dragon, comparaţia nu este rea. Pari de neîmblânzit, deocamdată !

Jeroen li se alătură.

– Constancia s-a descurcat foarte bine, zise Regina.

Doctorul luă mâna soţiei sale şi ea îi simţi apăsarea liniştitoare a degetelor.

– A fost minunată, confirmă şi el. Dar acum trebuie să ne întoarcem acasă. Petrecerea a fost probabil foarte obositoare pentru ea.

– Obositoare dar delicioasă ! interveni Constancia zâmbindu-le.

Jeroen trebuia să plece a doua zi dimineaţa la Bruxelles, unde avea un seminar. Spera să se întoarcă a doua zi, spre seară. Când ajunseră acasă, Constancia ar fi vrut să mai petreacă o clipă cu el, în salon, în faţa unor cești de cafea. Dar nu se întâmplă aşa. Jeroen îi ură noapte bună şi se duse în biroul lui să-şi pregătească nişte hârtii.

Ea urcă în cameră, puţin deprimată.

A doua zi dimineaţa când se trezi, el deja plecase. Se duse să arunce o privire în biroul lui şi în salon, sperând să găsească un mesaj oarecare, dar nu găsi nimic. O găsi pe Rietje în bucătărie şi se străduí să bea o cafea şi să ronţăie o bucată de pâine prăjită.

Ziua i se păru lungă. Se apucă să spele obiectele de porţelan de prin vitrinele din sufragerie. Apoi Rietje plecă şi tânăra femeie rămase singură, cu perspectiva unei seri

lungi, solitare. Se plimbă o vreme prin casă, admirând bibelourile de porțelan, argintăria, tablourile care împodobeau pereții. Se gândea că ar fi trebuit să-i ceară lui Rietje să rămână să doarmă aici, când ușa bucătăriei se deschise. Era tocmai menajera însoțită de Tarnus. Aceasta îi spuse :

– Doctorul ne-a rugat să venim să dormim aici. Nu-i place să vă știe singură. Cu permisiunea dumneavoastră, o să ne ducem în camerele de la ultimul etaj.

Constancia încuviință, bucuroasă la gândul că Jeroen avusese această atenție pentru ea.

– O să vă aduc o cafea, doamnă, continuă Tarnus. Și peste o oră, Rietje vă va servi cina.

Puțin înainte de cină, Jeroen telefonă. Constancia nu se așteptase la asta, și se simți cuprinsă de un val de tandrețe. El întrebă, cu vocea lui caldă :

– Totul e-n ordine, draga mea ?

– Da, totul e bine. Îți mulțumesc că i-ai rugat pe Rietje și pe Tarnus să rămână cu mine.

– Am uitat să-ți spun. Eu mă întorc mâine după-amiază. Copiii sosesc poimâine, nu-i așa ?

– Da, camerele lor sunt pregătite.

El adăugă cu duioșie :

– Îmi lipsești, Constancia. Noapte bună.

Când și ea îi spuse „Noapte bună", o făcu aproape în soaptă, atât era de uimită de mărturisirea lui Jeroen. Era atâta vreme de când nimeni nu-i mai spusese „îmi lipsești, Constancia"...

*

* *

A doua zi, ea se afla în grădină la plimbare cu câinii, când el se întoarse. Nu-și dădu seama de prezența

lui decât când el îi lansă din prag un „hello !" vesel. Luară ceaiul împreună. Constancia îl întrebă despre călătoria lui. Spera că vor putea petrece împreună o seară liniştită, dar chiar când luau cina, el fu chemat la o urgenţă. Când, târziu după miezul nopţii, ea se culcă, el tot nu se întorsese.

Se revăzură însă la micul dejun. El, la fel de flegmatic, dar uşor tras la faţă. O anunţă pe Constancia că va veni la masă la prânz.

– Pentru că până atunci vor ajunge aici şi copiii, o să fac în aşa fel să ajung acasă.

Remarca asta o răni pe Constancia. Se străduia să ajungă acasă numai pentru că vor fi şi copiii ? Dar găsi o justificare la spusele lui : la urma urmei, ei erau sânge din sângele lui. Şi era normal ca pe ei să-i iubească...

Ceva mai târziu, sosiră şi Regina, Bram şi copiii. Părinţii nu zăboviră prea mult.

– Eşti un înger că vrei să te ocupi de ei, zise Regina cu un zâmbet vesel. O să fac şi eu acelaşi lucru pentru tine, odată şi-odată...

Constancia se duse la bucătărie împreună cu Paul, Pieter şi Elisabeth. Se aşezară la masa cea mare, înfulecară prăjitura făcută de Rietje, în timp ce tânăra femeie îşi puse un şorţ ca să le prepare o spumă de ciocolată pentru cină. Atmosfera era zgomotoasă şi veselă. Constancia se simţea puţin depăşită de situaţie, cu obrajii îmbujoraţi şi cu părul ciufulit. Doctorul, care tocmai venise, zâmbi amuzat când o privi prin deschizătura uşii.

Prezenţa copiilor îi dădea mult de lucru Constanciei, dar se simţea mulţumită. Din asta trase concluzia că ea era probabil ceea ce se cheamă genul de „femeie de casă". Îi plăcea să aibă ce face toată ziua, îi plăceau

pipetele copiilor. Dar, mai mult decât orice, îi plăcea să audă zgomotul cheii răsucite în broască de către Jeroen, seara, când se întorcea acasă. Făcea în fiecare zi progrese în ale gătitului, sub privirea vigilentă a lui Rietje, iar olandeza ei, chiar dacă nu era încă perfectă, începea să devină comprehensibilă.

CAPITOLUL IX

Copiii erau aici de vreo trei zile când, într-o după-amiază, Jeroen se întoarse acasă mai devreme decât de obicei. Luară cu toții ceaiul și gustarea într-o atmosferă însuflețită, apoi urcară în sala de jocuri. Erau cufundați într-un joc de cărți pasionat, când sună telefonul. În aceeași clipă, un fulger orbitor lumină încăperea și curând se auzi și tunetul. Elisabeth fugi să se refugieze în poala Constanciei. Apoi începu un vânt puternic.

Tânăra femeie, care detesta furtunile, se străduia să-și păstreze calmul pentru a-i liniști pe copii. Vacarmul de afară o împiedica pe Constancia să audă ce vorbea Jeroen la telefon, dar privirea soțului ei, când o întâlni pe a ei, era plină de îngrijorare. O dată conversația terminată, el veni spre ea, cu o expresie gravă pe față.

– Furtuna a provocat un accident, zise el. Sunt așteptat la fața locului. Aș vrea să vii cu mine, Constancia.

Nu era acum momentul ca ea să pună întrebări.

Desprinse brațele Elisabethei cu blândețe din jurul gâtului ei, și-i spuse pe un ton ferm :

– Am să trag draperiile, n-ai să mai vezi fulgerele. Și ce-ați zice voi să coborâți să jucați cărți cu Rietje, la bucătărie ? O să vă dea câte o felie din prăjitura pe

care a făcut-o azi după-amiază.

Le zâmbi, dorindu-şi să pară la fel de calmă precum era Jeroen. Propunerea ei fu acceptată cu strigăte de bucurie şi Jeroen îi aruncă o privire recunoscătoare.

- Te aştept jos în cinci minute, zise el. Pune-ţi nişte haine comode.

Se duse cu copiii în bucătărie, lăsându-i la masă în faţa feliilor de prăjitură şi recomandându-le să fie cuminţi şi să se culce, chiar dacă ea nu apucă să se întoarcă la timp. Apoi urcă să se schimbe. Îşi puse un pulovăr gros, un fular pe cap şi-şi luă mănuşile groase de lână. În sfârşit, se încălţă în nişte mocasini comozi.

În clipa când ea ieşea pe uşă, tocmai ajungea şi Jeroen cu Fiatul său. Demară imediat, luând-o spre Hoek van Holland şi spre Naaldwijk. Şoseaua era liberă şi el conducea foarte repede, în ciuda limitărilor de viteză.

Constancia îi aruncă o privire pe furiş ; el îşi păstra calmul obişnuit, de parcă ar fi ieşit la o plimbare de duminică.

Vântul se mai potoli după un timp. Dar reîncepu deodată mai puternic ca înainte, lovind în plin maşina. Jeroen însă nu încetini. Cerul era cenuşiu ca de plumb. El spuse, la un moment dat :

- Eşti minuată, Constancia.

Tânăra femeie se simţi cuprinsă de un val de tandreţe. Această simplă frază compensa tot ceea ce el nu-i spusese până acum, din lipsă de timp.

- A avut loc un grav accident într-o uzină, reluă Jeroen, pe lângă Naaldwijk. O vijelie de o violenţă teribilă a distrus serele pe kilometri întregi, a doborât acoperişurile, a deplasat maşini. Şi a dărâmat o schelă metalică... Acolo ne ducem.

- Au fost prinşi oameni sub ea ?

– Da. Şi riscă să cadă şi restul acoperişului dacă mai vine o vijelie.

Jeroen se aplecă spre volan, scrutând drumul. Tăie la un moment dat o curbă şi o luă pe o scurtătură. Constancia care până acum crezuse că are nervii tari, se simţi dintr-o dată cuprinsă de panică.

– Ţi-e teamă ? o întrebă Jeroen cu o voce blândă.

– Puţin, dar nu-ţi face griji pentru mine. Când vom ajunge acolo, va trebui să stau lângă tine ?

– Da. Am în geanta din spatele tău nişte atele şi pansamente. Experienţa ta îmi va fi de mare folos. Dacă ne pierdem cumva unul de altul, întoarce-te la maşină şi aşteaptă-mă.

Oftă adânc, şi spuse :

– Am ajuns.

În faţa lor se întindea o zonă industrială. Locul era devastat : geamuri sparte, maşini răsturnate pe o parte, ziduri dărâmate. Şi totuşi asta nu era nimic pe lângă spectacolul oribil ce li se oferi privirii după ce cotiră la o curbă, când ajunseră de fapt în zona sinistrată.

Ai fi zis că o bombă căzuse exact peste uzină. Doctorul făcu un ocol pentru a evita o grămadă de tablă îndoită şi se opri. La faţa locului erau deja mai multe maşini. O mulţime de oameni se agitau printre grămezile de fiare. Constancia îi auzea strigând şi chemându-se unii pe alţii. Jeroen îi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din maşină, apoi cu servieta de urgenţă şi geanta de pânză în braţe, o conduse în grabă printre pietre, cărămizi şi bucăţi de lemn şi tablă până la un grup de oameni ocupaţi să degajeze o grămadă de fiare.

Câţiva oameni fuseseră deja scoşi dintre grinzile de oţel. Erau întinşi de-a lungul unui perete, cu privirile pierdute, acoperiţi cu nişte paltoane. Constancia, urmând cu exactitate instrucţiunile soţului ei, nu plecă

nici o clipă de lângă el, urmărindu-l în timp ce examina răniții și le dădea primele îngrijiri, încercând să-i încurajeze cum se pricepea mai bine. Ea tocmai dezinfecta o rană urâtă la cap când Jeroen îi spuse :

– Mă duc să dau o mână de ajutor. Mai sunt câțiva oameni prinși sub dărâmături. Să rămâi aici, Constancia.

Ea încuviință din cap. Îi trebuiră câteva minute ca să oprească sângerarea pacientului ei. Îi puse apoi un pansament și trecu la cel de alături care avea o fractură de bazin. Jeroen bănuise că are și leziuni interne, dar nu avusese timp să examineze prea bine rănitul. Constancia îi luă pulsul, îngrijorată de culoarea pământie a feței lui. În timp ce stătea aplecată asupra bolnavului, auzi vântul întețindu-se și un vuiet amenințător. Cerul avea aceași culoare stranie, metalică. Se pregătea oare o nouă vijelie ? Deodată își simți gura uscată de spaimă. Continua să privească cerul când se simți trântită brutal la pământ. Vocea lui Jeroen îi striga la ureche :

– Să nu cumva să te miști !

I-ar fi fost chiar greu s-o facă. Doctorul se întinse peste ea, aproape sufocând-o cu greutatea lui.

– Cântărești o tonă ! mormăi ea.

Îl auzi râzând. Vuietul vântului creștea din ce în ce. Vârtejuri puternice făceau să zboare bucăți din acoperiș, împingeau bicicletele sprijinite de zid, transformându-le în proiectile periculoase lansate cu viteză în toate direcțiile. Dar Constancia percepea înainte de toate un alt zgomot, liniștitor de data aceasta : bătăile inimii lui Jeroen, lângă pieptul ei.

După câteva minute, vijelia se îndepărtă lăsând în urma ei numai distrugeri. Constancia se ridică imediat în picioare, începând iarăși să controleze pulsuri, să pansez rănii, să-i dea soțului ei instrumentele de care acesta

avea nevoie. N-ar fi putut să spună cât timp trecuse până să audă sirenele ambulanțelor și alte poliției. I se părea că trecuseră ore de când veniseră ei aici, dar descoperi că, de fapt, nu trecuse decât o jumătate de oră. Echipele de chirurgi preluară bolnavii și Jeroen o conduse la mașină, spunându-i să-l aștepte. Ea adormi aproape imediat. Când se trezi, el era alături și o contempla.

– Scuză-mă, murmură ea.

Apoi, remarcând sprâncenele lui încruntate, adăugă :

– Trebuie că arăt oribil !

El se aplecă spre ea și o sărută cu tandrețe.

– *Arăți mai degrabă ca un copil epuizat... sau ca un biet mic dragon...* Ne întoarcem acasă.

– Sunt mulți răniți ? întrebă Constancia.

– Da, dar slavă Domnului, a doua vijelie a făcut mai puține stricăciuni.

– Câți morți ? mai întrebă ea cu o voce slabă.

– Șapte, și numeroși dispăruți pe care încă îi mai caută. Din fericire, furtuna n-a atins zonele mai populate.

– *Nu a trecut prin Delft, nu-i așa ?!* exclamă ea deodată, terorizată la gândul copiilor.

–Nu. Oricum, eu îi spusesem lui Rietje să se refugieze cu toții în pivniță în caz de pericol.

– Cum poți să te gândești la toate ?

– Este normal să te gândești la cei pe care-i iubești, în momente atât de dramatice.

Tulburată, Constancia se gândi la felul cum el o protejase puțin mai devreme.

El porni motorul și se îndepărtară încet de zona devastată. Mai mulți bărbați îi făcură lui Jeroen semne prietenești cu mâna, iar polițiștii îl salutară cu respect. Constancia se simțea grozav de mândră de el.

Se întoarseră fără grabă, tăcuți, fiecare pierdut în gândurile sale. Tânăra femeie se gândea că era ora când co-

piii tocmai se duceau la culcare, dar că ea va trebui mai întâi să se schimbe înainte de a se duce să le spună noapte bună.

Aruncă o privire spre Jeroen. Și hainele lui erau murdare de sânge și de noroi, rupte, irecuperabile. Va trebui să-și cumpere un alt costum. La asta se gândea când ajunseră acasă.

Intrară fără să facă zgomot. În vestibul, Constancia șușoti :

– Urc să mă schimb, apoi mă duc să-i văd pe copii.

El o privi lung. Avea părul ud și desfăcut ; fularul ei servise ca pansament de urgență. Hainele îi erau într-o stare lamentabilă, pe frunte avea o pată de unsoare, iar unghiile i se rupseseră.

Jeroen îi zâmbi, o trase spre el și o sărută cu ardoare pe buze.

– Ești minuată, zise el când îi dădu drumul. Voi veni și eu la copii. Am de dat mai întâi niște telefoane.

În timp ce se schimba și se pieptăna, Constancia se simți cuprinsă de o ciudată moleșeală. Puse această senzație pe seama fricii, a agitației, a epuizării. Dar când îl văzu pe Jeroen în camera copiilor, la fel de îngrijit de parcă nici n-ar fi ieșit din casă, înțelese că starea ei sufletească nu avea decât o cauză : dragostea. Îl iubea pe acest Jeroen – înalt, puternic, calm – care stătea acum aici, în camera copiilor, cu mâinile în buzunare, râzând și glumind de parcă nu avea nici o altă grijă.

El îi zâmbi. Ea își stăpâni dorința nebună de a străbate alergând încăperea și a se arunca în brațele lui. Fusese o proastă că nu înțelesese mai devreme ceea ce simțea pentru el... Dar acum, ce se va întâmpla cu ea ? Va trebui să-și petreacă restul vieții mulțumindu-se cu acest tip de relație care exista între ei ? Până acum

asta fusese de ajuns ca s-o facă fericită, dar de acum încolo...

Oricum, nu era momentul să-şi pună astfel de întrebări ; se alătură pălăvrăgelii lor, apoi se duse şi se aşeză pe patul Elisabethei pentru a-i spune urmarea poveştii interminabile căreia ca îi inventa câte un capitol în fiecare seară.

În timp ce povestea, Constancia îşi lăsă o parte din gânduri să zboare spre Jeroen. Dorea cu înflăcărare să fie alături de el, dar în acelaşi timp se simţea intimidată. Îşi aminti apoi cu tristeţe că el nu va fi acasă în seara asta. Avea un dineu împreună cu nişte colegi medici.

Nu-l văzu decât o clipă înainte de plecare. El se mărgini s-o întrebe dacă-şi revenise după experienţa din cursul după-amiezii, apoi o sfătui să se culce devreme. Ea încuviinţă, chiar dacă ideea de a se duce la culcare şi de a se lăsa iarăşi năpădită de gândurile ei, nu i se părea prea seducătoare. Îşi luă la revedere de la el cu o oarecare rezervă şi nu văzu privirea profundă pe care el i-o aruncă înainte de plecare.

A doua zi dimineaţa, Corrie, secretara lui Jeroen, nu putu să vină la lucru, imobilizată la pat de o gripă. Constancia, ocupată cu înregistrarea bolnavilor, cu fişele de consultaţii, cu cele câteva tratamente pe care le avu de făcut, uită de rezerva ei faţă de Jeroen şi se descurcă cu o pricepere de lăudat. Se simţi uşurată când află că Tarnus era prezent şi că ea nu avea de ce să-şi facă griji pentru casă. Servitorul le aduse câte o cafea la sfârşitul consultaţiilor. Constancia nu se putu împiedica să nu remarce în discuţia pe care o avu cu Jeroen că, în ultima vreme, Tarnus stătuse destul de mult prin casă.

Jeroen ridică privirea din fişele pe care le avea în faţă şi-i replică, zâmbind uşor :

– Cu atât mai bine pentru noi, nu crezi, draga mea ?

Era absolut genul de răspuns prin care ei puneau capăt unei discuţii. Dar Constancia, cu o notă de indispoziţie, insistă :

– Jeroen, vom avea şi noi într-o zi casa noastră ?

El se opri din scris, cu o expresie nedumerită pe faţă.

– Credeam că-ţi place casa asta ?

– Da, bineînţeles. Dar nu este a noastră, şi nu va putea fi niciodată căminul nostru.

Cu un aer absent, el sorbi o gură de cafea.

– Dacă este aşa, trebuie să facem ceva, Constancia.

Indispoziţia tinerei dispăru imediat.

– Oh, nu, nu asta voiam să spun ! N-ar fi trebuit să mă amestec în problema asta. Tu eşti fericit aici.

– Dar dacă tu nu eşti, repet, trebuie făcut ceva.

Constancia regretă amarnic ceea ce spusese.

– Eu sunt fericită oriunde sunt împreună cu tine, declară ea brusc.

El păru să nu remarce nimic extraordinar în spusele ei şi o întrebă pe un ton indiferent :

– Avem programat ceva pentru sâmbătă seara ?

– Da, dineul la doamna van Hoorn.

Jeroen se încruntă.

– Uitasem. Presupun că nu putem scăpa de asta ?

– Aş putea spune că eu nu mă simt bine, dacă vrei...

El zâmbi pe deasupra ceştii.

– Şi după aceea să te întâlneşti cu ea duminică, la biserică ? Nu. O să mergem. În ce o să te îmbraci ?

– Am o fustă lungă şi o bluză de mătase.

– Mergem după-amiază să facem cumpărături, zise el aranjându-şi hârtiile de pe birou. Vreau ca soţia mea să fie cea mai elegantă femeie de la petrecere. Eşti întotdeauna încântătoare, Constancia, dar a trecut un secol de când nu ţi-am oferit nimic.

– Dar... rochiile de la Londra ?

El izbucni în râs şi spuse, ironic :

– Nu sunt destul de elegante pentru petrecerile simandicoase ale doamnei van Hoorn, ce naiba ! Am să vin acasă la prânz şi-i voi spune lui Rietje să aibă grijă de copii.

În lumina rece a soarelui de primăvară, Haga era un oraş superb. Jeroen îşi parcă maşina, o luă de braţ pe Constancia şi porniră prin labirintul de străduţe înguste. În timp ce mergeau prin cartierul rezidenţial Noordeinde, Constancia întrebă :

– Acesta este cartierul magazinelor de lux, nu-i aşa ? Sunt sigură că voi putea găsi ceva potrivit şi în altă parte...

– Astăzi o să facem nebunii, îi tăie vorba Jeroen. Regina mi-a spus ceva de un magazin cu... ia să vedem .. Ah, da, iată-l.

Constancia, după ce aruncă o privire la vitrina elegantă, începu să protesteze. Dar el o împinse cu fermitate înăuntru.

Tânăra femeie petrecu o jumătate de oră delicioasă. Erau doar ei în magazin şi vânzătoarea le prezenta modelele, unul mai frumos decât altul. Rochiile acestea trebuie să fi costat o avere, dar Jeroen nu părea să fie îngrijorat Când în sfârşit Constancia găsi ceea ce dorea, avu totuşi o ezitare. Era un model unicat, din dantelă de mătase gri-perle, brodată cu flori din perle roz. Tânăra se hotărî să renunţe la ea în favoarea unui mo-

del mai puțin costisitor. Dar nu aceasta era și părerea lui Jeroen...

– Îmi place foarte mult această rochie gri, zise el. Ia puneți-o, draga mea.

Îi venea perfect. Constancia însăși trebui să recunoască faptul că arăta splendid în ea. Jeroen nu ezită nici o clipă, și spuse :

– Asta îți trebuie. O luăm.

Îi mai cumpără sandale fine, asortate. Când ii spuse că mai avea nevoie și de o capă, ea protestă energic

– Jeroen, nu știu cât ai cheltuit până acum, dar n-am să accept nimic altceva. O să-mi pun un șal pe umeri, este la modă.

În loc de orice răspuns, el o luă de braț și o conduse spre cartierul blănurilor.

– Liniștește-te, ii spuse el. Dacă asta poate să te calmeze, atunci află că avem ceva bani puși deoparte, care oricum nu-mi foloseau acum.

Câteva clipe mai târziu, Constancia, uluită, se afla în posesia unei cape de vizon alb. Se duseră apoi să ia ceaiul. Tânăra femeie, încă sub impresia emoțiilor repetate, nu putu să scoată o vorbă. Era pur și simplu sufocată de bucurie. Doar în momentul când Jeroen se ridică să plece, îndrăzni să spună, cu timiditate :

– Jeroen, n-am să fiu în stare niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns.

El îi zâmbi.

– Una din plăcerile căsătoriei este să poți oferi un cadou soției tale din când în când. Ești adorabilă, și femeile frumoase trebuie să poarte lucruri frumoase.

Constancia lăsă atunci frâu liber bucuriei.

– Îți mulțumesc, Jeroen. Sunt sigură că petrecerea de la doamna van Hoorn va fi minunată.

Faimoasa petrecere, însă, începu mai degrabă prost. Când Constancia coborî scara cea mare, inima îi săltă de bucurie văzându-l pe Jeroen aşteptând-o jos. Părea foarte mulţumit de aspectul soţiei sale, dar Constancia aşteptase ceva mai mult, un semn de tandreţe.

El îi spuse calm, doar atât :

– Eşti splendidă, draga mea.

Constancia se simţi cuprinsă de un acces de furie. Sentimentele lui nu vor merge deci niciodată mai departe de această admiraţie politicoasă ? Şi-ar fi dorit atât de mult o declaraţie de dragoste înflăcărată... Pentru o clipă, avu chef să-şi sfâşie rochia somptuoasă, să o calce în picioare. Apoi, îşi reveni. La urma urmei, chiar dacă el n-o iubea cu adevărat, avea totuşi multă afecţiune pentru ea şi se purta ca un soţ perfect. Îi fu ruşine de supărarea ei. După ce coborî scara, începu să se învârtească în faţa lui şi-l întrebă pe un ton vesel :

– Îţi place cum arată soţia ta ? Am impresia că sunt o prinţesă !

– Eşti un mic dragon neimblânzit, cel mai perfect dintre dragoni. Copiii te-au văzut ?

– Da. Elisabeth m-a făcut să-i promit că voi purta această rochie la nunta ei !

Jeroen îi luă mâna şi i-o sărută.

– Eşti mai frumoasă decât o pictură de maestru...!

Îi puse apoi pe umeri capa de vizon.

Doamna van Hoorn avea numeroşi invitaţi. Dar Constancia îi cunoştea deja în cea mai mare parte. Femeile o priveau cu invidie, iar una dintre ele exclamă :

– Ce idee grozavă, să nu porţi bijuterii la o rochie atât de frumoasă !

Constancia se făcu că nu aude remarca aceasta perfidă. Se mulţumi doar să-şi mângâie rubinul inelului ei de logodnă şi atingerea aceasta îi dădu încredere în ea.

Se auzi chemată de cavalerul ei din această seară. Acesta nu era altul decât primarul în persoană. Constancia se întrebă surprinsă de ce i se făcuse ei o asemenea onoare, când cu siguranță era cea mai tânără dintre invitați, dar nimeni altcineva nu păru surprins.

Casa familiei van Hoorn era splendidă, dar nu avea totuși farmecul bătrâneii lor case din Delft. Mobilele stil degajau un puternic miros de ceară. Asta însă n-o împiedică pe Constancia să savureze cu poftă delicioasa mâncare. Conversă agreabil cu cei doi cavaleri, primarul de o parte și un tânăr elegant de cealaltă parte a ei. Jeroen fusese așezat în fața ei, la celălalt capăt al mesei. Ea privi spre el de mai multe ori, dar el părea prins într-o discuție interesantă cu vecina lui de masă, o femeie fermecătoare de vreo patruzeci de ani, și nu-și aruncă nici măcar o dată privirea spre ea. Se simți un pic necăjită din cauza asta, și își concentră din nou atenția spre cei doi cavaleri care-o încadrau. Reuși cu ușurință să-i captiveze. Râdeau cu poftă, și ea avu satisfacția să-l vadă pe Jeroen aruncându-i în sfârșit o privire mirată. Ea îi adresă un zâmbet fermecător, înainte de a se întoarce din nou spre cel mai tânăr dintre vecinii ei.

După masă, doamnele se duseră în salon în timp ce bărbații începură să fumeze. Constancia remarcă privirea protectoare cu care o învăluia Regina, când gazda lor o conduse într-un colț mai liniștit al salonului. Doamna van Hoorn n-o luă pe ocolite. Începu imediat să deplângă discreția cu care avusese loc căsătoria Constanciei și faptul că tânăra fată nu are familie. Apoi adăugă :

– Jeroen, în schimb, are o familie numeroasă. Sigur, este cam împrăștiată prin lume, dar cu Rolls-Roice-ul și cu averea lui, asta nu-i pune probleme. Banul ușurează mult lucrurile...

Regina, care auzise remarca, păru dintr-o dată atât de stânjenită încât Constancia, care ascultase cu o ureche distrată flecăreala gazdei sale, fu absolut uimită. Uimirea ei crescu şi mai mult când cumnata ei spuse pe un ton tăios :

– Permiteţi-mi să v-o răpesc pe Constancia, doamnă, aş vrea să am o mică discuţie cu ea.

Dar doamna van Hoorn nu părea dispusă să-şi scape prea uşor prada. Se aşeză pe o sofa şi-i făcu semn tinerei femei să se aşeze lângă ea, scrutând-o cu ochii ei mici şi negri. După ce Constancia se aşeză, ea o întrebă pe un ton confidenţial :

– Aşadar, draga mea, eşti fericită că te-ai căsătorit cu Jeroen ?

Constancia îşi aminti că era o femeie măritată, soţie de doctor, şi că nu avea voie să se simtă nervoasă, mai ales în faţa gazdei sale. Îi zâmbi deci cu drăgălăşenie şi-i răspunse :

– Da, foarte fericită, mulţumesc.

– Ai reuşit să dai lovitura, adăugă doamna van Hoorn.

Ce-ar fi fost de răspuns la un atac atât de direct ? Constancia remarcă faptul că celelalte doamne, deşi se grupaseră la celălalt capăt al salonului, trăgeau cu urechea în direcţia lor. Regina fu aceea care răspunse în locul ei.

– Vreţi să spuneţi fără îndoială că Jeroen a fost cel care a avut mult noroc, îi replică ea. Apropo, ce mai face fiul dumneavoastră, doamnă ?

Bătrâna doamnă o fulgeră cu privirea.

– Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea scurt.

Şi se întoarse din nou spre Constancia.

– Presupun că apreciezi faptul că eşti soţia unui baron ?

Constancia o privi, uluită.

– Poftim ? făcu ea, convinsă că nu auzise bine.

Doamna van Hoorn izbucni într-un râs strident.

– Ah, ah, ah ! Trebuie să recunosc că te prefaci admirabil că eşti surprinsă !

Constancia se simţi dintr-o dată stânjenită. I se părea că primise o lovitură în cap şi nu mai ştia prea bine ce e cu ea.

Gazda ei o privi stupefiată. Înainte să poată scoate o vorbă, Regina interveni la repezeală :

– Desertul dumneavoastră a fost o minune. Trebuie neapărat să-mi daţi şi mie reţeta.

Doamna van Hoorn îi aruncă o privire glacială.

– Poţi să discuţi asta cu bucătarul meu. Şi aş dori să nu mă mai întrerupi, Regina. Constancia şi cu mine avem o discuţie interesantă.

Constancia îşi privi cumnata şi-i adresă un zâmbet chinuit. Gazda ei părea să fie o femeie neîndurătoare. Tânăra fată dorea cu ardoare ca petrecerea să se termine mai repede. Înţelegea acum de ce Jeroen se temuse atât de mult de acest dineu. Doamna van Hoorn i se adresă din nou.

– Puţine tinere au norocul dumitale, zise ea pe un ton apăsat. Nu-i este dat oricui să devină soţia unui...

Nu-şi putu termina fraza. Regina, cu o ceaşcă de cafea în mână, păru că-şi pierde brusc echilibrul şi vărsă conţinutul ceştii pe spatele gazdei sale.

Urmă imediat un moment de agitaţie. Regina se scuză, doamna van Hoorn era lividă de furie, ceilalţi invitaţi se întreceau care mai de care să dea sfaturi... Constancia, pe de altă parte, încerca să înţeleagă gestul cumnatei sale. Era convinsă că nu era vorba de un simplu accident. Imediat ce stăpâna casei ieşi să se schim-

be, ea se duse lângă Regina, pe sofaua unde aceasta se așezase, și o întrebă în șoaptă :

– Regina, de ce ai făcut asta ? Nu ai vrut ca doamna van Hoorn să-și termine fraza, nu-i așa ? Și ce înseamnă toate aluziile astea la adresa lui Jeroen ?

Regina părea că este, în același timp, stânjenită și agitată.

– Întreabă-l pe el, oftă ea.

Ușa se deschise și bărbații intrară în încăpere. Jeroen mergea alături de domnul van Hoorn și zâmbea distrat la spusele acestuia în timp ce-și plimba privirea prin salon. Ochii îi sclipiră când o zări pe Constancia. Se scuză față de gazdă și se apropie de soția lui.

– Draga mea, pari tulburată ! Ce s-a întâmplat ?

Regina fu aceea care-i răspunse :

– Doamna van Hoorn, bineînțeles... Vorbea prea mult după părerea mea și i-am vărsat o ceașcă de cafea pe spate. Dar acum, tu îi datorezi niște explicații Constanciei !

– Explicații ? În legătură cu ce ?

Constancia, neliniștită, se simți stânjenită. Ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări soțului ei, dar momentul era prost ales. Va trebui să mai aștepte cel puțin o oră și răgazul ăsta i se părea interminabil.

– O să vorbim acasă, draga mea, zise el simplu.

Și se întoarse spre cele câteva persoane care veneau spre ei. Constancia hotărî să pară bine dispusă. Râse și discută pe un ton lejer, asemeni unei creaturi dintr-o poveste cu zâne, cum arăta în rochia ei vaporoasă. Dar o creatură de vis foarte tulburată, dacă priveai în adâncul ochilor ei...

Sfârșitul petrecerii i se păru că durează o veșnicie, și despărțirile, prelungite cu invitații și inevitabilele glume finale, i se părură interminabile.

Tot timpul drumului spre casă rămaseră tăcuți. După ce ajunseră, Constancia se întoarse către soțul ei.

– Nu am chef să avem acum o conversație, Jeroen. Dar îmi vei răspunde dacă-ți pun câteva întrebări ?

El deschise ușa salonului și o invită să intre în încăpere.

– *Ia loc, draga mea, îi zise el cu calmul obișnuit.*

Ea refuză făcând un semn cu capul. În picioare, în spatele unui scaun, trebui să se cramponeze de speteaza acestuia, într-atât tremura de furie, de necaz, de îngrijorare.

– Doamna van Hoorn m-a întrebat... cum mă simt ca soție a unui baron, începu ea cu greutate. Credeam că glumește, dar Regina a încercat s-o întrerupă. Este un lucru necugetat să verși cafea pe o rochie atât de prețioasă...

Se opri și-și trase răsuflarea.

– Jeroen, când ne-am cunoscut, eu am crezut că ești un medic generalist sărac. Și ea îmi spune că ești baron. Chiar ești cu adevărat ?

– Da, draga mea.

– De ce nu mi-ai spus până acum ?! strigă Constancia.

Și fără să-i lase timp soțului ei să-i răspundă, continuă cu furie :

– Mi-a spus că am avut mult noroc că te-am luat de bărbat. Tocmai voia să-mi mai spună ceva, când Regina a întrerupt-o. Vreau să știu ce voia să-mi mai spună !

Ochii ei cenușii fixau cu intensitate fața soțului ei, la fel de imperturbabilă ca de obicei.

– Cred că voia să-ți spună că sunt milionar.

Tânăra femeie simți parcă o greutate enormă apăsându-i pieptul. La fel ar fi înșelat-o și dacă ar fi avut

puțin respect pentru ea ? Descoperea dintr-o dată că el îi jucase o comedie căreia toată lumea îi cunoștea ițele, în afară de ea.

– Rietje și Tarnus ! exclamă ea. Presupun că ai ascuns o armată de servitori pentru ca eu să mă distrez ștergând praful, spălând vasele, imaginându-mi că astfel îți sunt de folos ?

Glasul ei era plin de amărăciune. Când el făcu un pas spre ea, Constancia țipă :

– Nu ! Nu am nevoie de scuzele tale. Nu înțeleg de ce ai făcut asta. Sau, mai degrabă... Prefer să nu mă mai gândesc. Bănuiesc că ți-a fost milă de mine ?

Ar fi vrut să continue, să-și poată revărsa supărarea, dar simți un nod în gât și lacrimile îi umplură ochii. Cu un geamăt surd, trecu pe lângă el și alergă în camera ei.

Nu-și dorea decât un singur lucru, să se arunce pe pat și să adoarmă. Dar asta nu rezolva problema. Își scoase minunata rochie pe care o îmbrăcase cu atâta bucurie, o strânse cu grijă și o puse în dulap, hohotind de plâns cum nu mai plânsese vreodată. Apoi se dezbrăcă, făcu o baie și-și căută valiza. Își adună lucrurile având grijă să nu ia decât ceea ce fusese al ei înainte de nuntă. Termină târziu în noapte, se culcă în sfârșit, dar nu-și găsi somnul.

Îi veniră în minte o mulțime de detalii. Prima ei întâlnire cu Tarnus, Mercedesul care-i dusese în Anglia, hainele pe care i le cumpărase Jeroen, stânjeneala confuză ce părea să fi cuprins familia când Jeroen le-o prezentase... Probabil că ideea că celibatarul cel mai convins din familie se căsătorea din milă cu o mică englezoaică săracă îi amuzase copios...

Și totuși, se purtaseră cu ea foarte amabil, iar Regina făcuse tot ce-i stătuse în putință s-o împiedice pe

doamna van Hoorn să-i dezvăluie secretul. I se părea acum de-a dreptul incredibil că nu bănuise nimic în toate aceste săptămâni petrecute sub acoperișul lui Jeroen. Nu-și putea deloc alunga aceste gânduri dureroase.

Tocmai se hotărâse că se va scula din pat, se va îmbrăca și va ieși din casă fără ca nimeni să observe, când adormi profund.

Era aproape ora nouă și jumătate când se trezi. Probabil că Rietje ceruse ca nimeni să n-o deranjeze înainte ca ea să sune pentru ceai. Constancia se sculă din pat, își puse la repezeală taiorul de tweed pe care-l purtase când venise la doamna Dowling. Apoi își pudră ușor fața palidă și dădu cu pieptenul prin păr fără să-și aranjeze coafura. Jeroen era probabil la consultații la ora asta. Așa că va avea timp să bea o cafea înainte de a pleca din casă.

Se întrebă dacă să-i lase vreun bilet soțului ei. Aruncă o privire la ceas și constată că mai avea timp pentru asta. Jeroen nu termina niciodată consultațiile înainte de ora zece. Se repezi în salon și se așeză la micul birou din lemn de trandafir. Scrisese deja două bilețele pe care le rupsese furioasă, când vocea lui Jeroen răsună în spatele ei.

– Draga mea, din moment ce eu sunt aici, este inutil să-mi mai scrii ! Spune-mi ce ai pe suflet.

Sunetul vocii lui o îngheță. Se întoarse și-l văzu sprijinit cu nonșalanță de speteaza fotoliului de lângă șemineu. Probabil că era deja aici când ea intrase în încăpere. Preocupată de ideea scrisorii pe care voia s-o scrie fără să piardă nici o clipă, ea nu-l văzuse. Murmură cu o voce neutră :

– Lucrurile acestea sunt mai ușor de scris...

– În acest caz, dă-mi voie să citesc unul din bilețele pe care deja le-ai scris și le-ai aruncat.

Veni spre birou, lângă ea, dominând-o cu înălțimea lui. Ea se ridică în picioare, simțindu-se dezavantajată dacă rămânea pe scaun.

– Din moment ce ești aici, voi încerca să-ți explic, zise ea cu greutate, dorindu-și din tot sufletul să se fi aflat în acest moment la mii de leghe distanță.

Lucrurile care, cu o clipă înainte, i se păruseră capitale, acum i se păreau lipsite de importanță, dar vru să încerce totuși să le exprime.

– Nu am dreptul să mă aflu aici, zise ea repede. Am rămas din cauza unor false pretexte pe care mi le-ai înfățișat. De aceea, trebuie să plec.

Adăugă apoi, pe un ton politicos :

– Dacă nu vezi nici un inconvenient...

El stătea sprijinit de perete, cu mâinile în buzunar.

– Văd un inconvenient major, draga mea. Se întâmplă să te iubesc din tot sufletul.

Ea își simți obrajii îmbujorându-se, apoi pierzându-și culoarea. După câteva clipe de tăcere, ea exclamă :

– Ai... ai spus... că mă iubești ?!

El încuviință din cap.

– Din ce alt motiv m-aș fi căsătorit cu tine ?

Constancia bolborosi :

– Pentru... pentru a mă scoate din situația stânjenitoare în care mă aflam ! Și m-ai lăsat să cred că îți pot fi de folos !

Pe măsură ce vorbea, îi creștea indignarea.

– A fost pur și simplu un pretext ca să te aduc la mine și ca să te fac să te căsătorești cu mine, draga mea.

– M-ai înșelat. Casa asta, averea ta...

– Tocmai de aceea nu ți-am spus, Constancia. Mi-ai spus o dată că deteşti oamenii bogați, că îi crezi leneși

și egoiști. Am vrut să-ți dovedesc că nu este întotdeauna așa. Cât privește casa asta, îți place, nu-i așa ?

– Da.

Ea își trase nasul, înghițindu-și lacrimile.

– Dar m-ai făcut să cred că aparține unui... unui unchi bătrân, cu mustăți !

Doctorul nu-și putu reține un zâmbet.

– Dragostea mea, ți-am spus eu vreodată asta ? Tu ai fost cea care ți l-ai imaginat, și trebuie să recunosc că eu nu te-am contrazis. Dar altfel, cum aș fi putut să te conving să te căsătorești cu mine ?

Într-o clipă, el fu lângă ea, tăindu-i orice posibilitate de retragere.

– M-am îndrăgostit de tine chiar în clipa în care te-am văzut prima oară, mărturisi el cu o voce vibrând de emoție. Nimeni altcineva nu mai contează pentru mine, și nu va mai conta vreodată, trebuie să mă crezi. Poate că, atunci când ne-am căsătorit, tu nu mă iubeai, dar a trebuit să-mi asum acest risc. Și tocmai începusem să cred că mi-am câștigat pariul... Acum însă, nu mai sunt sigur. Știi, Constancia, averea nu are nici o importanță în ochii mei. Sunt doar fericit că ea îmi permite să păstrez această casă pentru a o putea transmite copiilor mei așa cum era ea atunci când am moștenit-o.

Zâmbi cu blândețe și continuă :

– Prefer să fiu un simplu medic...

– Vrei să spui un pro... profesor, îl corectă ea suspinând.

Jeroen își puse cu tandrețe mâinile pe umerii ei.

– Dragostea mea, ai putea să mă iubești și tu puțin ? M-am purtat urât cu tine, dar numai pentru că mi-era teamă că te pierd. Speram ca și tu să mă iubești, poate chiar fără să-ți dai seama.

Două lacrimi se rostogoliră pe obrajii Constanciei. Le șterse, încurcată, cu dosul mâinii.

– Nu... nu bănuiam asta până în ziua accidentului aceluia, murmură ea cu o voce tremurândă. Te iubeam, dar nu eram conștientă de asta. Cred că, de fapt, te-am iubit chiar de la prima noastră întâlnire...

Jeroen o strânse cu putere la piept și o sărută cu pasiune.

– Iubirea mea... De fapt, unde voiai să pleci?

Ea se sprijini de umărul lui și-l privi.

– Nu știu. Probabil că în Anglia...

Apoi închise ochii.

– Jeroen, Jeroen iubitule, oare sunt adevărate toate astea? Nu visez cumva?

El o sărută din nou.

– Nu, nu visez... șopti ea.

Apoi, revenind brusc la realitate, exclamă:

– Jeroen, consultațiile tale!

– Încă un lucru pe care am omis să ți-l spun, draga mea: am un asociat. L-am rugat să se ocupe el de consultații astăzi, pentru a fi sigur că n-am să-ți lipsesc.

– Să-mi lipsești?

– Eram sigur că vei încerca să pleci, și voiam să te împiedic cu orice preț, sufletul meu.

Ea își înălță capul pentru a-l săruta. El o cuprinse în brațe și-i îndeplini dorința, sărutând-o ușor, cu o imensă tandrețe. Nici unul dintre ei nu-l auzi pe Tarnus deschizând ușa apoi, grăbit, închizând-o la loc fără zgomot.

Întors în bucătărie, Tarnus îi spuse lui Rietje:

– Nu te mai grăbi cu cafeaua.

Ea ridică privirea de pe rășniță.

– Baronul este ocupat?

– Foarte ocupat.

– Şi baroana ?

– Ocupată cu baronul.

Zâmbi maliţios scoţând din buzunarul său cheile de la pivniţă.

– Cred că, în loc de cafea, în dimineaţa asta este nevoie de şampanie, Rietje. Şi din cea mai bună.

Cei doi servitori schimbară o privire complice, şi Tarnus coborî în pivniţă.

Sus, în salon, Jeroen îi dădu drumul o clipă Constanciei pentru ca să tragă de cordonul soneriei, aflat lângă şemineu.

– Am să-l rog pe Tarnus să ne aducă nişte şampanie, dragostea mea.

– Ce vrei să sărbătoreşti ? întrebă Constancia, cu un aer maliţios.

– Cea mai frumoasă zi din viaţa mea, iubito.

SFÂRŞIT